42

Margaret Way

COLECȚIA ROMANTIC

APROAPE UN STRĂIN

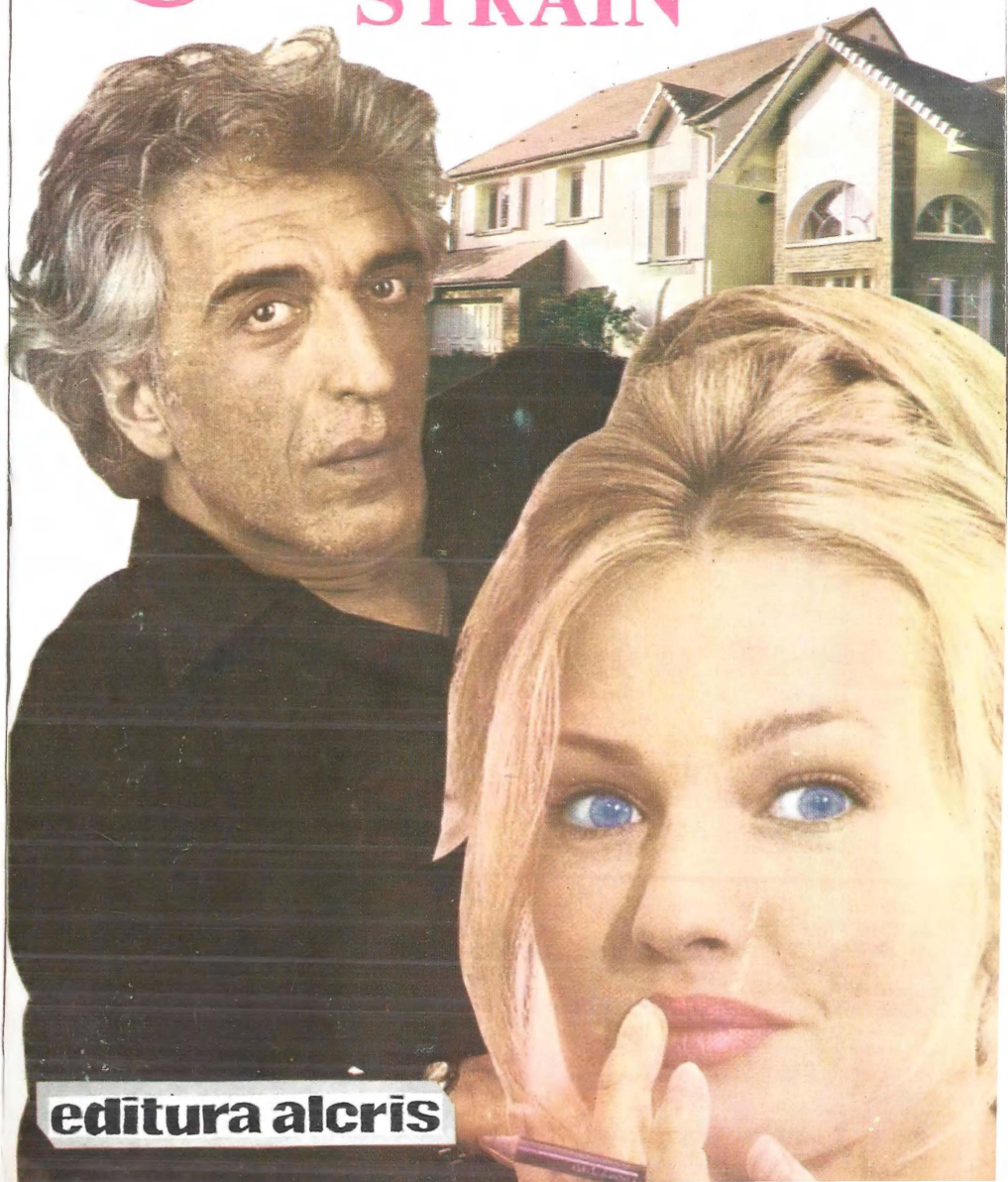

editura alcris

APROAPE UN STRĂIN
Margaret Way

MARGARET WAY

APROAPE UN STRĂIN

Coperta : **ANDY**

© 1984, Margaret Way

ALMOST A STRANGER

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
Editurii ALCRIS — M 94

MARGARET WAY

APROAPE UN STRĂIN

Traducere din limba engleză de

CEZAR NICULESCU

BUCUREȘTI, 1994

Redactor : **AURELIAN MICU ANDY**
Consilier editorial : **TRAIAN IANCU**
Lector : **ANGELA VASILE**

ISBN 973-96710-9-8

Colecţia „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

După ce plecă și ultima mașină, Sally rămase singură cu Jeremy în grădina pe care tatăl ei o îngrijise cu o dragoste de artist.

Mii de trandafiri de toate nuanțele răspândeau miresme suave... Toată viața, acest parfum profund îi va aduce aminte de tristețea acestei zile.

Ca o sfidare adresată destinului, cerul era senin și soarele strălucea puternic în dimineața aceea.

— Sărmana mea Sally, zise Jeremy strângând-o la piept. Biata mea Sally !

Într-adevăr, Sally se simțea descumpănită și pierdută. Ea închise ochii. Știa că Jeremy o iubește enorm, dar în acele momente dragostea lui nu putea s-o consoleze.

— Și tocmai acum trebuie să plec ! se lamentă Jeremy. O va lăsa singură ! Sally se trase înapoi, cu ochii umflați de lacrimi și cu fața albă de teamă.

— De ce trebuie să te părăsesc ? exclamă patetic Jeremy uitându-se la cer. Spune-mi că ai nevoie de mine și voi rămâne cu tine.

— Nu te preocupa de mine, mă voi descurca singură. Grăbește-te, ai să întârzii, îl liniști Sally cu vocea voalată de tristețe.

— Fiona sau Kathy nu puteau rămâne cu tine ?

— Ar fi vrut din toată inima, dar lucrează și nu au putut sta aici. În plus, cred că singurătatea îmi va aduce liniștea atât de necesară : sunt împrejurări când alinarea nu poate fi adusă de alții, ci trebuie să-ți cauți singur salvarea.

Remarca ei îl puse pe gânduri pe Jeremy.

— Scumpa mea Sally, totuși mă ai pe mine. Eu sunt alături de tine, îngerașule. Știu, de asemenea, cât de mult ai ținut la tatăl tău, dar de ce nu vrei să te gândești la viitor și să te încrezi în mine ? Te iubesc din prima zi de când te-am văzut și dragostea mea va fi eternă. Nu era nici o îndoială că sentimentele lui erau adevărate.

— Jeremy, dragul meu, trebuie să pleci acum. Să nu întârzii la tribunal.

— Ai dreptate.

Jeremy lucra de puțină vreme într-un cabinet de avocați și trebuia să-și dea toată silința pentru a arăta ce este în stare.

— Scumpa mea, paloarea ta mă îngrijorează.

Ea se uită la el cu o expresie de o profundă tristeţe.

— Fii fără grijă, îl asigură ea, ştii foarte bine că sunt curajoasă.

— Aşa e, scumpa mea. Mă voi întoarce cât pot de repede ; atunci vom rămâne numai noi doi, iubirea mea.

Ea îl conduse pe Jeremy la maşină, recunoscătoare pentru cuvintele lui încurajatoare. Înainte de a deschide portiera, el insistă din nou să o convingă să-şi petreacă ziua la mama lui.

— Mama ţine foarte mult la tine ; ai să te convingi de lucrul acesta dacă accepţi să mergi până acasă la mine. Te vei simţi foarte bine acolo.

Ea îşi reaminti vorbele doamnei Philipps : „Ce înmormântare frumoasă !" Găsise că acest comentariu al mamei lui Jeremy nu se potrivea cu durerea ce o copleşise la moartea tatălui ei.

Jeremy o sărută tandru pe obraz şi-şi strecură trupul zvelt şi elegant în maşină.

— Ia nişte calmante şi încearcă să dormi. Ştiu ce durere simţi în aceste momente, dar te rog, pentru odihna tatălui tău, să te linişteşti. Nu i-ar fi plăcut să ştie că eşti atât de abătută.

— Dă-mi voie să rămân cu gândurile mele ! exclamă ea, cu o oarecare agresivitate.

Ştia foarte bine că Jeremy o iubeşte foarte mult, dar era sigură că el nu voia s-o vadă jelindu-şi prea mult tatăl atât de venerat. În mai multe ocazii, Jeremy îşi exprimase în mod clar dezaprobarea faţă de iubirea excesivă arătată de Sally tatălui.

— Acum eşti încă sub şoc, dar oricum, într-o zi tot ar fi trebuit să se rupă acest lanţ de aur care te ţinea legată de tatăl tău...

Maşina dispăru ca un fulger şi ea rămase câteva minute cu privirea aţintită în gol. Se întoarse apoi în casă cu ochii în lacrimi. Sally avea o fire veselă şi deschisă, chiar prea veselă după părerea mamei sale, care nu aprecia sinceritatea fiicei sale. Acum, la gândul că va rămâne singură, o cuprinse frica... În mai puţin de două săptămâni, tatăl ei fusese doborât de o criză cardiacă şi acum, că el dispăruse pentru totdeauna, nervii începuseră să-i cedeze.

Niciodată nu va putea să se împace cu gândul că el nu mai era în viaţă. Fuseseră atât de apropiaţi datorită asemănării dintre firile lor sensibile şi unele împrejurări din viaţa lor ţesuseră mii de legături secrete între ei. Reproşurile lui Jeremy puteau fi înţelese acum ca gelozia unui îndrăgostit care nu doreşte să împartă cu nimeni afecţiunea fiinţei iubite. De aceea, domnul Farrell, deşi nu-şi exprimase deschis aversiunea faţă de Jeremy, nu-l prea văzuse cu ochi buni niciodată. Cu toate acestea,

tatăl nu se amestecase vreodată în problemele de inimă ale fiicei sale.

Ușa de la intrare era deschisă, dar Sally nu se simțea în stare să-i treacă pragul. Casa în care locuise cu tatăl ei era acum goală și ea nu mai dorea să stea aici. Trebuia să părăsească aceste locuri care îi aduceau aminte de tatăl ei. Însăși grădina, care era încântătoare, i se părea nesuferită. Magia casei natale se evaporase. Se îndreptă ca un automat spre banca de piatră din grădină și se prăbuși, epuizată. „Nimeni și nimic nu mă vor face să fiu iarăși veselă" cugetă ea, pradă unui sentiment de deznădejde.

Trecură câteva minute până când își dădu seama cu teamă, că un bărbat așezat la volanul unei limuzine de lux, se uita cu atenție la ea. Simți cum sângele îi urcă în obraji și de furie căuta niște pietre să arunce cu ele în mașina străinului. Parcă ghicindu-i gândurile, acesta se dădu jos din mașină și făcu câțiva pași spre ea.

În acel moment își dădu seama că îl mai văzuse undeva. În mintea sa imaginile se succedară într-un ritm rapid. Silueta lui zveltă și umerii largi erau imprimați în memoria sa. Brusc, își aminti : luase și el parte la înmormântare. În timpul tristei ceremonii de înhumare ea se întrebase cine este acest bărbat pe care nu-l cunoștea. Să fi lucrat oare la universitate unde tatăl său fusese profesor ? Ză-

rindu-l mai de aproape ea făcu legătura cu bunicul ei cu care semăna foarte mult.

Când necunoscutul ajunse lângă ea, Sally se ridică în picioare. O forță venită din străfundul inimii îi dădu curajul să treacă peste durere și senzația de vulnerabilitate.

— Ce găsiți așa de nostim în a mă spiona ? îi zise ea, cu o voce puternică și hotărâtă.

— Domnișoara Farrell ?

— Așa mă cheamă, vă mulțumesc ! răspunse ea cu dispreț. Ați fost la înmormântare, în dimineața asta, nu-i așa ?

— Așa e. Trebuie să vă comunic ceva. Numele meu este Glen Reardon și sunt trimis de bunicul dumneavoastră, Sir Charles Maitland.

Sally ghicise bine.

— Bunicul meu ? Ce bucurie ! Cum se simte stimabilul domn Maitland ?

— Este neliniștit din cauza dumneavoastră.

De ciudă și de indignare, ea începu să tremure.

— Într-adevăr ? Am crezut că nici nu știe că exist !

— Din cauza împrejurărilor nu a putut să dea un semn de viață, replică Glen Reardon, fără să se lase impresionat de ironia lui Sally.

— Vreți să spuneți că era certat cu tatăl meu ? Din păcate, tata nu s-a lăsat călcat în picioare, nu-i așa ?

— De ce căutați să perpetuați această situație încordată din familie, mai ales că nu ați fost implicată în acest conflict ? protestă Glen cu blândețe.

— Cum pot uita trecutul ? Nu vi se pare că-mi cereți prea mult ? Bunicul nu înseamnă nimic pentru mine și nici un argument nu mă va face să-mi schimb părerea. Încă de la naștere nu a dat doi bani pe existența mea ! Puteți să-i transmiteți că moartea tatălui meu nu-mi va zdruncina opiniile !

— Am impresia că suferiți enorm din cauza dispariției sale.

— Așa este.

Sally scutură nervoasă din cap, dându-și părul pe spate. Bărbatul acesta o deruta, trezindu-i mânia și totuși simțindu-se atrasă de el.

— Vă rog să nu fiți atât de înverșunată și urmăriți-mă cu atenție.

— Nu am ce să aflu de la dumneavoastră Bunicul meu este un monstru și orice ați spune, nimic nu mă va determina să cred că și-a schimbat caracterul.

— Vă înțeleg, rosti Glen cu gravitate. Refuzați să ascultați versiunea lui Sir Charles Maitland asupra conflictului dintre rude ?

Ea simți că amețește și Reardon o prinse în brațe înainte de a se prăbuși la pământ.

— Respiră adânc, Sally ! îi șopti Glen.

Stând cuibărită în brațele lui, ea avea impresia că era ocrotită de cineva care ținea la

ea. Lumea se învârtea cu ea și Sally ascultă docilă sfaturile părintești ale lui Reardon.

— Vă simțiți mai bine ?

— Extraordinar de bine, glumi ea.

— Dacă nu încercați să vă odihniți, veți cădea bolnavă la pat.

Slăbiciunea o împiedică să răspundă. Sally simțea că toate forțele o părăsiseră și că nu mai putea să stea în picioare.

Fără să mai ezite, Glen o purtă în brațe în casă.

— Îți mulțumesc, reuși să spună cu greutate, în momentul când el o așeză pe canapea.

— Unde pot găsi puțin alcool ? o întrebă.

Privirea lui se opri la un dulăpior chinezesc, încrustat cu fildeș și sidef.

— Dar eu nu consum niciodată astfel de băuturi, protestă Sally.

— Acum va trebui să gustați puțin coniac !

În ciuda protestelor ei, Glen îi întinse un pahar de cristal cu coniac. Degetele lor se atinseră și Sally simți o descărcare electrică de-a lungul gâtului ca și cum i-ar fi curs lavă topită în stomac. Gura îi luă foc.

— Încetișor ! o îndemnă el, văzând că este pe cale să se sufoce.

Coniacul o făcu să vadă stele verzi. Respiră adânc de mai multe ori și se simți mult mai în putere. După ce usturimea îi trecu, ea îi spuse lui Glen :

— Nu-mi dau seama cum pot să bea bărbații o asemenea otravă.

— Întindeți-vă și stați liniștită, adăugă el după un moment de tăcere.

Glen o examină cu obrăznicie. Se uita la chipul ei, la părul minunat, la sânii care se bombau sub bluză, la picioarele ei lungi. Examinarea minuțioasă la care o supusese Glen o emoționă puternic pe Sally care începu să tremure sub privirea lui sfredelitoare.

— Nu cred că vă puteți aduce aminte de mama. Sunteți prea tânăr, protestă ea.

— Nu vă faceți gânduri în privința asta, nu pot să uit chipul mamei dumneavoastră, deoarece atunci când eram un băiețel, ea a fost pentru mine cea mai frumoasă femeie din lume. A fost prima mea iubire.

— Ce lucruri extraordinare aflu !

Ironia era singura apărare pe care putea să o opună lui Glen, care începuse să-i surâdă cu căldură.

— A fost, fără îndoială, începutul unui șir lung de iubiri, nu-i așa ? continuă ea.

— Este adevărat că până la douăzeci de ani am fost îndrăgostit în fiecare zi, în fiecare minut din viața mea... Cum vă simțiți ?

— Pot să vă fac o mărturisire ? mă simt amețită.

— După cum arătați, nu s-ar zice că ar putea cineva atenta la viața dumneavoastră.

— Mă străduiesc să dau această impresie, dar vă rog să mă credeţi că am senzaţia că sunt în pericol.

— De ce simţiţi asta ?

— Am impresia că universul meu familiar va fi tulburat... dacă nu cumva acest lucru s-a şi produs.

Lacrimile îi inundară ochii şi se scurseră pe obrajii ei palizi. Sally îşi întoarse capul ascunzându-şi durerea faţă de Glen. Acesta îi şopti cu blândeţe :

— Pacea, fericirea şi dreptatea vor fi prezente în noua lume care vă aşteaptă.

— Dreptate ? Cuvântul acesta nu-mi spune nimic ! exclamă Sally. Credeţi că viaţa a fost dreaptă cu tatăl meu ? A trebuit să crească un copil de unul singur, deoarece bunicul, deşi bogat şi puternic, a alungat-o din casă pe propria fiică. Aceasta a murit la naşterea mea şi consider un miracol faptul că bunicul nu i-a răpit tatălui meu singurul bun care-i rămăsese, adică pe mine.

— Fiţi indulgentă : încercaţi să înţelegeţi că durerea poate scoate din minţi pe omul cel mai înţelept din lume. Bunicul dumneavoastră şi-a idolatrizat fiica...

— ...Şi faptul că a alungat-o pe stradă, sub pretextul cusut cu aţă albă că fusese o căsătorie cu un bărbat de condiţie modestă, constituie o dovadă de dragoste, nu-i aşa ?

— I-a fost teamă de această legătură pripită ; părinţii dumneavoastră erau atât de tineri !

— Dar au ştiut foarte bine ce au de făcut !

— Când veţi avea copii, veţi fi, fără îndoială, mai puţin intransigentă.

— Vreţi să devin înţeleaptă şi să-mi domin pasiunile, ferindu-mă să fac vreo greşeală nesăbuită ? Să semăn cu dumneavoastră ?

— Ce amestec am eu cu dumneavoastră ? Este prea mult dacă vă cer să puneţi capăt neînţelegerilor familiale pentru a ajunge la împăcare cu bunicul dumneavoastră ? Aveţi impresia că el merită o pedeapsă pentru răul pe care l-a făcut ; vă pot informa că suferinţa nu l-a mai părăsit din ziua când s-a stins mama dumneavoastră. L-a considerat pe ginerele lui vinovat de moartea ei şi cu timpul, durerea s-a transformat într-o ură extrem de îndârjită faţă de el.

— Bineînţeles, bunicul nu s-a considerat deloc responsabil de moartea mamei ! Se ştia cu musca pe căciulă, iată motivul urii sale, replică violent Sally.

— Bunicul şi tatăl dumneavoastră erau firi prea vulcanice, dar puteţi să vă împăcaţi cu Sir Charles.

— Aveţi dreptate, domnule Reardon, spuse ea obosită, am fost prea vehementă ; nu pot spune că-l urăsc pe bunicul, dar pot să vă mărturisesc că nici nu-l iubesc. Dacă iertarea

mea îl ajută, spuneţi-i că i-am acordat-o. Cu toate acestea, după părerea mea, nu văd ce ar ieşi dacă mă întâlnesc cu el. Tata a murit, şi, o dată cu el, bunicul îmi face impresia că aparţine trecutului.

— Fiţi sigură, insistă Glen, că bunicul nu vă doreşte răul. Dorinţa lui de a vă întâlni este sinceră şi generoasă, cel puţin aceasta este părerea mea.

— Aveţi dreptul să credeţi ce vreţi ! replică Sally, bosumflată. Simţise nevoia să-l jignească pe Glen, deoarece se simţea şi înfuriată şi protejată de prezenţa lui.

— Puteţi să spuneţi orice, domnule, dar permiteţi-mi să mă îndoiesc de sinceritatea bunicului şi a dumneavoastră. Mi-e teamă de el şi nu vă pot acorda încrederea mea.

— Nici nu mă cunoaşteţi bine şi v-aţi făcut deja o părere proastă despre mine ?

— Bineînţeles, mai ales că nu văd ce motiv aş avea să mă bizui pe dumneavoastră ; dacă nu mă înşel, sunteţi omul de încredere al bunicului, nu-i aşa ?

Glen deveni pământiu la faţă şi privirea i se posomorî.

— Nu sunt omul nimănui, protestă el. Nu am nici un stăpân, pur şi simplu am vrut să-i fac un serviciu lui Sir Charles.

— Aş putea şti din ce cauză ? întrebă Sally cu obrajii în flăcări.

— Din cauză că familiile noastre sunt foarte apropiate ; sora mea este pe cale de a se căsători cu vărul dumneavoastră, Maxim.

— O căsătorie despre care vor vorbi toate ziarele, nu-i aşa ? comentă Sally cu dispreţ.

— Tot ce se poate.

— Puţin îmi pasă, nu-l cunosc nici pe Maxim, nici pe sora dumneavoastră. Nu am primit nici o invitaţie de nuntă.

— De ce nu i-aţi scris niciodată vărului ?

— El trebuia să facă acest lucru, nu eu care eram oaia neagră a familiei.

— Vărul dumneavoastră a respectat voinţa bunicului.

— O rudă în plus sau în minus, nu mai contează pentru mine, trase concluzia Sally cu amărăciune.

Se ridică în picioare, dorind să pună capăt întrevederii.

— Domnule Reardon, mai aveţi ceva să-mi comunicaţi ?

— Desigur. Vă sfătuiesc să nu vă irosiţi viaţa de pomană.

— Domnule, mă priveşte ce fac cu viaţa mea ; cred că aveţi vreun interes faţă de bunicul meu, dar eu nu sunt un obiect de care să vă bateţi joc, rosti ea din ce în ce mai apăsat. Vizita dumneavoastră a fost inutilă, v-aţi pierdut timpul degeaba. Viaţa este crudă şi nedreaptă ; cei mai buni mor, iar cei răi...

Ca şi în urmă cu zece minute, Glen o prinse în braţe înainte de a se prăbuşi la pământ. O strânse la piept şi încercă să o liniştească.

— Relaxaţi-vă şi aveţi încredere în mine.

Sally avea impresia că se afla în mijlocul unei furtuni îngrozitoare, deşi totul în jurul ei părea calm. Un gest, chiar imperceptibil, risca să strice acest echilibru precar şi să o arunce în gol. Cum ar putea acest străin să aibă forţa de a o proteja ? Nimeni nu putea să-i vină în ajutor. Cu toate acestea, ea se lăsă îmbrăţişată de Glen.

— Înţeleg ce simţiţi, deoarece şi eu mi-am pierdut tatăl şi am suferit mult la moartea lui. Cei din jur mă consolau : „lasă timpul să acţioneze". Şi eu nu pot decât să vă sfătuiesc să lăsaţi timpul să vă aline durerea. Daţi curs chemării bunicului, căci nu v-am minţit în privinţa lui ; vă iubeşte foarte mult... Priviţi-mă.

Incapabilă să se opună vorbelor lui, ea ridică privirea şi-şi dădu seama că este strâns îmbrăţişată de Glen. Cu câteva clipe în urmă, se sprijinise de el pentru a nu cădea, dar acum se simţea emoţionată de îmbrăţişarea lui. El îşi dădu seama de această schimbare bruscă şi-şi slăbi strânsoarea braţelor.

— Bunicul nu v-a uitat nici o clipă ; aş putea să vă spun multe în această privinţă, dar ştiu că nu este momentul propice. Vă rog

să răspundeţi la apelul acestui domn în vârstă, veţi avea nevoie de el.

— Nu-i adevărat.

— Şi el are nevoie de nepoata sa.

— Nu văd cu ce îi pot fi de folos.

Sally simţi o durere sfredelitoare la tâmple şi îşi luă capul în mâini.

— M-aţi povăţuit să las timpul să acţioneze ; în cazul acesta, spuneţi-i bunicului să aibă răbdare.

— Sir Charles se simte îndatorat pentru tot ce-aţi pătimit din cauza lui.

— Bine, să-mi dea un cec şi suntem chit. Spuneţi-i să vă plătească pentru eforturile pe care le-aţi făcut, deoarece aţi dat dovadă de multă perseverenţă şi meritaţi o bună recompensă !

— Aţi merita câteva palme la fund, dar pe moment este preferabil să vă odihniţi...

— După ce veţi pleca, vă voi urma sfatul.

— Sunt sigur că frigiderul este gol ; durerea nu poate să vă facă să fiţi atentă cu cele trebuincioase în casă. Eu însumi am trecut prin această tristă experienţă.

— Eu... eu...

Sally dorea să-l dea afară, dar nu ştia ce o reţine să facă acest lucru.

— Faceţi-mi favoarea de a lua masa cu mine, la restaurant. Fac pariu că nu aţi mai luat o masă ca lumea de câteva zile.

— Aşa e. Îmi promiteţi că după aceea veţi pleca ? Nu mă simt în stare să continui discuţia. Sunteţi, fără îndoială, rafinat şi inteligent, dar nu pot să vă acord încrederea mea, domnule Reardon. Viaţa îşi va continua cursul său firesc şi sper să nu mai aud vorbindu-se de bunicul meu.

Glen Reardon alese un restaurant situat în vârful unei coline ce domina un râu. Proprietarul le ieşi în întâmpinare şi îi conduse la cea mai bună masă.

Sally se aşeză lângă fereastră. Se simţea într-o stare jalnică, dar nu-i păsa cum arată. Înainte de a pleca, îşi pusese o rochie albastră din mătase. Acum se simţea stânjenită în compania acestui străin care părea foarte degajat şi adopta o atitudine protectoare faţă de ea.

— Aveţi vreo preferinţă culinară ?

— Nu, nu cred, spuse ea, privind meniul.

— Foarte bine, atunci voi alege pentru amândoi.

— Vă mulţumesc.

Cu un gest discret al mâinii el chemă chelnerul care se înclină cu respect în faţa lui. Acesta exercita asupra personalului o putere misterioasă care impunea consideraţie şi supunere ; ea însăşi nu rezistase acestei fascinaţii. Bunicul nu se înşelase când îl alesese să fie ambasadorul voinţei sale. Era, într-adevăr, omul necesar căci oricare altul în locul lui ar fi fost imediat trimis la plimbare.

Cina a fost încântătoare.

— Sper că nu am fost prea tăcută, se scuză ea, savurând îngheţata cu fructe.

— Nu m-aţi deranjat defel. Doriţi o cafea ?

— Cu plăcere.

Sally îşi ridică privirile şi le aţinti asupra lui Glen.

— Aş putea să vă pun câteva întrebări ?

— Câte ? zise el, ironic.

— Aţi fost sigur că voi accepta propunerea bunicului ?

— Nici nu aţi vrut să o ascultaţi.

— Nu aceasta este problema.

— Uitaţi rănile trecutului, continuă Glen mângâindu-i degetele. Sir Charles doreşte foarte mult să vă ajute.

— Dându-mi bani ?

Sally nu-şi retrase mâna, lăsându-l să-i dezmierde pielea fină.

— Nu vă plac banii ? o întrebă Glen.

— Nu mă interesează banii în sine, dar îmi face plăcere să-i câştig prin munca mea

— Lucraţi pentru James Henderson, nu-i aşa ?

— Este exact. Îl cunoaşteţi bine ?

— Henderson este tânăr şi afacerile sale prosperă.

— Important în afaceri este să ştii ce vrei şi să ai bani.

— Uitaţi factorul şansă.

— Sunt sigură că l-ați convins pe bunicul meu că aveți calități deosebite, fără să așteptați ca șansa să acționeze în locul dumneavoastră.

Glen o privi cu atenție.

— Poate nu sunteți la curent, dar până nu de mult familiile noastre erau la cuțite.

— De ce îmi spuneți asta ?

— Pentru că vă bateți joc de mine și deoarece am hotărât să-i dau lovitura de grație bunicului dumneavoastră, fiind sigur că nu-mi veți zădărnici planurile.

— Din contră, sunt alături de dumneavoastră. Dacă am înțeles bine, am un unchi și doi veri ?

— Unchiul Joachim și soția lui Felicité au doi copii : Maxim și Ana. Cu toții trăiesc împreună cu Sir Charles.

— Cum se face că nici unul nu a îndrăznit să dea ochii cu mine ?

— Uitați că tatăl dumneavoastră s-a opus la orice tentativă de împăcare ; a trimis înapoi toate cadourile din partea lui Sir Charles, care erau pentru nepoata sa.

— Nu vă cred, spuse ea, mușcându-și buzele.

— Cu toate astea, este purul adevăr.

Sally simțea că el nu minte, dar refuză să recunoască acest lucru.

— În afară de darurile refuzate, ce mai aveți să-mi spuneți ?

El spuse cu o voce tăioasă :

— Nimic în afară de intransigenţa de necrezut a tatălui dumneavoastră. S-a jurat să nu mai aibă de-a face cu familia soţiei sale...

— Nu mă surprinde asta, deoarece l-am cunoscut foarte bine, continuă Sally, cu faţa îmbujorată de emoţie.

— Am auzit numai lucruri bune despre el, mai ales în mediile universitare, dar toată lumea spunea că este foarte abătut în ultimul timp.

— Cu mine nu era aşa, protestă Sally tremurând.

— Fără îndoială că eraţi singura lui bogăţie, dar pierderea unei fiinţe dragi îi copleşeşte pe cei sensibili atât de tare încât nu mai pot să-şi regăsească puterea de a gusta fericirea. Nici mama mea nu a mai zâmbit de la moartea tatălui meu. Sunt cinci ani de atunci şi ochii îi sunt mereu înnegurați.

— Nu trebuie să vă pierdeţi speranţa ; aşteptaţi să o vedeţi alintându-şi nepoţii. Nu sunteţi căsătorit ?

— Nu.

— Aş fi fost mirată să fiţi căsătorit !

— Pe când trăia tata, aveam dorinţa puternică să-mi întemeiez o familie : acum sunt mult mai puţin entuziasmat de o asemenea perspectivă.

— Cum vă împăcaţi cu gândul că vărul meu se căsătoreşte cu sora dumneavoastră ?

— Le doresc multă fericire, mărturisi el, fără convingere. Bunicul dumneavoastră se bucură nespus de căsătoria lor.

— Sunt foarte curioasă, dar aş vrea să ştiu dacă aveţi de gând să vă căsătoriţi ?

— Aş prefera să schimbăm subiectul, conversaţia noastră devine prea serioasă, spuse Glen.

Sally îi aruncă o privire amuzată şi insistă :

— Într-o bună zi, o fată încântătoare vă va seduce şi vă va dărui un moştenitor care să fie capabil să preia ştafeta tatălui în caz că nu reuşiţi să daţi lovitura de graţie de care-mi vorbeaţi... Oricum, asta nu mă priveşte, cu atât mai mult că nu cred să ne mai vedem vreodată.

— Nu sunt de acord cu ultima remarcă. Intuiţia mea îmi spune contrariul şi nu cred că se înşeală. Am prevăzut primirea pe care mi-aţi făcut-o, mânia şi acceptarea invitaţiei la masă. După părerea mea, ostilitatea instinctivă pe care o manifestaţi faţă de bunicul dumneavoastră se va atenua, spre binele tuturor. El nu este la fel de intransigent ca tatăl dumneavoastră. Este destul de bătrân şi nu trebuie luat prea tare.

— Luciditatea şi puterea intuiţiei dumneavoastră mă înspăimântă...

— Iar perspicacitatea de care daţi dovadă depăşeşte previziunile mele. Nu se poate să nu recunosc că sunteţi foarte inteligentă.

— Nu cumva l-ați întrebat pe James Henderson care este caracterul meu ?

— Nu am făcut nimic care să vă întunece imaginea.

— Așadar, recunoașteți că ați vorbit cu el ! insistă Sally, indignată de o asemenea îndrăzneală.

— De multe ori am avut ocazia să-l întâlnesc pe Henderson și el continuă să fie același om integru și plăcut la vedere. Am discutat multe probleme dar nu am simțit nevoia să mă interesez de dumneavoastră.

— Scuzați-mă, dacă am avut această părere ! Îmi pot da seama că nu pot trezi curiozitatea unor intelectuali de talia dumneavoastră !

— Adevărul este că James nu a așteptat invitația mea și a recunoscut de la început calitățile dumneavoastră. După părerea lui, ați moștenit eficacitatea și seriozitatea de la Sir Charles.

Fără să comenteze afirmațiile lui Glen, ea analiză rapid situația și luă o hotărâre bruscă.

— Vă mulțumesc pentru masă, domnule Reardon, dar vreau să știți că îmi displace să fiu spionată și mai ales detest să fiu considerată o idioată. Vă rog să-i explicați bunicului că nu am nevoie de nimic... Tăcerea pe care a păstrat-o încă de la nașterea mea nu va înlesni niciodată o apropiere prea mare între

noi. Ați face mai bine dacă i-ați spune să se teamă de **dumneavoastră**, șopti apăsat Sally.

Se ridică de la masă și, aproape alergând, părăsi sala de restaurant, îngrozită de propria-i violență, convinsă că Glen o va ajunge din urmă și își va folosi forța pentru a o calma. Această certitudine îi trezi sentimente contradictorii și aproape incoerente : era în același timp furioasă și emoționată.

Chelnerul crezu că este vorba de o ceartă între îndrăgostiți și se uită la ea surâzând amuzat.

Spumegând de furie, ea continuă să alerge fără să-și întoarcă privirile ; un trecător îi strigă ceva, dar Sally înțelese prea târziu la ce se referea. O mașină roșie, sport, se năpustea spre ea. Simțind că trăiește un coșmar, Sally rămase în mijlocul șoselei, neliniștită și incapabilă să se miște. Chiar și corzile vocale refuzaseră să scoată vreun sunet. Simți că niște mâini puternice o împing înainte. Un zgomot îngrozitor de tablă zdrobită îi sfâșie timpanele și cioburi de sticlă zburară în toate părțile. Se prăbuși la pământ sub greutatea unui corp care i se păru gigantic și o durerere îngrozitoare îi zgudui tot corpul, înainte de a-și pierde cunoștința.

CAPITOLUL II

Întinsă pe un pat, Sally deschise ochii și a fost orbită de o lumină puternică.

— Își revine în fire, spuse o voce.

— Unde mă aflu ?

— Nu vă fie frică, nu aveți nimic grav.

— Bărbatul care era cu mașina, ce... ?

— Este în afară de primejdie, în acest moment doctorii îi fac câteva puncte de sutură.

— Este rănit ? întreabă ea, încercând să se ridice.

Călugărița era tânără și drăguță ; cu blândețe, o liniști pe Sally.

— Rămâneți, întinsă. Prietenul dumneavoastră are o hemoragie externă fără gravitate, se va însănătoși repede ; totuși, doctorul consideră că e necesar să rămână la spital în noaptea aceasta, deoarece a pierdut mult sânge și poate este necesară o transfuzie.

— Oh, nu !

— Nu plângeți, fiți înțelegătoare, o rugă tânăra soră.

— Nu plâng, protestă Sally, în ciuda lacrimilor care-i șiroiau pe obraji.

O ușă se deschise și apăru un bărbat îmbrăcat într-o bluză albă.

— Cum se simte ?

— Și-a recăpătat cunoștința, răspunse călugărița.

— Dumneata l-ai îngrijit pe domnul Reardon ? îl întrebă Sally.

— Chiar eu, doriti să-l vedeți ?

— Dacă este posibil.

Sally tremura din tot corpul și nu era sigură că va putea să se ridice din pat.

— După ce vă veți simți mai bine, vă voi da voie să-l vedeți. Cum vă simțiți cu capul ?

— Mă doare îngrozitor.

— Nu e de mirare. În urma examenului radiologic am constatat că ați suferit un șoc puternic, aveți câteva zgârieturi, dar intervenția prietenului dumneavoastră v-a salvat viața. Sunteți în afară de pericol.

— Și șoferul mașinii ?

— Este sănătos.

— Doamne, îți mulțumesc, spuse ea, închizând ochii.

— Este încă slăbită, se adresă doctorul surorii. Dați-i un calmant și duceți-o într-o rezervă.

— Puteți să vă bazați pe mine, răspunse călugărița. Vă rog să treceți pe la domnul Turner.

Când deschise din nou ochii, Glen stătea pe un scaun, lângă patul ei. Sally fusese insta-

lată într-o cameră foarte liniştită, departe de agitaţia din sălile de consultaţie.

— Cum se simte copilul teribil ?

— Trebuia să fiţi încă în pat ! îi reproşă ea, tulburată de prezenţa lui.

— Nu vă îngrijoraţi din cauza mea, mă simt foarte bine.

— Nu vă credeţi supraom, infirmiera mi-a spus că sunteţi rănit şi că se pune problema unei transfuzii.

— Doctorii m-au îngrijit şi organismul meu este foarte robust.

— Nimic de zis, aveţi perfectă dreptate.

Sally se uită la el cu atenţie. Nimic de pe chipul lui nu lăsa să se vadă că a avut un accident. Doar o uşoară paloare arăta că suferise un şoc. Privirea ei se opri asupra cămăşii pe care Glen o purta. Nu era a lui ; ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el îi explică :

— Văzând că refuz să fiu internat la spital, doctorul Sullivan mi-a împrumutat bluza lui.

— Cât este ceasul ?

Pe măsură ce se trezea, Sally simţea că durerea sporeşte. Cu toate acestea, migrena îi dispăruse.

— Abia a trecut de ora şase. Cred că putem să ne întoarcem la dumneavoastră acasă. Mă duc să mă interesez la doctor.

— La mine ? îl întrebă ea surprinsă.

— Doar nu preferaţi să veniţi la mine ?

— Nu, absolut deloc... Vreau să mă întorc acasă.

Efectul calmantelor se risipi și, puțin câte puțin, realitatea punea stăpânire pe gândurile ei. Rămase tăcută un moment.

— Vă mulțumesc că mi-ați salvat viața, spuse într-un târziu.

— Ce s-a întâmplat ? De ce ați rămas pe șosea ?

Privirea lui Glen era aspră și iscoditoare.

— Nu am încercat să mă sinucid, dacă aveați această impresie.

— Nu am avut nici o bănuială, dar mărturisesc că niciodată nu mi-a fost așa de teamă.

— Îmi pare nespus de rău, am acționat fără să-mi dau seama de absurditatea gestului meu ; oboseala, mâhnirea și mânia au contribuit la comportamentul meu bizar.

— Vă iert, mai ales că nu am fost străin de răbufnirea de indignare din sala de restaurant, recunoscu Glen.

— M-ați salvat de la moarte și aveți obligația să-mi spuneți adevărul. Credeți că este necesar să-l întâlnesc pe bunicul meu ?

— De ce vă îndoiți de sinceritatea lui ? Sir Charles așteaptă de atâția ani clipa binecuvântată când va putea să vă strângă la pieptul său. Se poate să nu fi făcut totul pentru a vă face să vă apropiați de el, dar dragostea pe care v-a purtat-o tatăl dumneavoastră i-a dejucat orice încercare. Fără îndoială că se te-

mea ca averea familiei Maitland să nu vă succească mintea. De exemplu, verişoara dumneavoastră n-a muncit niciodată şi cele mai mici capricii i-au fost îndeplinite cât ai bate din palme ; viaţa celor bogaţi se desfăşoară la alţi parametri decât a oamenilor simpli.

— Nu cumva aţi fost unul dintre capriciile ei ? îl întrebă Sally fără înconjur.

— Este convinsă că îi plac, recunoscu el.

— Este drăguţă ?

— Foarte seducătoare, dar nu aveţi de ce s-o invidiaţi.

Sally văzu cu stupefacţie că se apleacă deasupra ei şi o sărută pe buze.

— Sunteţi nebun ! murmură.

— Tot ce este posibil, dar ultimele ore au fost o grea încercare pentru mine. Un sărut dăruit unui copil, mai ales dacă este trist, îmi alungă mâhnirea.

— Nu este un joc periculos ? Nu credeţi că vă luaţi riscul de a mă vedea mare ?

— Probabil că da, surâse el cu tandreţe.

— Deja v-aţi revăzut ? se auzi o voce în spatele lui. Glen se întoarse şi se ridică în picioare.

— Trebuie să vă odihniţi, zise doctorul Sullivan.

— Nu puteam sta fără să ştiu cum se simte prietena mea.

— Este în afară de pericol, nu vă mai îngrijoraţi, afirmă doctorul. Apoi se adresă lui Sally :

— Nu vă mai doare capul ?

— Nu, doctore, mă simt aproape bine.

— La următoarea traversare a străzii vă rog să fiţi atentă ; prietenul dumneavoastră nu va fi întotdeauna prin apropiere.

— Vă promit că am să fiu atentă.

— Doctore, aş vrea să vă spun două vorbe, interveni Glen.

— Inutil. Ştiu că vreţi să mă rugaţi să vă dau drumul la amândoi. Nu-i aşa că simţiţi nevoia să rămâneţi singuri ? Dragostea este cel mai bun medicament, spuse doctorul Sullivan ieşind din cameră, cu un aer amuzat.

— De ce l-aţi lăsat să creadă că suntem... îndrăgostiţi ?

— Ce importanţă are asta !? Doar dacă vă simţiţi ruşinată că sunteţi... pusă alături de un bărbat şiret şi rău ca mine, spuse el râzând.

— Oricum, acum este prea târziu !

Sally se sprijini în coate şi se strădui să coboare din pat.

— Am să vă ajut.

— Pot să mă descurc şi singură, vă sunt deja recunoscătoare pentru că m-aţi salvat..

— Tocmai aici voiam să ajungem.

— Ce individ josnic.

— Calmaţi-vă, nu este momentul să vă enervaţi.

El o susţinu cu multă gingăşie. Sally era surprinsă să vadă cu câtă uşurinţă ştia să o domine.

— Eu v-am cauzat toate aceste zgârieturi ? o întrebă el cu un aer surprins.

— Bineînțeles, iar trotuarul le-a făcut pe celelalte.

— Am să chem un taxi.

În ciuda protestelor lui Sally, Glen plăti șoferul și refuză să o lase singură. În momentul când intrară în hol, telefonul începu să sune. Sally nu avea curajul să ridice receptorul.

— Vreți să răspund eu ?

— Ce vreți să comunicați ? Că nu sunt aici ?

— Voi spune că dormiți.

— Exact acest lucru voiam să-l fac acum.

De abia spuse Glen „alo" că se auzi cum la celălalt capăt interlocutorul închide telefonul.

— Fără îndoială că a fost Jeremy, murmură Sally.

Ea se lăsă să cadă pe canapea. Era prea epuizată pentru a putea răspunde la telefon și a povesti tot ce i se întâmplase în această zi, cu atât mai puțin dispusă să justifice prezența unui bărbat în casa ei.

Glen observă cât era de extenuată.

— Vreți să discutăm sau preferați să dormiți ? Am hotărât că nu pot să vă las singură...

— Chiar dacă vă cer să plecați ?

Pentru prima dată, Sally observă că și el fusese destul de șocat. În ciuda pielii bronzate,

chipul lui era tras şi palid. Glen se aşeză în fotoliu, aproape de canapea.

— Nu vreţi să vă întindeţi ? îi propuse ea.

— Oare am auzit bine ? Nu mă mai alungaţi ?

— Păreţi la capătul puterilor.

— Înseamnă, Sally, că-ţi pasă puţin de mine.

— Nu-mi amintesc să vă fi permis să mă tutuiţi, spuse ea tăios.

— Domnişoară Farrell suna prea ceremonios. Vă rog să mă scuzaţi, dar am auzit atât de mult vorbindu-se de dumneavoastră încât am impresia că vă cunosc dintotdeauna. Şi, mai mult, chipul dumneavoastră mi se pare cunoscut...

— Nu mă minţiţi ? Chiar vă amintiţi de mama mea ?

— Chiar dacă aş fi uitat-o, ceea ce nu este cazul, chipul ei, reprodus într-o sumedenie de portrete care se găsesc în casa bunicului, m-ar fi făcut să-mi aduc aminte de trăsăturile ei. Îi semănaţi ca două picături de apă, afară de faptul că sunteţi impulsivă iar ea era blândă.

— Pot eu oare să mă schimb ? spuse ea, zguduită de un tremur.

— Vă este frig ? Unde aş putea găsi un pled ?

— În camera mea, în fundul culoarului, prima uşă pe dreapta. Vă mulţumesc pentru deranj.

Chiar în momentul când el îi înfășura picioarele în cuvertură, soneria telefonului sună din nou.

— Tot Jeremy este ! Mă sună să ceară explicații cu privire la vocea de bărbat pe care a auzit-o la telefon. Poate să sune, sunt prea obosită la ora asta.

— Și cu care credeam că Jeremy este bărbatul cel mai important din viața dumneavoastră !

— Bărbatul cel mai important din viața mea a murit, interveni Sally.

Țârâitul telefonului nu se mai oprea. Glen mângâie obrazul fetei și se ridică. Sally îl auzi vorbind la telefon.

— Era mama iubitului, rosti el cu o intonație copilărească.

— Ce tot inventați ?

— Este purul adevăr. Iubitul v-a sunat toată ziua, continuă el cu ironie. După ce a auzit vocea mea la telefon, amorul propriu l-a împiedicat să sune din nou. A însărcinat-o pe mama lui să vadă dacă intrusul mai este încă aici.

Sally știa că fusese marcat din cauza accidentului provocat de neglijența ei ; totuși se străduia să nu lase să se vadă acest lucru.

— Nu mai stați în picioare, îl rugă.

— Când ați înțeles că nu-l mai iubiți ?

— Dar îl iubesc mult, protestă Sally.

— Cu toate astea nu ați simțit deloc nevoia de a-l chema lângă dumneavoastră în tot cursul zilei de azi. Aș putea afla cu ce se ocupă ?

— Nu știați încă ? Este avocat.

— Acum înțeleg mai bine caracterul șirului misterios de telefoane... Poate veți găsi întrebarea mea puțin cam indiscretă... genele dumneavoastră sunt naturale ? Sunt atât de lungi și negre... Mă fascinează.

— Sunteți mult mai șocat decât îmi închipuiam !

— Nu cred că știți că am fost lovit la cap. Am un cucui enorm.

— Nu mi-ați spus nimic.

Fără să se gândească, ea își strecură degetele în părul lui negru. Nu mințise.

— Permiteți-mi să vă spun pe nume.

Ea dădu din cap aprobator.

— Ești foarte derutantă, Sally ; de două ori astăzi era să mă pălmuiești și acum nu-mi vine să cred că am un loc în viața ta.

— Nu-ți mai frământa mintea cu astfel de întrebări, răspunse ea, îndreptându-și privirea în altă parte. Dacă trebuie să fiu sinceră, pot să spun că te-am urât din prima clipă când te-am văzut. Se pare că ai un farmec misterios pe care unele femei îl consideră tulburător, dar mie mi se pare extrem de periculos Puterea se împacă greu cu viața de familie

— Ai întrutotul dreptate, recunoscu Glen

Cei care iubesc puterea neglijează relațiile de familie.

Rămaseră câteva momente fără să spună ceva, gustând clipele de destindere și pace, după agitația provocată de întâmplările zilei.

Sally se uită pe sub gene la Glen. Admira, fascinată, chipul lui colțuros și plin de energie. Pielea lui deosebit de catifelată, nasul acvilin, pometii pronunțați, genele lungi...

— Ar fi fost mai bine să rămâi la spital, rupse ea tăcerea.

— Ar fi fost mai bine dacă nu fugeai de la restaurant.

— Nu ți-ai dat seama cât de mult mă zbuciumam ?

— Dacă nu te-aș fi înțeles, de atâtea ori ți-aș fi dat cu dragă inimă câteva palme la fund !

— Cum poți să fii atât de crud, murmură ea.

— Vino cu mine, Sally, îi propuse el pe neașteptate, luând-o de mână. Săptămâna viitoare voi pleca în interes de afaceri, dar, de îndată ce mă întorc, te iau cu mine. Te rog să accepți.

— La ce bun ? Nu cred în miracole.

— Unul s-a produs astăzi. Dacă va fi nevoie, te voi răpi.

— Ți s-a promis o recompensă ?

— Bineînțeles. Poftim, ești mulțumită ? Acum, ai obținut răspunsul pe care-l doreai.

Ţin cu tot dinadinsul să mă însoţeşti deoarece aştept o retribuţie pe măsura eforturilor pe care le fac.

— Ce retribuţie ?

— Aş putea, de exemplu, să cer mâna Aţei.

— Cum ? Bunicul este gata să ţi-o dea pe cealaltă nepoată, numai pentru faptul că mă regăseşti pe mine ? Este absurd şi ilogic. Nu-mi vine să cred ce-mi spui.

— Ai dreptate, doar semeni atât de mult cu mama ta, pe care a idolatrizat-o, încât nici un sacrificiu nu-i prea mare pentru a te avea din nou acasă.

Glen făcu o strâmbătură din pricina durerii bruşte care-l cuprinsese.

— Eşti încă sub şoc. Ce te doare ? îl întrebă Sally neliniştită.

— Ţi-am mai spus, fetiţă dulce cu privirea de albăstrea, sunt tare ca o stâncă.

— Ai dureri mari ?

— Groaznice.

— Scuză-mă pentru vorbele mele nesăbuite, am înnebunit, nu alta, din cauza relaţiilor familiale.

Ea îşi puse mâna pe umărul lui.

— Ar fi trebuit să te duci direct acasă, să te odihneşti...

— Şi să te las singură aici ? După părerea mea nu este o soluţie bună.

— Nu ai luat în considerare bârfelile clevetitorilor, remarcă tânăra.

— Trebuie să recunoşti că am o metodă ciudată de a căuta să te seduc.

Sally izbucni în hohote de râs.

— Într-adevăr ! Totuşi, nici nu ne cunoşteam până azi-dimineaţă şi iată că te-ai instalat deja în casa mea.

— Timpul este relativ şi eu am impresia că ne cunoaştem de când lumea ; te consider ca o soră mai mică.

— Ai văzut rănile de la genunchi ? spuse ea pentru a pune capăt acestei conversaţii prea intime.

— Nu, arată-mi-le !

Ea îşi trase cu pudoare rochia, dezvelind picioarele ei minunate.

— Ce picioare ! îi zise el, râzând. Ce nenorocire să le văd cât sunt de rănite.

— Totuşi sunt mult mai puţin lovite decât braţele tale.

— Se poate, dar rănile mele mi-au adus înduioşarea ta. Nu cred că depăşesc bunul simţ dacă te rog să-mi pregăteşti o ceaşcă de ceai.

El păru destins, chiar fericit. Ea acceptă jocul lui.

— Cu cea mai mare plăcere. Eşti sigur că nu doreşti altceva ?

— Absolut sigur, scumpă Sally.

Glen pronunţase ultimele cuvinte cu o naturaleţe surprinzătoare, totuşi, ele făcură o impresie tulburătoare asupra ei. Nimeni nu-i mai spusese până atunci astfel.

— Am fost de acord să-mi zici pe nume, dar să folosești cuvântul scumpă... Nu crezi că exagerezi ?

— Când vei termina cu copilăriile astea ? Mai degrabă ar trebui să fii mândră, singura femeie căreia îi rezerv acest apelativ alintător este mama.

— Foarte bine, atunci îți voi purta de grijă ca o mamă iubitoare.

Sally dispăru în bucătărie pentru a pregăti ceaiul. Pe neașteptate, clopoțelul de la intrare începuse să sune. „Cine poate să fie ?" se întrebă uitându-se la ceasul din perete ca și cum ar fi putut găsi răspunsul înscris pe cadran.

— Vrei să mă duc eu să deschid ? o întrebă Glen.

— Mulțumesc, dar nu este nevoie. Mă duc eu.

Clopoțelul suna din nou, insistent. Ea zări prin geamul de la ușă două siluete care păreau nerăbdătoare să intre mai repede în casă : Jeremy și mama sa. Tânăra stăpână deschise ușa.

— Sally ! exclamară cei doi în același timp.

— Bună seara, Jeremy, bună seara, doamnă Philipps.

— Ai fi putut să-ți dai măcar osteneala să-mi telefonezi, îi reproșă Jeremy.

— Cred că a avut motive întemeiate să nu facă acest lucru, comentă doamna Philipps.

— Vă rog să intraţi, îi pofti Sally, prefăcându-se că nu a auzit remarcile răutăcioase ale musafirilor.

— Sally, cine a venit ?

Pe nesimţite, Glen se apropiase de uşă şi, amabil şi curtenitor, se înclină uşor în faţa oaspeţilor.

— Nu vi l-am prezentat pe domnul Reardon. A asistat la înmormântare ca reprezentant din partea bunicului.

— Bunicul tău ? repetă doamna Philipps nedumerită. N-am ştiut până acum că mai ai şi alte rude decât cele din partea tatălui tău.

— Sir Charles Maitland este tatăl mamei ei, afirmă Glen pe un ton foarte solemn. Dumneata eşti Jeremy şi bineînţeles că sunteţi mama lui. Omagiile mele, doamnă.

Jeremy rămase stană de piatră, nu reuşi să scoată nici cea mai simplă vorbă iar doamna Philipps arunca priviri mânioase logodnicei fiului ei.

— Ai o înfăţişare ciudată, rosti Jeremy uitându-se la genunchii zgâriaţi ai lui Sally. Domnul Reardon ne-a spus la telefon că stai lungită în pat, dar nu ne-a anunţat că este vorba de un accident !

— Nu-i nimic grav, îi tăie vorba Sally, enervată de agresivitatea lui.

Nu avea nici un chef să-i înfrunte pe cei doi musafiri. Ba, mai mult, îi veni poftă să râdă. Nu ştia dacă va izbucni în râs sau în

plâns. Căutând să scape din această încurcătură, îi pofti în salon.

— Am fost atât de îngrijorat ! spuse Jeremy.

— Sunt sigură de asta, dar acum mă simt mai bine, zise Sally cu blândeţe.

Ea se scuză şi se duse să pregătească ceaiul. Doamna Philipps profită de ocazie şi se duse după ea, hotărâtă să o tragă de limbă cu privire la misteriosul oaspete.

— Te rog, spune-mi şi mie cine este acest bărbat !

Sally acceptă să răspundă întrebărilor indiscrete ale viitoarei soacre şi-i relată cum Glen a salvat-o cu riscul vieţii, şederea la spital şi refuzul de a dormi acolo.

— Aşadar, eşti nepoata lui Sir Charles Maitland.

— Da, aşa e.

— Nu aş fi crezut asta în ruptul capului ; Sir Charles este un bărbat atât de... distins... Am citit recent un articol despre el în ziarul „Ştirile Australiei".

— În care se lăudau meritele lui, o întrerupse Sally.

— Bineînţeles ! Această revelaţie mă surprinde ; ai dus întotdeauna o viaţă atât de simplă, ca să nu spun obişnuită.

— Nu vă fie frică de cuvinte. Modul meu de trai a fost simplu dar m-a pregătit pentru viaţă ; iată, verişoara mea Ana nu ştie să facă nimic, după câte mi s-a spus.

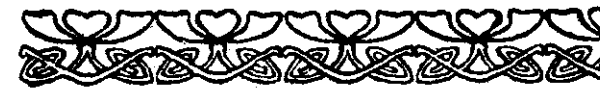

— Îşi poate permite acest lux, doar este foarte bogată !

Enervată de acest mod de gândire, Sally înşfăcă tava şi o puse cu zgomot pe măsuţa din salon.

— Scopul vizitei noastre, continuă mama lui Jeremy, este să-ţi propunem să te muţi în camera noastră de oaspeţi, deoarece este evident că nu poţi rămâne singură în această casă. Îndrăznesc să spun că nu ai de gând să-l găzduieşti aici pe domnul Reardon !

— De ce nu ? Uitaţi că şi casa mea dispune de o cameră de oaspeţi, replică Sally.

— Ştiu acest lucru... dar... eşti prea obosită pentru un astfel de deranj.

— Ce familie ! comentă Glen după ce închise uşa în urma lui Jeremy şi a doamnei Philipps.

— Această doamnă, „încântătoare" este o mamă autoritară şi abuzivă.

— Ai remarcat ce reacţie a avut când a auzit de rudenia ta cu Sir Charles ?

— Îţi mărturisesc sincer că m-a stupefiat.

— Cât despre fiul ei, nu meriţi un asemenea soţ ; cunosc câţiva băieţi mult mai interesanţi care ar da orice numai să te cunoască.

— Nu mă interesează prietenii tăi.

— Poate ar trebui să-ţi spun că ar dori să te cunoască pentru a te îmblânzi, continuă Glen, încântat de gluma sa. Apropo, i-am ex-

plicat doamnei Philipps că nu ne-am mai cunoscut până acum. Sper că vei aprecia faptul că i-am relatat că ţi-am îndeplinit toate dorinţele, punându-mă la dispoziţia ta !

— Îţi sunt îndatorată.

— Ce ai spune de o noapte de somn profund ? îi propuse Glen, punându-i mâna pe umăr.

— Merităm din plin o noapte de refacere, dar dacă vrei să faci mai întâi un duş... Avem două săli de baie, prosoape şi articole de toaletă ; poţi să foloseşti baia tatălui... Sally se opri şi cu lacrimi în ochi se îndepărtă.

— Noapte bună, Glen !

— Mâine plec spre regiunea de nord a Australiei.

— În ciuda braţului rănit ? întrebă ea, înăbuşindu-şi zbuciumul interior.

— În ciuda braţului ! La revedere, Sally. Trebuie să plec dis-de-dimineaţă şi nu te voi mai vedea mâine.

— Voi fi trează, pentru că de câtva timp nu am somn... Pe mâine.

Sally se relaxă sub duşul binefăcător, apoi îşi puse un halat de mătase chinezească, ultimul cadou al tatălui său, şi-şi perie părul. Se simţea extrem de obosită, dar spaima din ultimele zile dispăruse.

Se gândi brusc că Glen nu avea schimburi de noapte.

Când luase micul ei salariu, îi făcuse cadou tatălui ei un set complet de baie.

— Domnule Reardon, şopti ea, bătând la uşă cu timiditate.

— Intră, Sally.

Glen era cu pieptul gol. Virilitatea lui o tulbură enorm. Ea încercă să-şi ascundă emoţia.

— Vei lua toate aceste calmante ? îl întrebă, observând pilulele de pe noptieră.

— Da, pe toate.

— Poate vrei să îmbraci acest halat ? spuse ea.

— Nu ştiu dacă pot să-mi permit acest lucru, totuşi îţi mulţumesc pentru această dovadă de prietenie.

— Tata era mai puţin atletic, dar era... înalt.

Durerea îi reveni şi de data asta nu se mai putu stăpâni. Îşi ascunse faţa în mâini şi izbucni în hohote de plâns.

— Fetiţa mea... murmură el cu compasiune. Sally, te rog...

— Este prea crunt ! Niciodată... nu-l voi mai vedea niciodată...

— Nici o suferinţă nu este mai cumplită decât pierderea părinţilor, spuse el luând-o în braţe, dar viaţa va fi mai puternică decât disperarea.

Ea nu răspunse ; se ghemui la pieptul lui, udându-i pieptul cu lacrimile sale. Se simţi ocrotită de trupul lui puternic...

— Nu plânge, Sally, chinul tău îmi sfâşie inima.

— Cred că mă găseşti demnă de dispreţ. De abia ne cunoaştem şi plâng fără reţinere în faţa ta.

— Să nu-mi spui că accepţi să fii consolată de oricine !

— Nu, nu pot accepta... cu toate astea, mă simt îngrozitor !

— Vezi tu, Sally, uneori se creează între două persoane care nu s-au cunoscut o complicitate imediată, aş putea spune chiar o intimitate neaşteptată. Sunt înţelegeri pe care alţii nu le ating decât după ani îndelungaţi de prietenie.

— Ai dreptate.

— Hai să mergem la culcare, îi propuse Glen, observând că ea se mai liniştise.

Brusc, Sally îşi dădu seama că se afla lipită de pieptul lui. O dorinţă nouă puse stăpânire pe ea.

Glen o sărută uşor pe buze.

Contactul acesta atât de gingaş şi unic o făcu să tremure din tot corpul. Ea deschise buzele, abandonându-se acestei plăceri.

— Nu, nu trebuie să facem asta, spuse Glen cu brutalitate.

— Scuză-mă, mi-e atât de ruşine de mine, mărturisi ea tulburată. Sally se simţi zdruncinată din cauza comportării sale nedemne.

— Crezi că refuz să te sărut ? Crezi că nu doresc să te iubesc acum, aici ? Numai că nu vreau să profit de durerea ta.

În cărţile pe care le citise, Sally întâlnise situaţii când dorinţa mătura orice reţinere ; mulţumise Cerului că fusese întotdeauna în stare să-şi stăpânească emoţiile. Astăzi, dorinţa pusese stăpânire pe trupul ei, ca o forţă prea mult timp înăbuşită şi acum ieşea imperios la iveală.

— Când am venit aici, nu te gândeai că o să mă comport astfel, nu-i aşa ? îl întrebă ea.

— Dar nu ai făcut nimic rău, Sally.

— Numai pentru că ai avut tăria de caracter şi m-ai oprit.

— Îţi pare rău ? Sunt gata să capitulez.

Dacă mai înainte bănuise, acum era pe deplin convinsă că nu mai avea decât o singură dorinţă : să rămână ghemuită la pieptul lui, toată noaptea.

— Mi-am pierdut capul şi scena mea de seducere cred că te-a uluit...

— Aşa e, dar pot să mărturisesc că eşti „femeia fatală" cea mai fragilă pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc.

Senzualitatea ei era profund tulburată de tandreţea lui Glen.

— Acum mă duc să mă culc, şopti ea.

— Am remuşcări că nu te reţin aici toată noaptea. Pari atât de abătută. Să ştii că nu

sunt eroul fără teamă și prihană pe care l-ai visat.

Îi mângâie pielea fină de pe umeri.

— Ar fi atât de ușor să te duc în pat, continuă Glen. Totuși, tinerețea și fragilitatea ta mă rețin. Peste un an, poate, voi avea curajul să te sărut din nou.

— Nu, niciodată. Singura mea dorință este să uiți pentru totdeauna seara asta, zise ea, retrăgându-se spre ușă. Mâine dimineață nu mă voi scula să-ți urez drum bun. Adio. Cred că este mult mai înțelept să căutăm să nu ne mai vedem vreodată.

CAPITOLUL III

Sally dormi adânc dar se agită în somn. Toată noaptea nu-l visă decât pe Glen Reardon. Când se trezi soarele era deja sus pe cer și camera era plină de aromele florilor din grădină. Își reaminti scena groaznică când se oferise unui necunoscut.

Fusese ceva înspăimântător, umilitor și de necrezut. Se dădu jos din pat și-și zări imaginea în oglindă. Se uită cu dezgust la trupul ei : senzualitatea, care țâșnise la suprafață în ciuda oricărei înțelepciuni sau pudori, îi făcu rău.

Surprinsă de faptul că ușa camerei era întredeschisă știuse că Glen intrase și o privise în somn. Acum plecase și casa era tăcută și goală. Amintirile o asaltară din nou.

— Încetează cu trecutul ! își zise cu voce tare.

Sally avea certitudinea că nu-l va mai vedea vreodată. Cum va mai putea un bărbat ca el să fie interesat de o femeie isterică, gata să se repeadă la el ?

Se duse în bucătărie să-şi pregătească o ceaşcă de cafea şi găsi pe masă un bilet : „Mă întorc în ziua de douăzeci şi patru. Dacă poţi, ia o hotărâre ; trebuie să vorbim despre problema rămasă în suspensie", Glen.

Aşadar o considera ca pe o afacere rămasă şi care trebuia încheiată ! Era incapabilă să cugete ! Simţi nevoia să-l întâlnească pe James Henderson. Calmul lui, judecata lui sigură şi informaţiile pe care le deţinea despre clanul Maitland, mai ales despre Glen, o făcură să-l sune şi să fixeze o întâlnire la un restaurant, pentru a lua masa împreună.

— Văd că ai căpătat culoare în obraji, o complimentă el ieşindu-i în întâmpinare.

— Eşti prea amabil, James, ştiu că arăt îngrozitor.

— Niciodată nu poţi fi decât încântătoare !

James, deşi avea patruzeci de ani, păstrase un chip copilăresc, aproape naiv.

— Spune-mi, te-ai întâlnit cu Glen ? o întrebă el.

— Ar fi trebuit să mă previi de intenţiile lui.

— Nu am făcut asta pentru că nu aveam nimic de spus. Mi-am dat imediat seama că este trimis aici de bunicul tău, dar n-am putut să-l determin să mărturisească motivele prezenţei sale la înmormântare... Ce ţi-a propus ?

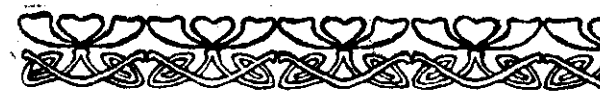

— Înainte de a-ţi răspunde, aş vrea să ştiu mai multe despre el. Cine e tipul ?

— Cum, nu ştii ? Familia lui a fost extrem de bogată. Acum averea lor uriaşă s-a dus şi se spune că bunicul tău este responsabil de... sărăcia părinţilor lui Glen.

— Vorbeşte-mi puţin de el, îl rugă ea nerăbdătoare.

— Cum ai reuşit să trăieşti douăzeci de ani în această ţară fără să cunoşti „marile familii" ? Nu mai departe de săptămâna trecută, ziarul **Australian News** a publicat un lung articol despre Sir Charles Maitland.

— Puţin îmi pasă de bunicul meu. Vorbeşte-mi de Glen Reardon.

— Am impresia că eşti îndrăgostită de el. Fii prudentă : circulă zvonuri că se va căsători peste puţin timp cu verişoara ta, Ana.

— Aceste zvonuri nu au nici un temei.

— Nu-ţi împărtăşesc opiniile.

— Adevărul este că Maxim se va căsători cu sora lui Glen.

— Şi asta am aflat-o. Dar să revenim la oile noastre. Glen Reardon a reuşit, lucru incredibil şi misterios, să se ocupe, într-un timp foarte scurt, de afacerile familiei Maitland. Crede-mă că bunicul tău nu l-a investit cu plăcere într-o asemenea funcţie, dar a făcut-o chiar după moartea stranie a lui Julien Reardon, tatăl lui.

— Cum a murit acesta ?

— Familia a afirmat că într-un accident de maşină. Alţii au vorbit de sinucidere ; orice ar fi fost, văduva lui nu a suportat această încercare şi a făcut o depresiune nervoasă.

— În acest timp Glen a intrat în serviciul bunicului meu ?

— Nu a avut altă soluţie. Familia lui era încă implicată în afacerile firmei deţinute de clanul Maitland, dar chiar din prima zi de muncă obiectivul lui a fost şi va rămâne să-şi reconstruiască imperiul Reardon prin intermediul bunicului tău. Căsătoria cu Ana îi va permite să-şi atingă mai repede acest ţel...

— Eşti cam cinic !

— Fără îndoială, dar tu eşti prea naivă... Nu mi-ai spus unde a plecat Reardon.

Sally era pe punctul de a-i spune adevărul, dar o luminiţă ciudată din ochii lui Henderson o făcu să tacă.

— Nu... ştiu, nu mi-a spuse unde se duce

— Am impresia că-l acoperi.

— Eu ? Glumeşti, exclamă tânăra cu vehemenţă, de-abia îl cunosc. „Şi-a riscat oricum viaţa pentru mine şi a trezit senzualitatea care mocnea în mine“ îşi spuse sieşi.

— Băiatul acesta are într-adevăr o putere magnetică !

— Crezi că, în ciuda însărcinărilor încredinţate, vrea să meargă mai departe şi să-l înfrunte pe bunicul meu ?

— Niciodată nu am spus așa ceva, dar ce a căutat venind la tine ?

— A venit aducându-mi mesajul bunicului care dorește să mă vadă, îi explică ea.

— Nu crezi că e ciudată această dorință ? Douăzeci și doi de ani nu i-a păsat de tine și acum vrea să te aibă lângă el !

— Cred că știi mai multe decât lași să pară, îl admonestă ea.

— Aș putea să-ți fac același reproș. Sally, ești frumoasă, inteligentă, chiar prea inteligentă pentru a te mulțumi cu un soț mediocru. Din această pricină vei fi mult mai vulnerabilă dacă el nu se va ridica la înălțimea pretențiilor tale, pentru că de multe ori dragostea poate să întunece judecata. Ziua în care vei avea certitudinea...

— Ce vrei să spui ? Vrei să mă pui în gardă cu privire la Glen Reardon ?

— Nu aș dori să am de-a face cu mânia unui asemenea tip !

— Spune-mi, ce sfat îmi dai în legătură cu bunicul ? Merită să-i fac o vizită ?

— Ar fi o nebunie să refuzi. Îți datorează mult.

— Nimeni nu-i dator altuia dacă nu se pune problema iubirii.

— Iubirea, ce vis ! suspină James.

— Nu ai fost niciodată îndrăgostit ?

— Nu. Am simțit doar o mare afecțiune, atâta tot. Țin prea mult la tine, fetițo, și nu

aş vrea să fii supusă influenţei lui Reardon. Nu ştiu dacă ai remarcat ce ochi are. Sunt extraordinari, iar privirea i se aseamănă foarte mult cu cea a bunicului tău.

— Bunicul este un pungaş.

— Dacă ai bani nu mai ai nici un defect ; astăzi, singura crimă este de a fi sărac.

— De ce această amărăciune ? Ai fost vreodată sărac ?

— Am părăsit şcoala la treisprezece ani. Crescută într-un mediu universitar şi obţinând mai multe diplome, cred că ai concepe ca ireală această situaţie. Eu însă, nu am avut şansa ta ; tatăl meu era alcoolic şi mama nu a putut să-i îndrepte năravul. A trebuit să mă zbat de unul singur, pentru a-mi croi un drum în viaţă.

— Rezultatele sunt mai mult decât concludente.

— Simţeam nevoia să-mi iau revanşa asupra destinului.

— Cred că acelaşi lucru îl simte şi Glen Reardon. Este convins că dacă tatăl său a eşuat în viaţă, el trebuie să se răzbune.

— Îi doresc mult noroc.

Când sosi Jeremy, Sally îşi uda florile.

— Bună ziua ! îi spuse el pe un ton morocănos.

— Bună, Jeremy.

— Eşti singură ?

— Da, de ce ?

— Iartă-mă. Te-ai hotărât să vinzi casa ?

— Da, așa e.

— Cred că vei lua o sumă frumușică, nici un îndrăgostit de flori nu ar putea rezista în fața acestei frumuseți pe care o are grădina.

— Vrei să bei ceva ?

— Cu plăcere. Sally, trebuie să-ți vorbesc.

Ea avea sentimentul clar că totul se terminase între ei. Când intrară în casă, sună telefonul. Bătăile inimii i se întețiră.

Era Fiona, cea mai bună prietenă a sa. Înainte de a închide telefonul, Sally îi promise să-i facă o vizită a doua zi.

— Credeam că este Reardon, zise Jeremy. Știi că este considerat cel mai destoinic financiar din zilele noastre ? Nu este ciudat, mai ales că tatăl său a dat faliment ?

— Spune-mi ce ai pe inimă, vorbele tale sunt pline de subînțelesuri.

— Dacă vrei să afli adevărul, mama și cu mine am considerat că nu a fost cuviincios să-l găzduiești aici noaptea trecută.

— Ai dreptate, spuse ea pe un ton sarcastic. Ar fi trebuit să-l arunc în stradă dându-i câțiva bani pentru că m-a salvat !

— Nu-mi răstălmăci vorbele ; ar fi putut rămâne la spital sau la el acasă. Prezența lui alături de tine m-a indispus enorm.

— Ce vrei să bei ?

— Nu schimba subiectul. Sally, te iubesc foarte mult. Trebuie să înțelegi că sunt puțin neliniștit să-l văd pe Reardon că-ți dă târcoale.

— Să nu exagerăm, ieri l-am văzut pentru prima dată.

— Știu, dar acest lucru a fost suficient să-ți schimbi comportamentul.

— Cu ce drept mă acuzi ? Cum îți permiți asta ?

— Sunt nefericit și nu-mi găsesc cuvintele, dar am simțit...

— La fel ca și mama ta, îi tăie vorba.

— ...că ai fost, continuă el fără să se intimideze, atrasă de el. Sally, încearcă să înțelegi. A trecut un an de când ne cunoaștem și vreau să te iau de soție de îndată ce situația mea financiară va fi mai solidă.

— De ce nu acum ? Știu că mă dorești, dar nu mi-ai propus niciodată să împărțim patul.

— I-am promis mamei să nu dezonorez vreodată o fată, zise el înroșindu-se.

— I-ai promis ei ? repetă Sally, izbucnind în hohote de râs.

— Ce vezi caraghios în asta ?

— Scuză-mă, Jeremy, ești un om foarte respectabil.

— De mai multe ori am avut dorința să te sărut pe gură.

— Ah, da ? Când anume ?

— Adesea, dar mi-a fost frică. Ești tânără, frumoasă și independentă. Tatăl tău te-a copleșit cu...

— Asta este părerea mamei tale, fără îndoială.

— Mama poate să înțeleagă oamenii.

— Are impresia că tatăl meu mi-a satisfăcut toate capriciile ?

— O judeci prost, zise Jeremy, deoarece ai fost prea legată de tatăl tău. Acesta te idolatriza și a făcut totul pentru a-ți îndeplini toate dorințele.

Sally își aminti de zilele fericite petrecute alături de tatăl său și-i dădură lacrimile. Jeremy îi luă mâna și i-o sărută cu gingășie.

— Erai sincer când mi-ai propus să ne căsătorim acum ? spuse ea cu timiditate.

— Ești de acord ?

— Este mai bine să așteptăm încă un an. Dacă vrei, putem să ne logodim și totul va fi foarte bine. Ești de acord să trăim împreună în tot acest răstimp ?

— Sally, voi avea grijă de tine ; ne vom vedea în fiecare zi.

— Nu ți se pare că este cam puțin ?

— Așa am trăit de când ne-am cunoscut.

— Nu ți se pare puțin cam ciudat acest lucru ?

— Am impresia că nu dai nici un ban pe respectul pe care ți-l port. Pasiunile arzătoare

nu sunt decât o umplutură de dulcegării pentru romancierele de mâna a doua. Oamenii bine educaţi trebuie să-şi stăpânească instinctele.

— Atunci află că eu fac parte din această categorie ! Temperamentul meu este mai aprins.

Auzindu-i provocarea, Jeremy se repezi la ea şi o sărută cu sălbăticie pe gură. Ea îşi deschise buzele şi se oferi gurii lui lacome.

— Soţioara mea, şopti el.

— Nu ! zise ea.

— Este prea târziu, nu mai poţi să-ţi retragi cuvântul. Ce ai hotărât în privinţa bunicului ? Eşti de acord să-l revezi ? o întrebă el vizibil interesat.

— Crezi că este bine să-l revăd ? replică ea, pe un ton ironic şi puţin dispreţuitor.

— Ce întrebare ! Ai putea foarte bine să-i storci o sumă frumoasă de bani... Economiile unui profesor universitar nu cred că sunt substanţiale.

— Într-adevăr, nu ne-am scăldat în aur..

— Acum totul s-a schimbat. Este suficient, pentru a te convinge, să te uiţi la bărbatul ales de bunicul tău ca purtătorul său de cuvânt.

— Până ieri, nu am auzit vorbindu-se de familia Reardon ; acum că risc să devin o moştenitoare bogată, îl ironiză Sally, ar trebui să mă interesez de moravurile înaltei burghezii...

— Şi să nu mai lucrezi pentru Henderson. Tot timpul l-am considerat cam vulgar. Nu eşti de aceeaşi părere ?

— Şi domnul Reardon este tot la fel de grosolan ? ripostă ea din ce în ce mai enervată.

— Oh, nu ! El are numai tendinţa să privească oamenii de la înălţimea sa, de un metru şi optzeci şi cinci, cu o oarecare condescendenţă.

Sally nu mai putea suporta criticile continue ale lui Jeremy. Căută să termine cât mai repede discuţia cu el.

— Jeremy, iartă-mă, dar mai am multe de făcut.

— Şi eu trebuie să mă duc de urgenţă la Sydney, o anunţă Jeremy, gata să-şi ia la revedere. Am de rezolvat o afacere importantă şi pot profita, mai ales că eşti ocupată cu vizita la bunicul tău. Intenţionez să-mi fac o situaţie la Sydney.

— Şi mama ta ce spune ?

— Este de acord cu cariera mea şi este dispusă să vină şi ea cu mine la Sydney.

— Ce mă sfătuieşti să fac ? o întrebă Sally pe prietena ei, Fiona.

— Nu ştiu ce aş putea să-ţi recomand, dar trebuie să fie atât de plăcut să te debarasezi de toate grijile cotidiene care îţi otrăvesc viaţa. Nu-ţi dai seama ce înseamnă să nu mai ai grija

banilor, deoarece dragostea cu care ai fost înconjurată te-a ferit să cunoşti ce înseamnă să te străduieşti să obţii mijloacele necesare traiului. Ai avut norocul să poţi împărtăşi tatălui tău orice nevoie, lucru care este esenţial în zilele noastre.

— Excepţia este dată tocmai de familia Maitland.

— Tatăl tău se temea ca tu să nu te laşi sedusă de averea rudelor tale.

— Mă cunoştea îndeajuns ca să fie sigur că acest lucru este imposibil să mi se întâmple. Bunicul a atins, fără îndoială, o vârstă când simte nevoia să-şi pună în ordine afacerile personale. Înlăuntrul sufletului său cred că nu mă iubeşte.

— Răspunde chemării sale. Mama mea nu a vrut să-l asculte pe tatăl meu şi nici nu a înţeles motivele care l-au determinat să o părăsească. Ea refuza să-şi recunoască partea ei de vină.

— Mă străduiesc să dau dovadă de mai multă toleranţă. Deşi rămân credincioasă memoriei tatălui meu, sunt gata să recunosc că bunicul nu a fost întrutotul vinovat, mărturisi Sally.

— Poţi să fii dispusă să îl iubeşti pentru faptul că a adorat-o pe mama ta ? Ştii foarte bine că ataşamentul pe care-l manifestă părinţii faţă de copiii lor scuză violenţa de care dau dovadă în unele momente. Nu trebuie să

continui să-i porţi pică numai pentru faptul că a fost uneori atât de posesiv şi de autoritar. Acordă-i bunicului tău o şansă şi lasă situaţia să se lămurească de la sine, fără să trebuiască să intervii. A sosit poate momentul să semnezi pacea cu el.

— Nu mă simt în stare de aşa ceva, deoarece am sentimentul că-l reneg pe tata ; în afară de asta, nu vreau să fiu considerată ca o abjectă intrigantă de către verii mei sau chiar de către unchiul meu.

— Sunt atât de bogaţi !

— Ai dreptate, dar trecutul există şi el nu cuprinde numai averea familiei Maitland.

— La urma urmei, mă simt uşurată de faptul că ai adoptat o asemenea poziţie ; altfel m-ai fi dezamăgit îngrozitor.

Glen Reardon sună în ajunul datei prevăzute pentru întoarcerea sa. Vocea lui o tulbură mult pe Sally.

— Ai făcut toate aranjamentele necesare pentru a fi liberă să mergi cu mine ? o întrebă el, după ce a întrebat-o ce mai face.

Ea îşi adună tot curajul de care era în stare şi spuse :

— Nu vin cu tine.

— Hotărârea asta te satisface îndeajuns ?

— Departe de mine o asemenea idee, dar te rog să nu insişti, pentru că ar fi şi mai rău, replică Sally cu o voce tremurândă.

— Bine, să nu mai vorbim despre asta. Cum te simţi cu sănătatea ? Ce mai fac cucuiele şi vânătăile ?

— Timp de o săptămână am semănat cu un boxer, dar acum toate vânătăile au dispărut.

— Data viitoare este mai bine să eviţi să alegi un autobuz drept adversar pentru o confruntare violentă. Spune-mi, hotărârea ta este ireversibilă ? Vrei să mă laşi singur ?

— Cuvintele tale îmi dau senzaţia că sunt supusă unui şantaj îngrozitor !

— Ai spus şantaj ? Ce cuvânt groaznic ! Nu-mi datorezi nimic. Dacă te decizi să vii cu mine, acest lucru depinde numai de tine. Ceea ce încerc acum să fac este să clarific situaţia. Doi bărbaţi au iubit-o pe mama ta ; unul a fost tatăl tău iar celălalt un tânăr. Ei s-au înfruntat fără milă pentru a nu obţine decât regrete şi remuşcări. Ambii nu au avut decât de pierdut. Ce satisfacţie a avut tatăl tău dacă a rupt orice legătură cu familia soţiei sale ? Nu cred că a fost prea fericit de gestul său, care nu i-a satisfăcut decât vanitatea. A avut dreptate când ţi-a barat calea care ducea la lumea lui Sir Charles ? Chiar şi el s-a îndoit de efectul gestului său brutal.

— Crezi că lumea bunicului este mai bună decât universul în care am crescut ? răspunse Sally mânioasă. Verişoara mea Ana nu a mun-

cit niciodată. Crezi că asta i-a asigurat fericirea ?

— Nimeni nu a obligat-o să nu muncească. Nimic nu te va împiedica, dacă ţii la acest lucru, să capeţi un post plin de responsabilitate în afacerile lui Sir Charles. Dar, atenţie ! El este extrem de exigent cu cei apropiaţi.

— Vrei să spui că nu te-a cruţat nici pe tine ?

— Sunt tare ca o stâncă, lucru care, dealtfel, nu a fost prea mult apreciat de ceilalţi membri ai familiei Maitland !

— Înseamnă că ei nu au încredere în tine ? îl întrebă ea, uimită de accentul ciudat din vocea lui Glen.

— Crezi că au dreptate să nu se încreadă în mine ?

Sally stătu în cumpănă câteva minute.

— Nu pot merge cu tine ! exclamă ea brusc. Prea multe greşeli am făcut.

— Nu ştiam că eşti atât de fragilă ; înseamnă că ţi-e frică. Asta e problema.

El avea dreptate şi Sally ştia acest lucru.

— Nu văd ce voi putea obţine dacă merg la bunicul. În plus, nu vreau să mai fiu iarăşi cu tine.

— Îmi permiţi să-ţi atrag atenţia că-ţi lipseşte curajul ? rosti el cu glas grav.

Acuzaţia aceasta a avut un efect extraordinar, ca şi cum ar fi fost electrocutată.

— Foarte bine, sunt destul de curajoasă ca să accept să petrec acolo două sau trei zile. Te previn însă, să nu te bucuri prea mult, viața mea rămâne legată de casa mea.

Bucuros că a încheiat în avantajul său convorbirea cu Sally, Glen începu să-i spună care sunt acțiunile din programul său. La sfârșit, adăugă :

— Nu cred că mai pot să prind un avion până diseară. Oricum, pregătește-ți o geantă de voiaj și așteaptă-mă ! Trec să te iau.

După ce puse receptorul în furcă, Sally se lăsă să cadă într-un fotoliu, pradă unor gânduri negre. Glen Reardon o manipulase, forțând-o să ia o hotărâre contrarie dorinței sale profunde de a rămâne credincioasă părerii tatălui ei. Simțea înlăuntrul sufletului o senzație jenantă că este o marionetă supusă voinței lui Glen care o teroriza ; în același timp, curiozitatea feminină o îmboldea să dea ascultare propunerii lui Glen. Voia să știe până unde va îndrăzni el să meargă.

CAPITOLUL IV

Glen şi Sally au ajuns la Sydney pe o ploaie măruntă. La coborârea din avion îi aştepta şoferul familiei Maitland care îi conduse până la somptuosul Rolls-Royce prevăzut cu aer condiţionat. În timpul drumului Glen îl întrebă pe Bellamy care erau întâmplările mai importante din ultima săptămână. Şoferul era un servitor devotat al familiei Maitland şi părea că are şi alte obligaţii decât întreţinerea parcului de automobile.

Maşina se opri în faţa unei porţi impunătoare din fier forjat ; un dispozitiv electronic declanşă deschiderea porţii.

— Iată că se deschid porţile unei noi vieţi pentru tine !

Chipul lui Sally nu lăsă să se vadă nici o urmă de emoţie sau de frică.

— Cum îţi explici indiferenţa mea ? Nu-i aşa că te aşteptai să fiu bucuroasă ? îl întrebă ea.

— Fii fără grijă, cu timpul vei ajunge la acest lucru. Fără îndoială că vei cunoaşte şi

un alt fel de fericire. Oricum, este prea târziu să dai înapoi.

Enorma clădire, compusă dintr-un corp principal şi din două aripi laterale era luminată, ceea ce o impresionă mult pe Sally. La vederea splendorii acestui conac de epocă, ea nu lăsă să-i scape totuşi nici o remarcă.

— Este mai frumos ziua, îi explică Glen cu amabilitate.

Îşi petrecu braţul în jurul umerilor ei.

— Relaxează-te, totul va fi foarte bine.

Şoferul le deschise portiera ; Sally coborî şi trase puternic aer în piept. Tremura din toate încheieturile.

Cu o mişcare a mâinii, ea îşi aranjă părul, dându-l pe spate. Ca un artist înainte de a păşi pe scenă, ea îşi adună tot curajul şi înaintă spre uşa de la intrare scăldată într-o lumină crudă. Deşi nu-şi trăda emoţiile, simţea că este cuprinsă de bucurie la gândul că va locui în această reşedinţă fascinantă. Acum, după douăzeci de ani de la naştere, avea prilejul să constate ce înseamnă să fii bogat.

În jurul scării, un şir de persoane necunoscute o aşteptau.

— Fii binevenită ! rosti cu căldură o femeie subţirică şi elegantă, ieşindu-i în întâmpinare.

Sally primi cu răceală sărutul ei, deoarece instinctul îi spunea că această manifestare de

afecţiune era lipsită de spontaneitate şi sinceritate.

— Vă mulţumesc, reuşi ea să articuleze. Sunteţi cumva mătuşa Felicité ?

— Spune-mi Felicité şi dă-mi voie să-ţi prezint pe ceilalţi membri ai familiei.

Această mătuşă îşi însoţea fiecare frază de o grimasă care voia să pară prietenoasă dar care o înspăimânta pe Sally.

— Bunicul tău se odihneşte puţin, la etaj

Mătuşa îi luă mâna nepoatei sale şi o conduse spre grupul de persoane care se uitau curioase la înfăţişarea lui Sally. Unchiul ei, înalt, plin de distincţie, o întâmpină cu o expresie veselă şi neliniştită în acelaşi timp.

— Sper ca şederea ta aici să fie mai mult decât o scurtă apariţie.

Sally o zări pe Ana, o brunetă amabilă şi extrem de frumoasă.

— Doresc să fim prietene. Să sperăm că avem caractere asemănătoare, dacă fizicul tău nu pare apropiat celor din familia noastră, îi spuse Ana, cu ochii plini de invidie aţintiţi asupra pletelor aurii ale lui Sally.

— Vărul ei, Maxim, o cuprinse pe după umeri şi o sărută cu multă căldură.

Puţin mai în spate, o tânără cu o înfăţişare cam abătută se uita curioasă la aceste prezentări. O uşoară asemănare cu Glen Reardon îi permise lui Sally să ghicească cine era.

— Îţi prezint pe Aurelia, sora lui Glen, anunţă Maxim solemn. În curând ne vom căsători.

— Sunt încântată să te cunosc, pronunţă Aurelia, după o clipă de tăcere. Eşti mai frumoasă decât ne-am închipuit, adăugă ea.

— Este portretul Deborei ! aprobă Felicité fixând-o pe Sally cu o privire de reproş.

— Această asemănare îl va face să sufere pe bunicul ? se nelinişti Sally.

— Sper că nu va avea nici un efect negativ deoarece a avut deja un atac cardiac, îi explică mătuşa ei.

— Bunicul tău te aşteaptă şi nu trebuie să te consideri vinovată de starea în care se află ; tatăl meu este ca o stâncă, de o robusteţe ieşită din comun, spuse Joachim.

— Am s-o conduc pe Sally până în salon, se oferi Ana.

Verişoara sa era pur şi simplu lipită de Glen, pe care-l ţinea strâns de braţ. Fără să fie într-adevăr o frumuseţe, era extrem de seducătoare şi sigură pe ea.

— Te urmez, Ana.

— Nu e nevoie de atâta deranj.

Vocea puternică care rostise ultimele cuvinte contrastă cu tonul mieros al prezentărilor. Se întoarseră toţi. Silueta bătrânului se detaşă uriaşă şi puternică pe palierul de la etaj.

— Sally ! exclamă el.

Tânăra nici nu îndrăzni să se mişte.

— Haide, ce mai stai, du-te spre el !

Acest îndemn al lui Glen, abia şoptit, o făcu totuşi să tresară : Sally se îndreptă spre scară ca un automat. Cu cât se apropia, cu atât îşi dădea seama de asemănarea dintre ea şi acest bătrân care reprezenta pentru ea simbolul etern al tiraniei. El se uită la ea fără să spună nici un cuvânt, dar privirea ochilor săi albaştri lăsă să se vadă mai bine decât orice discurs sinceritatea remuşcărilor sale. O rugă să uite tot trecutul şi să-i acorde afecţiunea.

— Bunicule, spuse ea emoţionată.

Glen simţi că i se înmoaie inima în faţa generozităţii de care dăduse ea dovadă. Cu toate acestea, atitudinea ei nu avu acelaşi ecou la toţi membrii familiei.

— Scumpa mea copilă, mă vei ierta oare ?

Sally se aruncă în braţele lui, surprinsă ea însăşi de impetuozitatea gestului care-i arăta cât este de aproape de acest Charles Maitland pe care aproape că îl urâse. Ştersese într-o clipă din memorie douăzeci de ani de neînţelegeri.

— Niciodată nu am văzut o frumuseţe mai desăvârşită, adăugă el.

Gelozia, ca un nor de praf, se transmise de la un membru al familiei la celălalt, într-o clipită. Aurelia nu mai părea încântată de apariţia lui Sally deoarece Maxim era extaziat de farmecul verişoarei sale. Aurelia se uita cu reproş la fratele său, dar nu observă pe

chipul lui decât o satisfacţie extraordinară. Glen nu fusese niciodată de acord cu logodna şi de câteva luni complicitatea lor de copii fusese zdruncinată de proiectul ei de căsătorie cu nepotul lui Sir Charles Maitland.

Se duseră cu toţii în marele salon de oaspeţi. Sally era subjugată de splendoarea camerei decorată în marmură, cristaluri şi lemn sculptat. Se aşeză pe o canapea alături de bunicul ei.

— Mă scuzaţi, dar trebuie să mă retrag, interveni Glen. I-am promis mamei că trec să o văd.

— Rămâi să cinezi cu noi, îl rugă Ana.

— Îmi este imposibil ; în altă ordine de idei, nu am nimic de făcut în mijlocul acestei adunări familiale.

— Adunarea aceasta nu ar fi avut loc fără strădania ta ! Cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru serviciile făcute ? Sir Charles îl privea pe Glen cu multă gratitudine.

— Mă voi gândi ce să cer...

— Nu mă îndoiesc de acest lucru.

Dominându-şi emoţia evidentă cauzată de regăsirea neaşteptată a nepoatei sale, Sir Charles începu să vorbească pe un ton plin de autoritate, celebru prin supunerea pe care o declanşa la interlocutori.

— Mâine voi fi la birou la ora zece, aş vrea să discutăm acolo.

— Nu voi lipsi, răspunse Glen cu un surâs înghețat. Noapte bună, Sally, mă bucur de faptul că ești fericită.

Tânăra simți un imbold fierbinte să plece cu el.

— Îți mulțumesc din toată inima și pe curând.

— Pe curând.

— Te conduc, se băgă Ana. Ai vorbit cu Bellamy ?

— Desigur.

— Glen !

Sir Charles nu terminase de vorbit.

— Domnule ?

— Nu m-ai informat de rezultatele întâlnirilor pe care le-ai avut în voiajul tău.

— Ți-am spus eu, tată, interveni Joachim

— Dă-mi voie, totuși, să aștept concluziile lui Glen care a avut contact direct cu partenerii de afaceri, îi tăie vorba Sir Charles.

— Mâine dimineață vă stau la dispoziție cu toate amănuntele, rosti Glen, pe un ton împăciuitor, căutând să calmeze spiritele.

Felicité se apropie de Glen și cu multă amabilitate, schimbând subiectul conversației.

— Înainte de a pleca, te rog să-ți notezi în agendă că săptămâna viitoare ești invitat, bineînțeles împreună cu mama ta, la cocteilul dat în onoarea lui Sally. Doresc să o prezint tuturor prietenilor noștri.

— Mătuşă Felicité, îmi pare rău că te dezamăgesc, interveni Sally, dar nu sunt încă în stare să particip la o petrecere. Tocmai l-am pierdut pe tatăl meu.

— Te înţeleg, o compătimi Sir Charles.

— Bineînţeles că este normal să fii îndurerată, continuă Felicité, dar poate m-am exprimat greşit. Am prevăzut o reuniune intimă, nu o petrecere mare. Dealtfel, totul a fost deja hotărât şi cred că reuniunea va putea să te determine să-ţi schimbi puţin gândurile negre, insistă ea.

— Nu ştiu dacă voi mai fi aici.

— Nu ai venit să locuieşti la noi ? o întrebă Ana.

— Nu am luat încă nici o hotărâre definitivă.

— Vei rămâne cel puţin o lună, interveni Glen cu un glas plin de blândeţe şi convingere.

— Fără îndoială, admise ea supusă.

— Mi-a fost frică. Sunt foarte fericit că rămâi puţin aici, suspină Sir Charles. Mai ales că nu eşti obligată să faci ceea ce nu-ţi place.

— Cu toate acestea, doreşti să mă prezinţi prietenilor tăi !

— Ai să vezi că nu va fi o încercare prea dificilă ; totul se va desfăşura pe durata unei cine simple.

Sally părea că este gata să cedeze, spre marea ușurare a mătușii Felicité. Problema odată rezolvată, Glen se pregăti să plece.

— Bună seara, domnule. Noapte bună. Sally.

Tânăra se simți brusc înfricoșată de a se regăsi singură, fără prezența reconfortantă a lui Glen. Alergă spre el.

— Îți mulțumesc... N-am să uit niciodată cât de mult... m-ai ajutat.

Această izbucnire de simpatie nu rămase neobservată de celelalte femei din încăpere. Ana se uită cu neîncredere la verișoara ei și Felicité nu se abținu să intervină :

— Ne pare atât de rău că pleci, Glen, și Ana te va însoți până la mașină. De când ai plecat în călătorie, plânge și suspină după tine.

Felicité ținea mult ca lucrurile să fie clare pentru toată lumea. Simțeai că este capabilă de orice manevră pentru a evita ca altcineva să se bage între fiica ei și Glen Reardon.

— Vino lângă mine, dulce nepoțică, o strigă Sir Charles.

Sally, doritoare de a uita incidentul, se supuse fără grabă. Venise tocmai pentru a se împăca cu bunicul ; dorea din toată inima să nu aibă parte de intrigi și gelozii. Îi promisese lui Glen că va rămâne cel puțin o lună la conac și deja simțea că aceste patru săptămâni vor fi interminabile.

După cină, Sally își aranjă lucrurile în camera minunată care-i fusese destinată. Deodată cineva bătu la ușă.

— Bună ! spuse Ana degajată. Pot să intru ?

— Te rog.

Sally ar fi dorit să fie mai apropiată de verișoara ei, dar, în mod instinctiv, știa că niciodată Ana nu va fi o adevărată prietenă. În timpul cinei ascultase cu atenție părerile ei privitoare la munca femeilor. Verișoara sa abordase aceeași atitudine ca mama lui Jeremy ; se plictisea pentru că nu făcea nimic și găsea opinia lui Sally, cu privire la satisfacția procurată de lucrul bine făcut, destul de deplasată. Pentru că o tânără trebuia să aibă un singur rol : acela de a fi frumoasă. Tot ce nu avea legătură cu strădaniile de a fi cochetă nu intra în vederile ei.

— Îți place camera ?

— Este superbă.

— Ai un chimono drăguț.

— Este un cadou pe care l-am primit de la tatăl meu.

— Nu știu nimic despre el. Cum v-ați înțeles ?

— A fost ființa cea mai iubită de pe pământ.

— Mă surprinde asta, mai ales că ești extrem de frumoasă. În sfârșit... cum să spun ? Ar trebui să ai foarte mulți curtezani.

— Te înșeli în privința gusturilor mele. Nu am și nu vreau să am o colecție de flirturi.

— Bine, dar nu vreau să-mi povestești aventurile tale amoroase. Să nu-mi spui, totuși, că nu ai avut nici o idilă. Mai mult decât orice pe lume, o femeie dorește să aibă o mulțime de admiratori. Chiar mama mea, la vârsta ei, este încântată că poate să fie dorită.

— Mama ta are o distincție plină de eleganță.

— Își dă toată osteneala să arate bine. Are o voință de fier și nu-și permite nici o abatere de la regimul draconic pe care i l-a prescris dieteticianul.

— Totuși natura umană este slabă, aceasta deosebește omul de mașină.

— Scumpa mea, în această casă eșecul este cel mai mare păcat. Maxim ne îngrozește, pentru că se lăfăie în lux fără să fie dispus să plătească prețul puterii. Nu este un Maitland !

— Vrei să spui că nu este abil în afaceri ?

— Nu numai atât. Este, cu toate acestea, un om inteligent dar care nu și-a fixat un țel în viață și nu dorește să fie la înălțimea bunicului sau a lui Glen. Apropo de bunicul și de Glen, te previn să nu cazi pradă aparențelor, deoarece în realitate îi separă un violent conflict de autoritate.

— Glen nu lucrează pentru bunicul tău... pardon, al nostru ?

— El lucrează pentru tatăl meu, pentru a reface averea personală a familiei Reardon. Tatăl lui s-a sinucis...

— ...Ce spui ?

— Oficial s-a anunţat că a murit în urma unui accident. În două cuvinte pot să-ţi spun că familia Maitland a înghiţit averea lui Reardon şi el nu a putut suporta acest lucru. Bunicul l-a păstrat pe Glen în afaceri pentru liniştea conştiinţei sale. Dar noi ne temem cu toţii că Glen a jurat să lupte din toate puterile pentru a-l înlătura pe bunicul şi pentru a-i lua locul într-o bună zi.

— Ah, acum încep să înţeleg.

— Fără nici un dubiu, este o persoană scânteietoare. În plus, este extrem de seducător, nu-i aşa ?

— Mărturisesc că este foarte atrăgător.

— Nu ai fost mirată că bunicul l-a trimis pe el la tine şi nu pe alt membru al familiei ?

— Este surprinzător acest lucru, dar eu nu i-am dat nici o atenţie : nu aveam încă impresia că aparţine unei familii. În fond, el sau altcineva, nu conta pentru mine !

— Numai tatăl tău a fost de vină.

— Cred că eşti cam nedreaptă, ripostă Sally.

— Mai bine să vorbim despre altceva. Rivalităţile dintre bărbaţi nu ne privesc pe noi ;

dealtfel, lor nu le place să ne băgăm nasul în afacerile lor.

— Ești fericită ? o întrerupse Sally, uimită de luciditatea plină de resemnare a Anei.

— Aproape. Nu-mi mai lipsește decât un bărbat.

— De exemplu Glen ?

— Este o partidă extraordinară, suspină Ana. Este pasionat și tandru, totuși nu sunt sigură de nimic, uneori nici nu mă bagă în seamă. Este adevărat că Laura nu mă apreciază prea mult ; în privința Aureliei, poți fi sigură că Maxim îți va spune același lucru ca mine : este o adevărată pacoste.

— Laura este mama lui Glen ?

Ana dădu aprobator din cap.

— Atunci când ne vizitează, nu scapă prilejul să ne amintească faptul că locuim în casa ei.

Sally mergea din surpriză în surpriză. Așadar, familia Maitland dobândise nu numai controlul afacerilor făcute de familia Reardon, dar pusese stăpânire și pe reședința acesteia !

— A fost o încercare foarte grea pentru membrii clanului Reardon să se vadă deposedați până și de propria casă ! se înduioșă Sally.

— Au refuzat să cumpere altă casă, deoarece în mintea lor reședința continuă să fie în proprietatea lor. Julien, tatăl lui Glen, era

un om minunat, fără îndoială foarte sensibil pentru a se război cu familia noastră.

— Cu ce afaceri se ocupau cei din familia Reardon ?

— Au fost proprietarii a patru uzine de componente electronice și a unei fabrici de mașini-unelte. Pe urmă au cumpărat o întreprindere specializată în echipament hotelier. Mai avea și alte afaceri de mai mică anvergură, dar nu-mi mai aduc aminte în ce domeniu.

— Și cum au ajuns de au pierdut totul ?

— Bunicul tău s-a hotărât să-i distrugă ; nu-l cunoști încă prea bine : este necruțător în afaceri.

— Atunci nu pot să înțeleg de ce s-a înjosit Glen să lucreze pentru cel care i-a ruinat familia și l-a împins pe tatăl lui să se sinucidă...

— Totuși este foarte clar. Bunicul a considerat că este preferabil să-l aibă sub supraveghere și i-a propus o slujbă foarte bine remunerată. Toți ceilalți membri ai familiei au hotărât să dea uitării trecutul.

— Uneori trecutul nu se lasă atât de ușor îngropat.

Felicité nu a putut să reziste mai mult de câteva zile și se grăbi să o întrebe pe Sally ce toalete are.

— Văd că nu ai mai nimic de îmbrăcat. Va trebui să mă gândesc să-ţi completez garderoba.

— Niciodată nu am avut prea multe rochii sau fuste şi totuşi nu mi-a păsat de asta.

— Nu poate fi un argument prea important, crede-mă, draga mea. Ana şi cu mine adorăm să facem cumpărături; să nu te preocupe problema banilor, pentru că am un cont destul de mare.

— Sunt nespus de încântată, dar nu am chef să profit de banii care sunt pentru tine şi Ana.

— Nu fi ridicolă, scumpa mea. Bunicul ar fi încântat să-ţi ofere bani pentru a-ţi face o garderobă aleasă. Dacă refuzi, l-ai mâhni nespus de mult.

— Mă duc să vorbesc cu el, nu cred că a plecat deja la birou.

Sally o părăsi în grabă pe Felicité. Nu dorea să se lase răsfăţată fără motiv de bunicul ei. Ajunsă în faţa camerei lui, bătu la uşă. Sir Charles o invită să intre. Văzându-şi nepoata, expresia severă a feţei se schimbă într-un surâs radios.

— Cât de mult aş vrea să-mi petrec ziua întreagă cu tine pentru a ne cunoaşte mai bine, mărturisi el.

— De ce nu faci acest lucru ?

— Este imposibil, draga mea, deoarece am mult de lucru.

— Pari atât de obosit, bunicule !

— Nu am dormit prea bine. Sunt contrariat în acest moment de un dosar pe care vreau să-l termin cât mai repede. Din fericire, ești aici, lângă mine ! Ai adus un suflu proaspăt în această casă iar tinerețea ta luminează fiecare cameră din conac ; semeni atât de mult cu mama ta. Într-una din zile îți voi arăta și comunica niște lucruri importante Aș vrea să afli...

— Crezi că această declarație ne va fi de folos ?

— Sunt sigur de asta. Aș dori să rămâi aici pentru totdeauna. Nu cred că aș mai putea suporta să te pierd, mai ales în acest moment.

— Nu fi atât de trist, bunicule. Nu se pune încă problema asta.

Sally deschise ușa, vrând să nu-l mai oboscască.

— Aș dori să te însoțesc la birou peste câteva zile.

— Am să aranjez acest lucru. Te voi prezenta colaboratorilor mei. Apropo, cum stai cu propunerea mătușii tale ?

— Tocmai despre asta am venit să discut ; bunicule, să știi că nu-mi trebuie alte haine noi.

— Ești prima femeie pe care o aud spunând aceste cuvinte. Nu ți-a propus Felicité să mergeți la cumpărături pentru a-ți reînnoi garderoba ?

— Asta e. Nu-ți place cumva modul cum mă îmbrac ?

— Crezi că am avut timp să observ ce porți ? Când ești cu mine mă uit în primul rând la tine. Du-te cu Felicité la cumpărături. Ea va fi încântată, iar eu foarte bucuros. Nu ți-am oferit niciodată ceva, dă-mi voie să recuperez timpul pierdut.

— Foarte bine, mă voi duce cu mătușa în oraș. Numai că eu nu sunt obișnuită să cheltuiesc atât de mulți bani și nu știu, bineînțeles, dacă voi putea să fac față tentațiilor.

Sir Charles izbucni în râs.

— Pentru mine, adăugă Sally, averea nu are aceeași valoare ca pentru toată lumea.

— Sunt foarte bucuros de concepția ta, pentru că vei putea să te descurci dacă într-o zi te vei trezi fără bani.

— Așa cum s-a descurcat Glen ?

— Da, ca Glen, confirmă Sir Charles. Visul lui cel mai mare este să mă înlocuiască în fruntea societăților mele. Știu acest lucru și mă amuză enorm ambiția lui. Aș fi vrut ca el să-mi fie nepot și nu nevolnicul de Maxim.

Sir Charles se apropie de fereastră și îl zări pe Bellamy care îl aștepta lângă Rolls-Royce.

— Tatăl tău ți-a vorbit despre mine ? continuă el.

— Foarte puțin, răspunse cu prudență Sally.

— Mă detesta, iar pe tine te adora, declară el pe un ton invidios. Trebuie să recunosc că te-a crescut într-un mod remarcabil. Și eu și el am dat dovadă de o încăpățânare de neiertat. Am iubit-o amândoi cu pasiune pe mama ta. Aceasta este singura noastră scuză.

CAPITOLUL V

Seara faimosului dineu intim organizat de Felicité o găsi pe Sally îmbrăcată într-o rochie nouă, aleasă cu mult gust.

Se scurseseră două săptămâni de la sosirea ei și nu mai avusese ocazia să vorbească cu Glen decât din întâmplare, când el o căuta pe Ana. Tonul aproape indiferent al vocii lui avea efectul unui duș scoțian. Amintirea sărutului lor mai era încă vie în memoria ei... Brusc, ea a fost cuprinsă de un sentiment de rușine. Conversația se desfășura protocolar și nu dura decât câteva momente.

Sally se machie cu grijă. În mod obișnuit, se mulțumea să-și fardeze puțin genele dar pentru această ocazie își făcu un chip mai sofisticat, în armonie cu rochia de dantelă pe care o cumpărase la sugestia mătușii Felicité. Sally îi împrumutase chiar cerceii de aur cu diamante.

Toată viața își va aminti de ziua petrecută în compania Anei și a mătușii Felicité ; merseseră împreună la casele de modă unde vân-

zătoarele le întâmpinau ca pe niște cliente serioase. Prețurile o lăsaseră cu gura căscată Cum puteau Ana și Felicité să dea asemenea sume considerabile pe niște rochii de care nu aveau nevoie deloc ? Fără îndoială că doreau să simtă că sunt frumoase și seducătoare pentru a avea impresia că trăiesc... Sally nu putea să împărtășească punctul lor de vedere, deoarece ea dorea să lucreze pentru a fi utilă și a reuși în viață.

Sally ieși din cameră și se întâlni cu Maxim.

— Bravo, Sally ! Cât de frumoasă ești în seara asta !

Ea nutrea o afecțiune sinceră pentru vărul ei, mai ales că sentimentul acesta era întărit de faptul că familia îl disprețuia. Față de femeile clanului incredibil de sigure pe ele. Maxim era o ființă ștearsă și plină de amabilitate.

— Nu am băgat de seamă până acum cât de frumoși sunt ochii tăi !

— Din cauza machiajului, se eschivă ea puțin stânjenită de atâtea complimente.

— Înainte de venirea ta eram puțin neliniștit, acum sunt nu numai liniștit dar și sedus de farmecul tău.

— Neliniștit ? Din ce cauză ?

— N-are nici o importanță, ocoli Maxim răspunsul râzând. Îmi pare rău că nu te-am cunoscut mai devreme.

— De ce nu ai căutat să mă găsești ?

— Mărturisesc că nu m-am gândit la această posibilitate. Nu te văzusem niciodată, pentru mine nici nu existai !

— Ce ciudat. Eu tot timpul mi-am dorit să am o familie şi voiam să fiu înconjurată de fiinţe dragi.

— Atunci înseamnă că eşti fericită aici !

Maxim era fascinat de verişoara sa. Ar fi dorit ca discuţia lor să nu ia sfârşit niciodată, dar deja se auzeau paşi pe coridor.

— Văd că faceţi cunoştinţă mai intimă, exclamă Ana.

— Priveşte ce frumoasă este, Ana !

— Aşa e ! Şi când te gândeşti că nu voiai rochia asta, o ironiză Ana.

— Mi-a plăcut foarte mult dar nu mă puteam hotărî să o cumpăr din pricina preţului

— Chiar dacă ai fost obişnuită cu un buget foarte limitat, atâta timp cât trăieşti aici faci parte din familia Maitland şi trebuie să te porţi ca ceilalţi membri ai clanului şi să fii fermecătoare, pentru a trezi admiraţia invitaţilor.

— Sally ar face să se întoarcă privirile tuturor bărbaţilor, chiar dacă ar fi îmbrăcată într-un sac de cartofi. Nu s-ar putea spune acelaşi lucru despre tine ! interveni Maxim

— Nu ţi-am cerut să spui nimic, rosti Ana pe un ton rece. Orice s-ar spune, scumpa mea verişoară, arăţi splendid.

— Îţi mulţumesc. Trebuie să mărturisesc că şi tu arăţi minunat !

— Bunicul vrea ca noi să fim la înălţimea prestigiului familiei noastre !

— Şi asta cu ajutorul bancnotelor ! Care este contribuţia ta personală ? exclamă Maxim.

— Vrei să vorbim despre aportul tău „preţios" la bunul mers al afacerilor clanului ? i-o întoarse ţâfnoasă Ana.

Sally se simţea stânjenită din cauza înfruntării dintre verii ei.

— Vă rog, căuta ea să-i împace, nu-mi stricaţi această seară.

— N-ai înţeles încă, scumpă verişoară, că eu sunt oaia neagră a familiei ? se explică Maxim.

— Nu te-ai întrebat până acum de ce bunicul aproba căsătoria ta cu Aurelia ? se oţări Ana cu răutate. Cei din familia Reardon sunt inteligenţi şi această unire ar putea aduce mai multă vlagă în sângele subţiat al familiei Maitland...

Ana, în aparenţă satisfăcută de lovitura pe care i-o dăduse lui Maxim, se înclină cu ironie şi se îndepărtă.

— Îmi cer scuze pentru scena penibilă la care ai asistat fără voia ta. Ana şi cu mine ne-am certat de când am fost mici şi pe deasupra ea se uită la Aurelia ca la felul patru

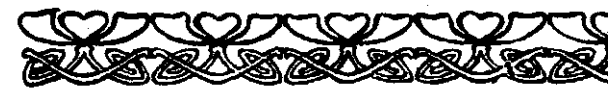

— Nu este un lucru grav dacă fraţii se mai ciondănesc între ei, îl consolă Sally, fără să creadă nimic din ce spunea.

— Ştii de ce era mânioasă ? Pur şi simplu pentru faptul că eşti de o mie de ori mai frumoasă decât ea.

— Nu vorbi prostii !

— O cunoşti de puţină vreme şi nu ştii ce-i poate pielea. Nici nu ştii ce comedie ne-a jucat în momentul când Glen a fost însărcinat să te caute.

— De ce se teme ?

— Avea frică să nu-l piardă pe Glen. Ana este foarte aprinsă după el. Dacă aş fi în locul ei, nu mi-aş pierde vremea umblând după el, dar Ana, ca şi mama, este foarte încăpăţânată. Dacă stai să le asculţi ai impresia că logodna cu Glen este foarte apropiată.

Sally nu ştia ce să răspundă. Amândoi rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi Maxim continuă pe acelaşi ton confidenţial :

— Este extrem de ciudat să trăieşti când ştii că toată lumea te dispreţuieşte. Nu reuşesc să-mi găsesc locul în această familie.

— Încetează să mai vorbeşti şi mai ales să te gândeşti la acest lucru, îl dojeni Sally.

— Uiţi că bunicul a pornit de la zero şi că astăzi este totuşi unul din cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din ţară. Nu este prea uşor să-i intri în voie. Chiar şi tatăl meu se înţelege greu cu Sir Charles.

— Nu toţi bărbaţii au stofă de conducători de firmă ; mai sunt şi alte căi în viaţă, tot atât de bune. Important este să-ţi găseşti echilibrul propriu, acesta fiind singurul care îţi poate permite înflorirea personalităţii. Tu, Maxim, nu mai ai încredere în tine căci pentru familia Maitland cel care nu este dotat pentru afaceri suscită dezaprobarea generală. Sunt sigură că eşti capabil să reuşeşti în viaţă, ştiind să alegi calea care corespunde firii tale şi aspiraţiilor.

— Crezi că pot să afirm în faţa familiei „Nu sunt ca voi, asta e tot ?"

— De ce nu ?

— Pentru motive pur materiale. M-am născut bogat şi nu vreau să risc să fiu dezmoştenit. Pe de altă parte, dintotdeauna toţi membrii familiei s-au supus autorităţii bunicului. Fără el suntem ca nişte copii nesiguri şi dezorientaţi. Mulţi ani mama mea a trăit cu spaima în suflet ca nu cumva bunicul să se recăsătorească, deoarece ea doreşte ca averea să-i revină în totalitate. Astăzi ea nu are încredere în tine ; îi este teamă ca bunicul să nu-ţi lase ţie o parte din moştenire, astfel că va pierde controlul tuturor întreprinderilor pe care le posedăm.

— Dar nu se pune problema şi atunci nu-i înţeleg neliniştea şi lipsa de satisfacţie. Cât despre tine, văd că nu eşti bolnav şi mi se pare că atitudinea ta este perfect normală.

— Şi eu ştiu că am dreptate dar sunt înconjurat de fiinţe care nu sunt normale şi care acţionează complet diferit de un om obişnuit. Au manii şi sunt exclusivişti în privinţa simpatiilor şi mai ales a antipatiilor. Iată de exemplu Glen. Am discutat cu el în privinţa unui dosar dificil. El a stat cu mine pe îndelete, explicându-mi cu calm, pe înţelesul meu, care este cea mai bună metodă de a câştiga. Cu toate acestea şi el este o persoană curioasă : tot atât de strălucitor ca şi bunicul şi pe deasupra amabil şi nespus de modest. Un mister rămâne totuşi în privinţa lui : se opune cu înverşunare căsătoriei mele cu Aurelia. Cu toate acestea ea mă iubeşte mult şi eu o iubesc la rândul meu. Este surprinzător, dar...

— Mereu aceeaşi lipsă de încredere !

— Eşti prea drăguţă cu vărul tău... spuse Maxim, punând o mână pe umărul ei.

— Nu este timpul să coborâm ? îl întrebă Sally, pentru a schimba subiectul conversaţiei.

În ciuda aparentei sale jovialităţi, ea ştia că Maxim este o fiinţă foarte tristă. Îl luă de braţ.

— Contez pe tine pentru a mă ajuta să trec peste această încercare. Nu sunt obişnuită cu acest gen de dineuri.

— Va veni cu timpul şi obişnuinţa, zise Maxim râzând.

Când Glen şi mama lui, Laura Reardon, sosiră câteva minute mai târziu, Sally încercă

să-şi ascundă emoţia. Sir Charles o prezentă doamnei Reardon.

— Ce frumoasă eşti ! remarcă Laura. Mai frumoasă decât mama ta.

— Vă mulţumesc, doamnă.

Sally se strădui să aprecieze sinceritatea acestei doamne graţioase, demne şi serioase. Imediat, un flux de simpatie le uni.

— Aş vrea să-mi vorbiţi de mama mea. Cred că aţi cunoscut-o foarte bine, continuă Sally.

— Da, aşa e, foarte bine. Aş fi bucuroasă să te primesc la mine acasă şi vom avea timp să stăm pe îndelete de vorbă. Glen va veni să te conducă când vei anunţa că vrei să ne faci o vizită. Te rog să-mi spui Laura, fără nici un protocol.

— Voi fi foarte bucuroasă să vă fac o vizită.

Laura Reardon părea extrem de firavă şi de singură. În vârstă de aproximativ şaizeci de ani, ea fusese fără îndoială foarte frumoasă, dar cu excepţia ochilor rămaşi strălucitori şi superbi, ea nu mai era decât umbra femeii de odinioară. Purta o rochie neagră cu o croială clasică, pusă în evidenţă de un colier de perle. Părul era prins într-un coc simplu. Fiica ei, Aurelia, semăna cu ea mai ales în ceea ce priveşte expresia firavă a feţei. Alături de ea Glen părea un uriaş.

— Am impresia că te simţi foarte bine aici, spuse Glen cu blândeţe, luându-i mâna pentru a o duce la buze.

— Aceeaşi impresie o am şi eu despre tine, răspunse ea amabilităţii lui Glen, cu o stânjeneală evidentă.

— Ce-ar fi să fixăm o zi încă de pe acum, interveni doamna Reardon.

— Este, într-adevăr, o idee excelentă !

— Glen ia în mod obişnuit masa de seară cu mine, miercurea. Ce zici, îţi convine această zi ?

— Miercurea viitoare ? Da, este foarte bine.

— Şi pentru mine este O.K., adăugă bucuros Glen.

Douăzeci de persoane fuseseră invitate la dineu. Masa încărcată de tacâmuri de argint, de cristaluri şi florile frumos aranjate dădeau o notă de distincţie salonului luminat feeric. O grămadă de servitori se străduiau să satisfacă exigenţele oaspeţilor.

Sally avea impresia că participa la turnarea unui film. Bărbaţii purtau cu toţii smokinguri negre iar toate femeile străluceau. Ea se străduia să fie amabilă cu fiecare dar nu prea acorda atenţie conversaţiilor mondene. Pe neaşteptate, o voce puternică acoperi murmurul celorlalţi.

— Am impresia că mă găsesc cu douăzeci de ani în urmă, rosti tare lady Daniels. Ochii violeţi ai lui Sally, sunt leiţi ai lui Debora

Toate privirile se aţintiră asupra figurii lui Sally.

— Propun să bem în cinstea nepoatei mele ! se auzi vocea gravă a lui Sir Charles.

Toţi ridicară paharul în onoarea lui Sally care, puţin stânjenită, mulţumea pentru urările adresate. Lady Daniels explică de ce a fost posibilă regăsirea şi dădu o mulţime de amănunte asupra împrejurărilor care au favorizat acest lucru. Începu să povestească şi ce s-a mai întâmplat de când sosise nepoata în casa lui Sir Charles. Sally o ascultă vorbind, parcă ar fi fost o persoană străină şi nu ea cea la care se referea lady Daniels.

— Trebuie să fii foarte fericită că ţi-ai regăsit verişoara, se adresă ea Anei.

— În fiecare zi mulţumesc Cerului pentru fericirea pe care mi-a acordat-o !

— Cred că mai bine ar fi să-i mulţumeşti lui Glen, nu-i aşa că el a descoperit-o ?

Aşa cum era de aşteptat, Felicité acapară discuţia.

Sally se întreţinea cu Dirk Bryan şi soţia acestuia, amândoi arhitecţi. Ea le vorbi despre munca ei la James Henderson. Sir Charles care asculta conversaţia, îi întrerupse :

— Cine este acest Henderson ?

— Ţi-am mai spus, bunicule, are un cabinet de relaţii cu publicul.

— Am uitat. În ce domeniu ?

— În toate domeniile, cu excepţia politicii.

Am început să lucrez pentru el după ce am obținut diploma în comunicații.

— Ce idee pentru o fată așa drăguță ca tine să facă asemenea studii ! remarcă lady Daniels.

— Cursurile le-am urmat pentru că mi-au plăcut și aș spune chiar că au fost plăcute și interesante.

— Doamne, ce plictisită aș fi fost să fac asemenea cursuri, spuse Ana cu o voce languroasă.

— Nu cred că ai dreptate, replică Sally cu amabilitate. Este o specializare în care ai fi strălucit fără îndoială. Tatăl meu dorea să fiu profesoară, dar mă simt mai bine ca femeie de acțiune decât să fiu un pedagog pentru copii. După părerea lui James, aș fi dotată pentru afaceri.

— Nu spune prostii, rosti Sir Charles rânjind, femeile n-au nici talentul, nici agresivitatea cerute în acest domeniu. Ele pot să fie bune ca secretare, dar cu siguranță nu pot întreprinde afaceri pe cont propriu.

Sally făcu un efort puternic pentru a-și stăpâni mânia clocotitoare.

— Adevărul este că femeile nu au avut încă ocazia să-și dovedească talentul, ceea ce, bunicule, este cu totul altceva !

Invitații tăcură, uimiți, nevenindu-le să-și creadă urechilor.

Ana, numai pentru plăcerea de a turna gaz pe foc, interveni imediat :

— Ce-mi aud urechile, Sally, îl contrazici pe bunicul ?

— Absolut deloc, îmi pare rău numai că, în unele medii profesionale, femeilor le sunt refuzate aceleaşi şanse ca bărbaţilor, cu toate că ele sunt tot atât de capabile.

— Interesantă opinie, spuse Glen fără ironie. Mi se pare că ai rezistat presiunii opiniei bărbaţilor !

— Ce vrei să spui ? interveni Ana.

— Oricât adevăr ar cuprinde afirmaţiile lui Sally, femeile nu au nici o şansă să reuşească în afaceri ; aceasta este problema, afirmă cu gravitate Sir Charles.

Glen îşi încruntă sprâncenele, încercând să o determine pe Sally să tacă dar ea continuă cu înverşunare :

— Civilizaţia noastră este dominată de bărbaţi şi orice încercare de independenţă din partea sexului slab este rapid înăbuşită. Mi se pare că agresivitatea masculină, aliată cu intuiţia feminină ar da rezultate peste orice aşteptare.

— Sally are dreptate, interveni Glen. Să luăm cazul lui Jane Mc Intyre ; ea ar putea fi un manager extraordinar în privinţa vânzărilor.

— Ah, nu ! spuse Joachim.

— De ce ? Este mult mai competentă decât Mason.

— Tot ce se poate, totuşi o femeie nu poate conduce bărbaţii.

— Moravurile s-au schimbat, Joachim, poate cam prea încet faţă de dorinţa lui Sally, dispusă să lupte pentru cucerirea drepturilor femeilor. Jane este dotată cu toate calităţile şi are autoritatea necesară unei funcţii de conducere. Sunt chiar dispus să propun în consiliul de administraţie să fie promovată.

— Nu crezi că putem schimba subiectul ? îl rugă Felicité din vârful buzelor.

— Eşti cam revoluţionar, Glen, rosti cu gravitate Sir Charles. Cunosc şi eu calităţile acestei femei, Jane Mc Intyre, dar femeile sunt incapabile să dea dovada de diplomaţie.

— Li s-a oferit posibilitatea şi nu au făcut faţă exigenţelor ? îl atacă Sally din nou.

Era evident că lui Sir Charles îi păsa prea puţin de punctul de vedere al nepoatei sale.

— Nu cred că societatea Maitland ar greşi prea mult dacă ar deschide porţile tinerelor absolvente care au terminat strălucit universitatea ; până atunci noi nu ne folosim decât de jumătate din inteligenţa acestei ţări. Din această cauză Aurelia nu a obţinut un post pentru care este totuşi extrem de bine pregătită. Candidatura ei a suscitat însă neîncrederea unui bărbat care s-a crezut obligat să o îndepărteze din afacerile noastre, spuse Glen Reardon.

— Ce vrei să insinuezi ? îl întrebă Joachim.

— Este regretabil că unii nu ştiu să-şi ţină gura ! îl ironiză Glen, ştiind că el fusese cel care se opusese promovării Aureliei.

— Vom continua discuţia în sala rezervată bărbaţilor, la o ţigară, după cină, le tăie vorba Sir Charles. Femeile vor avea astfel timp să pălăvrăgească în voie.

Aurelia schimbă câteva vorbe cu fratele său în timp ce Sally se duse să vorbească cu Laura.

— Aurelia este naivă. Ce speră ?

— Nu cumva Joachim este vinovat de povestea asta ? o întrebă Sally nedumerită.

— Nu trebuie să ai nici o îndoială ; el este vinovatul. Sub aparenţa unei înţelegeri prieteneşti, relaţiile dintre familiile noastre sunt foarte tensionate.

— Este pur şi simplu de necrezut ! Totuşi, Glen lucrează pentru bunicul iar Aurelia se pregăteşte să se mărite cu Maxim.

— Spre marele meu regret !

Laura nu-i oferi nici o explicaţie. Tăcu şi-şi aţinti privirea pe pereţii acestui salon încântător.

— Vezi aceste tablouri ? Cu mulţi ani în urmă, Russel, pictorul impresionist, avea obiceiul să ne viziteze în calitate de prieten... El a făcut acest cadou, două portrete...

Privirea Laurei oglindea tristeţea şi resemnarea. Ea continuă :

— Maxim este inconstant și fără valoare iar Aurelia o fată plină de spirit, chiar strălucitoare. Sunt pe deplin convinsă că dacă se căsătorește, mariajul lor nu va dura prea mult timp. Glen este de aceeași părere cu mine. Fiica mea nu-l iubește pe logodnicul ei. Ca să spunem adevărul, moartea tatălui ei a marcat-o profund. Înaintea dramei ea era o altă fire.

— Îi înțeleg durerea, spuse Sally foarte mișcată. Nu vă vine greu să vă regăsiți în această casă care a aparținut odinioară familiei Reardon ?

— Într-adevăr, dar nimic nu l-a împins pe Sir Charles să o cumpere : a putut să o ia pur și simplu fără bani, din cauza datoriilor pe care le aveam la el.

— Te referi la bunicul meu ?

Doamna Reardon dădu aprobator din cap.

— Înseamnă că-l urăști, nu ? o întrebă Sally.

— Disperarea mea este mai puternică decât ura, mărturisi ea. Laura se întrerupse o clipă din vorbă și se uită la Sally. Și-a dat seama bunicul tău ce forță de caracter ai ?

— Nu știu, dar trebuie să înceapă să descopere ceea ce mă deosebește de celelalte femei din familia Maitland !

— Cum va reacționa el ? pentru că nu este omul să se lase contrazis de altcineva.

— Nu-ţi face griji, nu cred că mă va alunga din casă. Educaţia mea este cu totul departe de concepţiile sale pedagogice şi morale. Am venit la el numai cu scopul de a-l iubi.

— Semeni mult cu el, dar ai în plus blândeţea mamei tale şi sensibilitatea tatălui tău. Nu am înţeles niciodată de ce Sir Charles s-a opus atât de tare la căsătoria dintre ei.

Din ochii lui Sally ţâşniră lacrimi de mâhnire.

— Te rog să mă ierţi, draga mea, dacă am deschis o rană veche, se grăbi Laura să o consoleze.

Bărbaţii se reîntoarseră din salonul alăturat şi se alăturară soţiilor şi celorlalte invitate.

— Eşti încântătoare, dar ai un singur defect : nu ştii să-ţi ţii gura, o ironiză Glen pe Sally.

— Am avut plăcerea să-mi dau seama că şi tu ai tăria să-ţi exprimi punctul de vedere, cu riscul de a-i deranja pe interlocutori.

Glen o luă de braţ şi-i propuse să iasă puţin pe terasă.

— Dar... este deja noapte !

— Ţi-e frică de întuneric ? îi spuse el când o conduse spre uşă.

— Cred că trebuie să ceri încuviinţarea din partea verişoarei mele, îi spuse ea văzând cât de furioasă o privea Ana.

— Nu trebuie să dau nimănui nici o explicaţie !

— Unchiul Joachim ți-a răspuns la întrebarea pe care i-ai pus-o ?

— Unchiul tău evită tot timpul să-mi răspundă la orice întrebare care i se pare indiscretă, oricare ar fi problema la care mă refer.

— De ce lucrezi pentru el ?

— Servesc în primul rând interesele familiei mele, îi spuse el. Apropo de familie, ai remarcat atitudinea lui Maxim ? Este îndrăgostit până peste cap de tine, nu te scapă o clipă din ochi...

— Am impresia că te înșeli sau vrei să glumești. Poate ține la mine, dar numai atât.

— Nici nu s-a uitat la Aurelia în seara asta, continuă Glen. Cu puțină răbdare și având timpul la dispoziție, cred că vei reuși să o îndepărtezi complet pe sora mea de logodnicul ei...

— Ce vrei să insinuezi ? Nu cred că ai de gând să mă mai implici în diabolica ta urzeală.

— Este prea târziu, ești deja una din rotițele angrenajului, o ironiză el luând-o de braț.

— Glen, te rog !

— Ce vrei să mă rogi ?

— Știi foarte bine și singur.

— Nu mai am voie să te îmbrățișez ?

— Așa e, deoarece deîndată ce mă atingi mă umpli de vânătăi. Oricum, nu vreau să fii aproape de mine, pentru că spiritul tău este prea răutăcios...

— Aş vrea să-mi spui cine dintre noi a făcut opinie separată faţă de ceilalţi invitaţi şi cine a avut primul curajul să-l contrazică pe Sir Charles...

— Crezi că s-a întâmplat o dramă ? La urma urmei, nu cred că a fost un scandal şi nici nu-mi pasă ; nu voi avea niciodată senzaţia că locul meu este aici. Nu am aceeaşi concepţie de viaţă ca ei. Mă aşteptam să găsesc o prietenă în verişoara mea, dar când colo este înverşunată împotriva mea. Oh, crede-mă că nu-i port pică. Bunicul nu ştie cum să se comporte cu mine iar ceilalţi au senzaţia că-i deranjez. E clar că sunt iritaţi de prezenţa mea în lumea lor.

— Ţi-au spus ei acest lucru ?

— Nu va mai trece mult timp până voi auzi mărturisirea lor cinică, dar ţi-am mai spus, viaţa mea este în altă parte. Nu am nevoie de ei. Dacă situaţia se înrăutăţeşte, voi pleca la mine acasă şi-mi voi relua serviciul la Henderson.

— Ai observat că Henderson ţine mult la tine, nu numai pentru remarcabilele calităţi profesionale dar şi pentru farmecul tău feminin.

— Greşeşti, James mă consideră exclusiv ca unul dintre colaboratorii săi.

— Nu acelaşi lucru se poate spune despre relaţia dintre noi, protestă Glen, sărutând-o pe buze.

Zgomote de paşi răsunară pe dalele de marmură ale terasei. Ana se ivi din întuneric şi se adresă lui Sally :

— Draga mea, vino, toată lumea dansează !

— Nu-mi face nici o plăcere dansul, răspunse sec Sally.

— Atunci de ce nu vii să discuţi cu prietenii noştri ?

— Vezi tu, Ana, interveni Glen, pe moment ne simţim foarte bine aici.

— Află că bunicul este furios că Sally nu este lângă el, replică Ana bosumflată.

Gelozia îi dădea vocii un timbru ameninţător.

— Ar trebui totuşi să se obişnuiască, deoarece voi pleca în curând din această casă, o anunţă cu calm Sally.

— Vei pleca numai cu încuviinţarea bunicului !

— Voi pleca dacă vreau, ripostă Sally. Atmosfera din familie este destul de încordată şi în plus firea mea răzvrătită se adaptează cu greu cu rigiditatea excesivă a concepţiilor voastre despre viaţă. Ţin foarte mult să-mi reiau serviciul.

— Cum poate o activitate profesională să atragă şi să-i producă unei femei satisfacţie ? În cazul unui ins mediocru acest lucru poate fi explicat, dar nu se pune problema în privinţa ta.

Destul de agasată de această discuţie cu vara ei, Sally se hotărî să revină în salon pentru a discuta cu oaspeţii mătuşii Felicité.

Ana se apropie de Glen şi îl luă de braţ.

— Nu cred că ai uitat ce mi-ai promis ! Trebuie să petrecem ziua de sâmbătă pe mare. Timpul se anunţă foarte frumos şi n-am mai fost de mult timp singuri, numai noi doi, începu să se pisicească Ana.

— Sally, nu vrei să vii cu noi ? o invită Glen, fără să acorde importanţă vorbelor Anei.

— Absolut deloc, nu ştiu să înot.

Glen nu crezuse nici un cuvânt din spusele ei, iar Ana izbucni în hohote de râs.

— Totuşi, Maxim spune că eşti o adevărată sirenă.

— Nu-mi place nici soarele nici apa, afirmă Sally cu tărie.

Era evident că mintea dar nu dorea cu nici un preţ să-i stea în cale verişoarei sale. Auzind că Sally i-a refuzat invitaţia lui Glen, îşi manifestă satisfacţia surâzând victorios. În acel moment Glen se aplecă la urechea lui Sally şi-i şopti :

— Nu scapi de mine. Altă dată te voi prinde şi vom merge numai noi doi la plajă.

CAPITOLUL VI

— Bunicul dorește să-ți vorbească, o anunță Ana.

După petrecere, Sally se culcase târziu dar se sculase spre prânz. Găsi o scrisoare pe numele ei din partea lui Jeremy și o citi cu curiozitate. Acesta o anunța că avea intenția să se stabilească la Sydney și, mai mult, reușise deja să-și găsească o slujbă bine remunerată la serviciul juridic al grupului Maitland. Ana era curioasă să afle cine îi scrisese lui Sally.

— Este un prieten care a fost angajat de Hugh Mc Kenzie și care speră să-și facă o carieră frumoasă la Sydney.

— Ce onoare să-și petreacă zilele descifrând codul juridic ! L-ai recomandat lui Hugh ?

— În nici un caz nu mi-aș fi permis așa ceva.

Ana păru surprinsă de această replică dar nu comentă atitudinea lui Sally și trecu la alt subiect :

— Ieri seara, te-am observat când erai împreună cu Glen. Să nu-ţi închipui că poţi să-l seduci, nu este el bărbatul care să ţi se potrivească. Ai să iei plasă cu el.

— Tot ce se poate, făcu Sally pe un ton neutru, nevrând să se angajeze într-o dispută acidă cu Ana. Dar de ce eşti atât de înverşunată faţă de mine ? De când am sosit în această casă nu m-ai slăbit nici o clipă şi m-ai hărţuit ca pe un hoţ ; am crezut că voi găsi în tine o prietenă şi o confidentă...

— Împrejurările m-au forţat la o asemenea atitudine. Din seara când Glen te-a condus aici, noi, ceilalţi membri ai familiei, nu mai existăm, bunicul nu ne mai acordă nici o atenţie, te caută numai pe tine şi vrea să fii mereu în preajma lui. Toată această schimbare în atitudinea bunicului ne nelinişteşte şi ne mâhneşte foarte mult.

— Comiteţi cu toţii o greşeală monumentală : bunicul nu mă caută pe mine ci pe mama mea pe care, în sfârşit, a regăsit-o. De ce nu-i acordaţi un răgaz, pentru că şi eu mă simt într-o situaţie stânjenitoare ! Am venit aici după multe ezitări ; nu voiam să trădez memoria tatălui meu. Cu toate acestea am luat hotărârea din proprie iniţiativă şi în deplină libertate, aşa cum am acţionat dintotdeauna. Sunt independentă şi nimeni nu mă poate sili să fac ceva ce nu-mi place.

— Asta este mai presus de orice îndoială, exclamă Ana cu scepticism.

— Trebuie să ai curajul propriilor opinii. Spune-mi care este punctul tău de vedere cu privire la venirea mea aici ?

— Dacă vrei să fiu sinceră cu tine şi pentru a spune lucrurilor pe nume, ai venit aici pentru a-ţi cere partea ta de moştenire şi noi îţi recunoaştem acest drept, dar ştiu că bunicul este capabil de orice absurditate.

— Ca de exemplu, să-mi acorde mai mult decât mi se cuvine, nu-i aşa ? Nu-ţi face probleme în această privinţă, banii nu mă interesează prea mult.

— Chiar dacă nu ţii la bani, asta nu schimbă datele problemei. Bunicul a hotărât să-şi modifice testamentul. Dumnezeu ştie până unde poate merge !

— Dacă va trebui să moştenesc o mare sumă de bani, o voi dărui celor nevoiaşi.

— Ce caracter ciudat ai !

— Şi tu, cum de poţi suporta o viaţă de trândăvie ? Cum de nu ai simţit nevoia de a învăţa şi a te cultiva ?

— Uneori regret că nu am fost la universitate dar eram conştientă că nu voi avea nevoie de bani şi atunci am renunţat... În plus, mama este atât de încântată să fiu în preajma ei.

— Te înţeleg foarte bine ; şi eu am petrecut momente pline de fericire cu tatăl meu.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc. Dacă bunicul nu ar fi dat dovadă de atâta intoleranță, am fi putut crește împreună și tu m-ai fi învățat atâtea lucruri.

— Încă nu este timpul pierdut, trebuie să ne ajutăm una pe cealaltă.

Când Sally intră în birou, bunicul o aștepta. Ea se apropie de el și îl sărută cu multă afecțiune.

— Ai trimis după mine ?

— Nu am nimic important să-ți comunic dar nu mai suport să treacă o zi fără să te văd.

— Cu toate acestea, nu sunt decât o nouă nepoată.

— O comoară inestimabilă ! o corectă Sir Charles.

— Ana are impresia că ai scos-o din inima ta.

— S-a plâns în acest sens ?

— Absolut deloc, dar mă simt stânjenită de a fi copleșită de atenții din partea ta. Nu ți-e teamă că dai naștere la neînțelegeri ?

— Ești într-adevăr preferata mea, asta e tot ! recunoscu Sir Charles cu vădită bucurie. Nici unul dintre ceilalți nepoți nu mi-a dat dovezi de atâta tandrețe și generozitate. Maxim se schimbă la față de câte ori îi pun vreo întrebare. Cât despre Ana, ea își petrece timpul sporovăind și bârfind. Are impresia că poate să-l seducă pe Glen ! Ce nebunie ! Cred că ar

face mai bine să renunțe la el și să se resemneze.

— Bunicule, ești prea sever. Ai o influență enormă asupra lor și își pierd cumpătul în fața ta, dar nu sunt idioți, fii sigur de acest lucru !

— Și tu ? Cum de ai reușit, prin ce miracol, să găsești cuvintele prin care să mă convingi de simțămintele tale curate și de sinceritatea ta ?

— În ciuda discuției avute la masa organizată de mătușa Felicité ?

— M-ai amuzat foarte mult, mă întrebam chiar până unde vrei să ajungi cu gluma.

— În sinea ta crezi într-adevăr că femeile sunt mai puțin inteligente decât bărbații ?

— Fără îndoială.

— Ești un caz disperat ! exclamă Sally sărutându-l pe frunte.

— Hai să nu ne mai certăm, o mustră bunicul.

— Am să te conving, nu prin cuvinte ci prin realizări ; te rog să-mi oferi un post de conducere în afacerile firmei.

— Asta nu ! refuză Sir Charles pe un ton categoric.

— Foarte bine. Atunci să știi că nu mai stau mult timp pe aici. Nu vreau să devin o plantă de seră !

— Ca verișoara ta ?

— Nu fi răutăcios cu Ana, pentru că altele sunt datele problemei. Eu vreau să lucrez și dacă refuzi să-mi acorzi încredere, mă întorc la mine acasă.

— Casa aceasta este acum și a ta, spuse Sir Charles, fulgerând-o cu privirea.

— Să admitem mai bine că am două case.

— Cred că ai înțeles că nu am de gând să te las să pleci. Când erai încă o copilă, am luat cea mai greșită hotărâre din viața mea ; m-am înverșunat împotriva tatălui tău deoarece o iubea pe fata mea. L-am acuzat că a ucis-o, l-am amenințat cu moartea și i-am adus acuzații nejustificate, pentru că nici el, nici eu nu suntem responsabili de moartea ei. Femeile sunt niște ființe fragile și aducerea ta pe lume a fost o încercare prea grea pentru Debora. Sunt atât de îngrozit de urmările unei nașteri încât nu aș mai suporta ca tu sau Ana să așteptați un copil.

— Bunicule, mama mea a murit în mod accidental. De când este lumea, femeile nasc copii și vor face acest lucru mereu ; mai ales că acum complicațiile la naștere au devenit tot mai rare.

— Ai dreptate, draga mea, suspină Sir Charles... Mă simt obosit și plictisit, de aceea simt nevoia să te simt lângă mine.

— Nu vorbi ca și cum zilele ți-ar fi numărate. Mă înspăimânți.

Sally tăcu un moment apoi, deloc descurajată de refuzul bunicului, continuă să-l roage să-i dea un post de conducere în afacerile lui.

— Hai să discutăm puțin de ceea ce mă doare cel mai mult. Dacă îmi oferi o slujbă corespunzătoare, voi putea să-ți demonstrez ce sunt în stare. Dacă nu mă voi ridica la înălțimea exigențelor, vei putea să mă dai afară.

— Pentru ce, oh, Doamne ! ții să muncești ? Orice ai spune, femeile se simt mult mai bine la ele acasă.

— Unele poate, dar eu sunt puțin diferită. La urma urmei, sunt doar nepoata lui Sir Charles Maitland !

— Bine, fie ! Am să-ți ofer postul solicitat. Ce nu face omul când nu vrea să piardă ce are mai scump pe lume !

A doua zi, spre seară, Glen trecu s-o ia pe Sally pentru a merge la mama lui. În timpul drumului, ea îi împărtăși bucuria pe care o resimțise în urma primirii postului.

— Bunicul s-a arătat mai reticent la început, dar până la urmă s-a lăsat convins.

El nu a părut prea impresionat de gestul lui Sir Charles.

— Cred că ai dat dovadă de o mare forță de convingere.

— Nu, pur și simplu l-am amenințat că voi pleca din casa lui. Am glumit, bineînțeles.

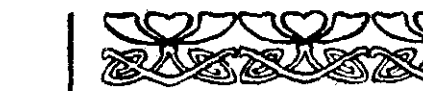

— Sir Charles e convins de acest lucru, căci semeni prea mult cu el pentru a crede că vorbele tale erau adevărate.

— Asta e o critică ?

— În orice caz este un atu important pentru realizarea proiectelor tale. Ce ai de gând să faci ? o întrebă Glen râzând.

— Vreau să-mi pun cunoştinţele în practică. Am înţeles că noua construcţie din Smithfield va pune ceva probleme. Cred că sunt capabilă să liniştesc spiritele explicând tuturor celor interesaţi ce avantaje sunt dacă participă la această afacere. Am citit studiul despre mediul înconjurător...

— ...Deja ? Unde l-ai găsit ?

— Pe biroul bunicului.

— Văd că nu-ţi pierzi timpul ! Am să-ţi transmit dosarul relativ la noua investiţie, te rog să-l studiezi cu atenţie şi să propui un plan de ansamblu cu privire la soluţiile care trebuie adoptate. Este bine ca în prealabil să te duci la faţa locului, să examinezi doleanţele autohtonilor.

— Poţi să-mi pui la dispoziţie o maşină ?

— Chiar şi mâine dacă vrei.

— Dacă mă bucur de încrederea ta, simt că voi reuşi, mărturisi Sally surâzând.

Privirea lui a fost deajuns pentru a o linişti în privinţa încrederii. Ea profită pentru a adăuga :

— Îţi aminteşti de Jeremy ?

— Bineînţeles.

— A intrat la serviciul Financiar al firmei familiei.

— La noi ? La naiba ! Tu l-ai sfătuit să obţină această slujbă ?

— Absolut deloc. Din contră, când ne-am văzut ultima dată, i-am explicat că nu mai avem ce să ne spunem.

— Nici nu mă miră acest lucru, părea atât de intimidat !

— Văd că-l faci ridicol numai pentru faptul că nu m-a agresat.

— Frumoasă fată cu ochii superbi, nu crezi că întotdeauna este nevoie să fii atacată...

— Te rog să nu-mi mai aminteşti de seara aceea îngrozitoare când am fost pe punctul să-mi pierd capul !

— Nu pot să o mai uit, rosti el cu melancolie.

— Am fost amândoi şocaţi de cele întâmplate în ziua aceea, încât ne-am lăsat purtaţi pe un drum periculos.

— Ce fină intuiţie !

— Cred că înţelegi foarte bine sensul cuvintelor mele.

Glen micşoră viteza şi intră pe rampa de acces la parcarea subterană.

— Mama este atât de bucuroasă să te revadă, spuse el deschizându-i portiera.

— Ea este singură, nu-i aşa ? Trebuie ca tu sau Aurelia să vă hotărâţi să-i faceţi mai repede nepoţei.

— Parcă am mai auzit această frază !

— Mai mult decât orice, femeile iubesc copiii !

— Cred că soția mea va putea să mă iubească și pe mine.

— Este evident că în cazul tău trebuie să-ți acorde mult timp, deoarece va trebui să te păzească foarte sever.

— Este interesant ce spui. Te rog să-mi dai câteva explicații suplimentare.

— Suntem deja în întârziere.

— După cină, pe drumul de întoarcere, vei avea tot timpul să faci câteva precizări. Ard de nerăbdare să aud punctul tău de vedere în privința fericirii conjugale.

Laura îi primi cu căldură. Față de masa oferită de Felicité, ea părea mult mai destinsă și mai veselă.

— Sunt atât de bucuroasă că te revăd, îi spuse ea lui Sally.

— Plăcerea este de partea mea, spuse Sally. Ce apartament frumos ! Farmecul și rafinamentul aranjării interioarelor sunt în armonie cu părerea pe care mi-am format-o despre gustul de care dai dovadă.

— Am ales cu grijă obiectele care decorează camerele, pe celelalte le-am vândut la licitație. La sosirea mea aici am fost surprinsă de faptul că nu mai am camere mari ca la conac. Aveam impresia că trăiesc într-o casă

de păpuşi, toate erau atât de mici... M-am adaptat însă foarte repede şi acum mă simt foarte bine aici.

În timp ce Glen pregăti băuturile, Sally vizită celelalte camere. Rămase impresionată de culorile vesele, pastelate în care erau zugrăviţi pereţii şi de buna coexistenţă a vechiului cu noul.

Dacă Maxim şi Ana fuseseră crescuţi într-o atmosferă desprinsă de realitate, Aurelia şi Glen primiseră o educaţie aleasă care le permitea să înfrunte greutăţile vieţii. Astfel, Aurelia se calificase în informatică, iar Glen, în afara diplomei de inginer în electronică, mai obţinuse altele două, în finanţe şi marketing. Julien Reardon îşi dăduse strădania să asigure copiilor săi mijloacele necesare depăşirii oricăror obstacole sociale...

Seara trecu pe neaşteptate, chiar prea repede pentru Laura.

— Sally, îmi pare rău că pleci aşa devreme, îi spuse ea la despărţire. Sper că nu te-am plictisit prea tare cu poveştile familiei.

— Absolut deloc, protestă Sally. Eşti o povestitoare prin excelenţă. Ar trebui să scrii.

— Când eram tânără, mâzgăleam hârtia, considerându-mă o romancieră ! Apoi l-am întâlnit pe Julien ; au venit copiii şi visul meu de creaţie literară s-a spulberat.

— De ce nu scrii acum ? Ai călătorit mult, ai întâlnit persoane diferite şi interesante, poţi să scrii un roman sau câteva nuvele !

— Nu crezi că e cam târziu ?

— Acum ai timpul să te dedici literaturii ; totul este să iei stiloul în mână, restul îl vor face sensibilitatea și memoria.

— De ce nu ? La urma urmei, este numai o încercare, aprobă Laura, încântată de insistența lui Sally. De la moartea lui Julien nu am mai putut să mă mai interesez de nimic pe lume.

— Mamă, nu vorbi așa ! Aurelia și cu mine suntem lângă tine...

— Aurelia este taciturnă. Am uneori senzația că am pierdut-o, atât de mult s-a schimbat în ultimii ani.

— Viața a fost dură cu ea. Multe dintre visele ei s-au risipit și a trebuit să se adapteze unor situații mai dificile...

— Ea este tânără și inteligentă și are mijloace să se apere de orice amenințare. Amintește-ți ce spunea tatăl tău : „Cel care dorește un lucru nu pierde niciodată".

Pe chipul Laurei apăru o expresie de mâhnire.

— El spunea aceste cuvinte și chiar le-a ilustrat, orice ați crede... spuse ea, fără să aibă puterea de a termina fraza.

Lacrimile îi apărură în colțul ochilor.

— Mamă, știi bine că este vorba de un accident. Tata era cufundat în gânduri și nu a văzut curba ! Bârfele au circulat, dar noi cu-

noaştem adevărul şi nu putem da crezare cumetrelor guralive.

— Ai dreptate, rosti cu greu Laura, încercând să surâdă.

Doamna Reardon o privi pe Sally şi văzu că şi ea este tristă.

— Nu fi mâhnită, îmi faci rău dacă-mi arăţi chipul acesta întristat... Nu-mi place să te văd nefericită.

— Crede-mă că nu-mi place să sufăr, dar nu am depăşit încă suferinţa că l-am pierdut pe Julien. Eram atât de fericiţi ! De-a lungul întregii căsnicii dragostea noastră nu a slăbit niciodată, iar copiii ne-au adus numai bucurii. Soţul meu avea ambiţii mari în privinţa lor şi a sprijinit-o pe Aurelia să devină specialistă în informatică. El înţelegea aspiraţiile femeilor pentru emanciparea socială.

Pe drumul de întoarcere Sally rămase tăcută şi gânditoare.

— La ce te gândeşti ? o iscodi Glen.

— La nimic.

— Mama nu a vrut să te mâhnească.

— Ştiu. Nu mă înduioşez de propria-mi soartă, ci mă gândesc la mama ta care îmi pare atât de fragilă.

— Tatăl meu se ocupa de problemele casei, deşi îi cerea părerea mamei, dar a căutat întotdeauna să o menajeze din cauza constituţiei ei gingaşe. Nu s-a gândit niciodată să o părăsească. Chiar dacă vei auzi pe alţii că s-a si-

nucis, să nu crezi acest lucru. Nu era omul să nu înfrunte destinul. Dăruirea și simțul răspunderii au fost esența vieții sale. Era un om strălucitor. Avea un sens înalt asupra principiilor morale care stau la baza conduitei în societate și de aceea nu a rezistat confruntării cu un individ ca bunicul tău, lipsit de scrupule.

— Vrei să dai de înțeles că bunicul nu s-a purtat întotdeauna corect față de tatăl tău ?

— Nu vreau să te superi dar pot să-ți fac mărturisirea că nu cunosc în afaceri un alt adversar mai redutabil ca el.

— Atunci pentru ce, în aceste condiții, te înjoseşti să lucrezi pentru el ?

— Grupul de afaceri Maitland a luat conducerea firmelor care în trecut aparțineau tatălui meu, dar familia noastră a mai păstrat o parte din acțiuni, e drept cam mică, în acest imperiu financiar. Am dorit să împiedic prin orice mijloc ca Sir Charles să aibă mână liberă de acțiune.

— Și bunicul te suportă ? Mă miră acest lucru.

— Nu are altă alegere, îi sunt foarte util și el știe acest lucru.

— Înseamnă că unchiul Joachim și vărul meu Maxim sunt niște marionete manevrate de bunicul ?

— Termenul este cam tare...

— Este de netăgăduit că semeni mai mult cu bunicul decât cu unchiul meu.

— În privința ta nu-mi fac griji, spuse Glen pe un ton ușor ironic. Vei ști să te aperi în orice situație.

— Sunt sigură de asta, dar această situație din interiorul familiei mele este atât de neașteptată încât mă simt puțin înspăimântată.

— Nu crezi că această sfidare este un stimulent ? îi spuse el, pe un ton persiflant.

— Vrei să afli care este modul meu de gândire ?

— Sunt numai ochi și urechi.

În loc să cotească la stânga la intersecție, Glen o luă pe un drum de țară și opri motorul mașinii.

— Ce faci ? îl întrebă ea, cu o voce tremurândă.

— Doresc să te ascult în liniște...

— Familia mea te-a făcut mult să suferi, așa că dorești din toată inima revanșa și eu...

— ...Și tu ești pentru mine ocazia formidabilă pentru a-mi atinge scopul, nu-i așa ?

— Absolut deloc, eu nu am nici un amestec în această problemă, se opuse Sally cu violență.

Erau singuri în întunericul nopții. Prin frunzișul copacilor, razele lunii aruncau peste pădure o lumină magică. Alături de Sally ședea un demon întunecat, frumos și periculos. Stăpânindu-și cu greu emoțiile, Sally își mușcă buzele până simți durerea.

— Au ! țipă ea.

— Ce s-a întâmplat ? Arată-mi unde te doare.

Glen aprinse plafoniera şi Sally a fost conştientă de atracţia pe care o exercita asupra lui. El părea subjugat de prezenţa ei.

— Îmi place enorm gura ta, suspină el aplecându-se către ea.

— Te rog, nu mă săruta.

— Aveam această dorinţă de a te săruta de când te-am luat de acasă. Închide ochii şi nu căuta să lupţi împotriva voinţei tale.

Nespus de tulburată, Sally îşi umezi buzele cu vârful limbii. Glen îi luă capul în mâini şi îl trase uşor spre el. Buzele lor se uniră într-un sărut pasionat.

— Voiam atât de mult să fiu singur cu tine. Numai noi doi...

Mâna lui îi alunecă de-a lungul gâtului şi apoi pe pieptul ei care se bomba obraznic prin rochia de mătase.

— Nu, Glen !

Niciodată Sally nu se simţise mai feminină ca în aceste clipe. Glen o săruta din nou pe buze şi mâna lui continua să-i dezmierde pielea catifelată a sânilor. Senzaţiile care-i cuprinseră tot corpul erau atât de violente încât îi apărură lacrimi în ochi. Glen îi plăcea foarte mult şi simţea că nu i se poate împotrivi. Fusese deja pe punctul de a i se dărui dar el avusese nobleţea de a nu profita de zăpăceala simţurilor ei.

— Ce spaţiu strâmt pentru o situaţie romantică, rosti el îndepărtându-se puţin de ea.

Sally era cuprinsă de un tremur ciudat.

— Glen, ştii că sunt sensibilă la farmecul tău. Va trebui să fiu mult mai prudentă pe viitor, pentru că totul pare că se va sfârşi rău pentru mine.

— Ţi-e frică să mergi mai departe ?

— Te înşeli în privinţa mea ; mi-e frică de tine deoarece mă atragi atât de mult încât mă faci să-mi pierd capul ; trebuie să fiu prudentă şi să evit tentaţia, pentru că nu mă simt în stare să rezist dorinţei mele lăuntrice.

— În acest caz voi face tot posibilul să-ţi întind capcane.

— De ce ?

— Eşti frumoasă, inteligentă, veselă şi gingaşă. Eram deja pe acest drum dar iată că ne-am încrucişat căile şi acum nu mai contează decât un singur lucru : te doresc foarte mult. Într-o zi sau alta vei fi a mea.

— Ca şi celelalte ?

— Nu trebuie să crezi că sunt un crai.

— Câte amante ai avut până acum ?

— Nu-mi mai amintesc numărul lor, lista este prea încărcată, o ironiză Glen.

— Ana este şi ea pe listă ?

— O cunosc de când era mică, evită el răspunsul.

— Ai făcut dragoste cu ea ? Da sau nu ?

— Niciodată nu am sărutat-o cum te-am sărutat pe tine.

— Ia te uită ce sfânt ești ! Bărbații din ziua de azi mai doresc să se căsătorească cu fete pure și neprihănite.

— Nu sunt sigur de neprihănirea verișoarei tale. În zilele noastre virginitatea nu mai este atât de frecventă.

— Crede-mă că există încă...

— Ce chin pe tine dacă ai dorit să mi te dărui cu atâta spontaneitate !...

— De ce vrei să-mi amintești acel nefericit episod până la sfârșitul zilelor mele ? exclamă ea mânioasă.

Tot timpul cât a durat conversația, când ironică, când usturătoare, Glen își plimbase degetele de-a lungul corpului ei încântător, urmându-i profilul și curbele armonioase ale șoldului și pieptului și mângâind-o pe sâni.

— Nu fi atât de agresivă, îi spuse el cu blândețe. Niciodată nu am fost atât de sincer cu o femeie.

— Dă-mi timp să-mi clarific propriile emoții.

— Bucură-te, pentru că voi pleca într-o călătorie de afaceri timp de cincisprezece zile.

— Oh ! Și unde pleci ?

— În Japonia.

— Perfect ! Slujba mea și sosirea lui Jeremy îmi vor răpi timpul, spuse Sally încercând să pară nepăsătoare de plecarea lui Glen.

— Tipi ca Jeremy am cunoscut câţi vrei : cu o inteligenţă medie, sportivi, frumoşi dar fără profunzime. Ştii cumva dacă îl însoţeşte mama lui ? Din fericire pentru tine, în caz contrar te vei afla într-o situaţie foarte tristă. I-ai spus pe şleau că nu mai vrei să auzi de el ?

— I-am spus acest lucru, dar pentru a nu-i răni prea mult orgoliul, am adăugat că rămânem prieteni...

— Este întotdeauna scuza pe care o invocă o femeie când vrea să scape de un îndrăgostit. Se pare că moştenirea pe care o vei primi din partea lui Sir Charles a mai îndulcit atitudinea mamei sale faţă de tine. Este convinsă că ai primit deja o parte din bani.

— Este adevărat.

— Mă bucur să aud asta, deoarece până acum — şi nu mă înşel asupra acestui lucru — nu prea ai trăit în belşug.

— Aş vrea să ştiu care este părerea ta în privinţa Aureliei şi a lui Maxim, îl rugă Sally, stânjenită de faptul că Glen vorbea de bani. Părerea tuturor este că acest cuplu nu se armonizează deloc şi eu nu mai ştiu ce să cred. Aurelia nu lasă să se vadă că ţine la mine.

— În momentul de faţă trece printr-o gravă criză de personalitate. Viitoarea căsătorie cu Maxim o frământă mai mult decât orice altă problemă. Cred că nu este îndrăgostită de el cu toate că-mi place mult acest tip...

Sally, care evitase privirile lui Glen, se întoarse brusc spre el :

— Şi tu ce ai de gând ? Eşti hotărât să te căsătoreşti din dragoste ?

— De ce îmi pui această întrebare ?

Glen luă o buclă blondă din părul ei şi trase de ea fără răutate dar cu oarecare insistenţă.

— Ah, mă doare !

— Ştiu şi vreau să te doară ! Orice ai putea crede, sunt sigur că undeva pe lume există o femeie pe care voi fi în stare să o iubesc !

— Oh ! Cred că va fi iadul pentru ea !

— De ce ?

— Pur şi simplu pentru că eşti un lup în blană de oaie. Sub impresia de siguranţă pe care o iradiezi eşti destul de periculos şi de ameninţător.

— Îţi mulţumesc pentru compliment, dar dă-mi voie să-ţi spun că eşti singura care gândeşti astfel despre mine.

— Te rog, Glen, încetează ! Nu...

Sally nu a putut să-şi termine vorbele, pentru că buzele lui Glen îi cuprinseseră gura. Un fior puternic îi inundă tot trupul şi totuşi nu era vorba decât de un simplu sărut...

„Vai, Doamne ! îşi spuse în sinea ei, sunt îndrăgostită, îndrăgostită...". Se temea de puterea dorinţei care pusese stăpânire pe ea, mai ales că avea impresia că voinţa ei este complet anihilată.

— Ai dreptate, murmură el, dar vreau să-ți mărturisesc că nu ești singura care suferă ; mă neliniștește extrem de mult efectul care-l ai asupra mea.

Tăcerea ce se lăsase era destul de apăsătoare. Glen suspină și porni motorul mașinii.

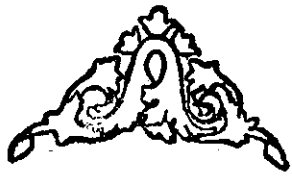

CAPITOLUL VII

Vânzarea casei şi a mobilelor a fost un episod destul de dureros pentru Sally. Şederea la conacul familiei îi produsese câteva momente de odihnă şi distracţie, dar de când se întorsese la ea acasă, realitatea groaznică o făcea să fie tot mai posomorâtă : tatăl ei nu mai era. Alte gânduri o torturau şi mai tare ; oare trădase memoria tatălui său ? Sally suspină şi începu să plângă, în timp ce împacheta hainele şi cărţile destinate unei opere de caritate.

Telefonul sună şi ea tresări.

— Alo, cine este ?

Era Glen. Vocea lui părea neliniştită.

— De ce eşti singură ? o întrebă el.

— Dar cu cine vrei să fiu ? Nu te mai frământa pentru mine, totul este bine. Nu cred că întoarcerea ta din Japonia se datorează eşecului ?

— Din contră, totul s-a desfăşurat conform previziunilor şi contractul a fost semnat foarte repede.

În ciuda efortului evident, Sally nu reuşi să-şi ascundă tristeţea.

— Ana ar fi putut să stea cu tine, nu are nimic altceva de făcut ! insistă Glen.

— Nu suntem prietene cu adevărat. Oricum, nu am dorit să-i impun o asemenea corvoadă. Această mutare este o grea încercare pentru mine.

— Ştiu cât este de dificil acest lucru şi de aceea mă îngrijorează soarta ta.

— Aproape că s-a terminat toată tevatura, spuse ea cu hotărâre.

— Ai o voce destul de abătută.

Zguduită de suspine, ea nu a mai putut vorbi.

— În seara asta este prea târziu pentru a lua un avion, dar mâine voi veni la tine dis-de-dimineaţă. Te rog să-ţi ţii firea.

— Nu e nevoie să vii, nu te deranja pentru mine, se opuse Sally.

În ciuda protestelor, Sally era fericită de propunerea lui.

— Nu căuta să te zbaţi singură, pentru că nu poţi rezolva de una singură toate problemele. Eşti hotărâtă să vinzi casa ?

— Da. Trebuie, Glen.

— De ce nu mi-ai spus şi mie lucrul acesta ?

— Am crezut că voi putea să mă descurc şi singură.

— Nu-ţi supraevalua forţele. A trecut de ora unsprezece noaptea ; este bine să te culci.

— Îţi voi asculta sfatul. Înainte de a închide telefonul, aş vrea să ştiu dacă nu-ţi creez prea multe bătăi de cap.

— Pe mâine, se mulţumi el să răspundă.

Când Glen dădu drumul taxiului, Sally îl aştepta în grădină.

— Bună ! îi spuse el cu o voce blândă, luând-o pe după umeri.

Contrar obişnuinţelor sale, Glen purta jeanşi, o cămaşă cu guler deschis şi o geacă. Cu toate acestea, era tot atât de seducător. Sally se uită la el ca şi cum ar fi descoperit alt om.

— Este atât de drăguţ din partea ta... că ai venit.

— Ai luat micul dejun ?

— Nu încă, te aşteptam.

— Trebuie să dau un telefon, după care vom mânca şi vom face o plimbare. Când vei fi mai liniştită, voi şti ce trebuie să fac pentru a duce la bun sfârşit ceea ce ai avut nesăbuinţa să începi de una singură.

În timp ce pregătea micul dejun, Sally auzea discuţia aprigă a lui Glen cu un oarecare Taylor ; conversaţia telefonică a durat mai mult de zece minute.

— Ai ceva neplăceri ? îl întrebă ea când el veni pe terasă.

— Nimic important. Tipul cu care am discutat are un spirit de birocrat ; nu cred că va face mare brânză în viaţă.

Sally îi oferi o ceașcă de ceai.

— Mulțumesc, ce mult voiam să beau ceva. Cum nu mai putea să se abțină, o luă în brațe.

— Nu ai încetat să plângi de când te-ai reîntors acasă, nu-i așa ?

Sally se ghemui la pieptul lui.

— Așa e, mărturisi ea abia șoptit.

— Cum se face că membrii familiei tale te-au lăsat să pleci singură de la conac ? Ce nesăbuință din partea lor !

— Pe hârtie sunt rudele mele, dar din punct de vedere sufletesc nu-i leagă nimic de mine. Mai degrabă pot să mă bizui pe ajutorul tău decât pe al lor.

— Cum de a acceptat bunicul tău să îl părăsești ?

— Nu i-am oferit prilejul să se opună plecării mele.

— De ce nu ai anunțat-o pe mama mea ? Sunt sigur că te-ar fi însoțit cu plăcere.

— Fii sigur că aș fi refuzat-o. Pentru nimic în lume nu aș fi vrut să o implic în niște probleme care ar fi putut să-i aducă aminte de propria-i nefericire. În sfârșit, acest moment dificil este aproape terminat. Aș vrea să-ți cunosc părerea în privința conduitei mele : crezi că nu sunt credincioasă memoriei tatălui meu ? În ciuda creșterii primite, mă simt legată și de Sir Charles. Te rog să-mi răspunzi cu sinceritate.

— Tatăl tău ar înțelege acest lucru și ar aproba hotărârea ta. Nu trebuie să te simți vinovată de o situație de care nu poți fi făcută răspunzătoare. Cred că tatăl tău i-ar fi chiar recunoscător socrului său că îți oferă dragoste și sprijin material. Acum este cazul să ne gândim la hrana noastră !

— M-am străduit să-ți satisfac gusturile, îi zise Sally surâzând. Am pregătit ochiuri cu șuncă, suc de portocale și pâine prăjită.

— Sally, ești un înger.

Până după-amiază, Glen reuși să rezolve totul. În timp ce Sally se întinse puțin pe pat pentru a se odihni, el contactase un agent imobiliar pentru vânzarea casei și deja primiseră vizita unui cuplu care rămase încântat de grădina casei și dori să cumpere casa ; Glen rezolvă de asemenea și problema mobilei. Când tristețea reapăru pe chipul ei, Glen se grăbi să-i propună o plimbare.

— Datorită ție, momentul acesta este mai ușor de suportat, îi mărturisi ea. Mă simt mult mai liniștită acum. Îți mulțumesc, Glen, pentru tot.

— Nu cred că mai avem timp să ne întoarcem acasă la tine... Ar fi preferabil să nu mai locuiești acolo.

— Ai o impresie prea bună despre tine, îl persiflă Sally.

— Vrei să mă sfidezi ? Sunt gata să-ţi primesc provocarea.

— Să nu crezi că nu sunt în stare să-ţi răspund cu aceeaşi monedă, spuse ea pe un ton sarcastic, dar vecinii vor începe să bârfească.

— Ce importanţă are asta ! să-i lăsăm să bârfească şi să ne gândim mai degrabă la noaptea minunată pe care o vom petrece, zise Glen pe acelaşi ton.

— Vocea ta îmi spune că glumeşti.

— Într-adevăr, doresc să închidem casa şi să mergem la Park Hotel unde — cunoscându-ţi principiile — am rezervat azi-dimineaţă două camere. Vom face un duş răcoritor, apoi te invit la cină.

Când Ana află că Glen alergase într-un suflet s-o ajute pe verişoara ei, se îngălbeni la faţă.

— Nu fi atât de susceptibilă, draga mea verişoară.

— Îl cunoşti foarte bine pe Glen, care este departe de a fi o fire sentimentală. Nu te nelinişti, o consolă mama ei.

— Cine poate să se laude că-l cunoaşte pe Glen ? Îşi bate joc de noi toţi şi este complet imprevizibil.

— Ce vrei să spui ? o întrebă Felicité care redeveni serioasă. El ţine mult la tine.

— Ai dreptate doar într-o anumită măsură. Mă iubeşte aşa cum tu ţii la un copil, dar nu

manifestă nici un interes față de aspirațiile mele.

— Asta nu are nici o importanță. Ești destul de seducătoare și el te place foarte mult !

— Tot ce se poate, dar nu avem nimic în comun unul cu celălalt.

— Sper că nu ai nesăbuința să crezi că poți să-l cucerești vorbindu-i despre afaceri ! Numai asta face de dimineața până seara, așa că el așteaptă de la o femeie să-l distreze și nimic altceva !

— Glen nu pare că detestă tovărășia lui Sally, care nu se mulțumește numai să fie frumoasă.

— Sally este mult prea sigură pe ea ! Amintește-ți de vorbele mele : dacă vara ta continuă să-i sâcâie pe toți bărbații cu teoriile sale feministe, va rămâne fată bătrână, susținu cu tărie Felicité, insistând pe ultimele cuvinte. Un bărbat adevărat nu se căsătorește cu un rival profesional : la întoarcerea de la birou simte nevoia să găsească o femeie frumoasă, odihnită și dispusă să-l deconecteze.

— Nu faci decât să ții discursuri sforăitoare despre fericirea bărbaților. Dintotdeauna am observat că te supui voinței lor dar ai avut curajul să te gândești vreodată și la tine ? Ce rol jucăm noi, femeile, în afară de faptul că suntem niște păpuși elegante și docile ?

— Văd că Sally a aruncat îndoiala în mintea ta. Asta nu mă miră din partea ei, remarcă

lividă Felicité.-Cum crezi că devenim noi utile ? Asta este întrebarea ta, nu-i așa ? Uită-te la viața mea, eu sunt de neînlocuit pentru tatăl tău, ca să nu mai vorbim de bunicul. Bineînțeles că eu nu pot să-i ajut să rezolve problemele lor dificile de afaceri, dar casa asta merge ca un ceasornic numai datorită eforturilor mele.

— Datorită ție ? Vrei să spui grație lui Nancy, replică destul de violent Ana. Nancy robotește de dimineața până seara ca un câine.

— Este o servitoare, atitudinea noastră față de ea este conformă cu statutul ei social. Nu cred că vrei să o invităm să ia masa cu noi...

— Snobismul tău mă scoate din sărite. Nancy este fermecătoare și manierele sale sunt destul de nobile. Singura deosebire dintre noi și ea este faptul că avem bani și suntem bogați. Eu și cu tine suntem pur și simplu niște întreținute din toate punctele de vedere, trase concluzia Ana cu furie.

— Dintotdeauna femeile au fost întreținute de bărbați ! Nu văd de ce suferi din cauza asta !

— Lumea s-a schimbat și tu nu vrei să accepți asta. Ana își turnă un pahar de suc de fructe și puse cu zgomot sticla pe masă.

— De ce nimeni nu s-a interesat vreodată de rezultatele mele școlare ? Notele lui Maxim te preocupau mereu, pe când carnetul meu de elev nu ți-a suscitat nici cea mai mică remarcă sau încurajare...

— Dar... draga mea, erai o fată ! Erai bogată şi nu trebuia să dovedeşti nimic, exclamă Felicité descumpănită în faţa reproşurilor fiicei sale.

— Aproape că-mi vine să regret că m-am născut într-o familie bogată.

— Nu fi stupidă ! Întreab-o pe verişoara ta dacă nu este fericită acum că face parte din familia Maitland.

— Puţin îi pasă lui Sally de banii noştri ! Ea se simte fericită că poate exercita o meserie care-i place şi care mie îmi este refuzată, adăugă Ana cu lacrimi în ochi. Cunoştinţele sale şi uşurinţa cu care abordează orice problemă explică prezenţa lui Glen în preajma ei. Nu mai ştiu ce să cred, acest lucru mă îmbolnăveşte, nu alta !

— Te înţeleg, fetiţa mea dragă. Lasă-mă pe mine să mă ocup de această problemă. Până atunci te invit să luăm masa la un restaurant, apoi vom face câteva cumpărături. Ce spui de o haină de blană din vizon pentru iarna următoare ? Nu-i aşa că este o idee straşnică ?

Ana nu dădu importanţă propunerii mamei sale.

— N-am s-o las să mi-l răpească pe Glen! Nu, niciodată.

În cursul după-amiezii, Felicité se hotărî să vorbească cu Sally. Ocazia nu întârzie să apară.

După cină, Sally se regăsi singură cu mătușa ei. Ana se dusese să vadă un balet, Aurelia și Maxim erau în oraș iar bărbații se izolaseră pentru a vorbi despre afacerile lor.

— Vrei să facem o plimbare în grădină ? îi propuse Felicité, numai zâmbete.

— Este o idee foarte bună, iar seara este încântătoare.

Deși surprinsă de invitația mătușii sale, Sally a fost mulțumită să facă câțiva pași în grădină pentru a se putea liniști. Nu trebui însă să aștepte prea mult pentru ca să-și dea seama de intențiile mătușii.

— Cred că Glen ți-a fost de un mare ajutor, nu-i așa ?

— Recunosc că fără el nu aș fi reușit să mă descurc.

— Am avut totuși impresia că ești o fată plină de inițiativă ! replică Felicité cu o ironie vădită.

— Ieri eram descumpănită și mă aflam la capătul puterilor.

— Nu mă mir de asta... Am impresia că îl apreciezi mult pe Glen, nu-i așa ? adăugă răutăcioasă Felicité.

— Aș fi o ingrată dacă nu l-aș aprecia, replică Sally. Mi-a salvat viața.

— Ce spui ?

— În ziua înmormântării tatălui meu mă simțeam atât de tristă încât nu am fost atentă când am traversat strada, chiar în momentul

când trecea o mașină. Foarte puțin a lipsit să nu fiu lovită. Glen s-a aruncat asupra mea și ne-am trezit în stare de șoc pe trotuar. Fără intervenția lui, nu știu cum aș fi arătat acum. A dat dovadă de curaj. Cred că înțelegi de ce îi sunt recunoscătoare.

— De ce nu mi-ai vorbit mai înainte despre asta ?

— Am crezut că-l pun într-o situație stânjenitoare pe Glen. Modestia lui proverbială îl împiedică să se laude cu fapta sa.

— Nu cumva ești puțin îndrăgostită de el ?

— Ar fi o situație extrem de delicată ! evită Sally răspunsul.

— Răspunde-mi clar, te rog.

— Acest lucru nu mă privește decât pe mine, de aceea te rog să nu insiști.

— Ba cred că ne privește pe toți, o atacă Felicité cu violență, mai ales că Ana are toate motivele să creadă că Glen ține la ea.

— Este evident acest lucru, doar se cunosc din copilărie.

— Nu te preface că nu înțelegi întrebarea mea. Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș băga între ei.

— Mă surprinde avertismentul tău. Dacă nu mă înșel, nu sunt nici căsătoriți, nici logodiți, remarcă sec Sally.

— Nu este bine să te joci cu focul, pentru că riști să-ți arzi aripile, fluturașule...

Sally ezită să-i răspundă mătușii dar expresia rea și amenințătoare o determină să dea frâu liber agresivității sale.

— Ești atât de sigură că ei se vor căsători ?

— După părerea ta, Ana își face iluzii deșarte ?

— Cam așa ceva.

— Te-ai culcat cu el ? o întrebă Felicité cu privirea plină de ură și dispreț.

— Liniștește-te, te rog, devii vulgară. Dacă Glen este îndrăgostit de verișoara mea, el îi va consacra fără îndoială mai mult timp.

— Nu fă pe nevinovata, știi ce ușor este pentru o femeie frumoasă să seducă un bărbat. Prea puțin îți pasă de disperarea fetei mele din cauza interesului pe care ți-l acordă Glen. Nu cred că este nevoie să te folosești de el pentru a-ți atinge scopul ; ai destulă minte ca să profiți de situația nouă în care te afli și fără ajutorul lui.

— Te rog să încetezi. Am acceptat amenințările tale când o apărai pe Ana, dar află că nu am căutat în nici un mod să-l seduc pe Glen. A venit la mine fără să-l chem eu. Nu vreau s-o rănesc pe Ana, dar cred că nu strică să-i deschizi ochii : Glen nu are deloc intenția să o ia de nevastă. Acest lucru este foarte clar pentru mine.

— Minți.

— El nu o iubește. De ce refuzi să privești adevărul în față ? Glen are o mare afecțiune pentru Ana, dar nimic altceva...

— Ți-a mărturisit el acest lucru ? o întrebă Felicité.

— L-am întrebat dacă știe că Ana este îndrăgostită de el.

— Ce ți-a răspuns ?

— A fost evaziv. Tot ce se poate, au fost cuvintele sale.

— Tocmai că el se îndoiește de dragostea ei, nu de a lui.

— Văd că interpretezi într-un mod original vorbele lui, remarcă Sally.

— Glen este o ființă remarcabilă, puternică și energică ; el are nevoie de o femeie supusă și tu nu te-ai dat bătută până ce bunicul nu ți-a oferit slujba pe care o doreai. Nu te înțeleg ! exclamă Felicité parcă puțin mai liniștită.

— Simt nevoia să lucrez.

— Să nu cauți să mă faci să cred că bunicul nu ți-a dat deja o grămadă de bani !

— Nu am pretins niciodată contrariul, dar nu asta este problema : țin foarte mult să am o activitate profesională.

— Sărmana mea fată, dar feminitatea este incompatibilă cu responsabilitățile. Încântată că nu fusese pusă la punct de către nepoata sa, Felicité deveni mai blândă. Sally, te rog să încetezi să-i bagi în cap Anei ideile astea feministe ! Acum mi-a făcut o scenă îngrozitoare din cauza ta, își pune întrebări peste întrebări și este nemulțumită de educația pe care a pri-

mit-o. A mers până acolo încât mi-a reproșat că nu am încurajat-o să-și continue studiile. Îți dai seama cât de mult ai reușit să o tulburi cu ideile astea emancipate ?

În ziua când a sosit Jeremy, ploua cu găleata.

— Ce drăguț din partea ta că ai venit să mă întâmpini, draga mea.

Jeremy nu putea să-și ia ochii de la Sally. În ultimele săptămâni ea se transformase complet : frumusețea ei se deschisese ca un boboc de trandafir în aerul răcoros al dimineții.

— Bunicul te invită să stai câteva zile la noi, până când îți găsești un apartament.

— Îi mulțumesc pentru invitație, nu mă așteptam la o asemenea primire.

— Cum se simte mama ta ?

— A fost îngrozită la gândul că trebuie să mă despart de ea, dar nu va întârzia și va veni după mine. Nu poate suporta călătoriile cu avionul.

— Va trebui să-i scrii că ai ajuns cu bine ca să o liniștești, îl sfătui ea pe un ton ironic.

— Apropo de scrisori, nu am primit nici una de la tine, îi reproșă el.

— De două ori ți-am scris, îi răspunse ea sec.

— Ești superbă ! exclamă Jeremy pentru a schimba subiectul. Noul mediu în care tră-

ieşti şi-a pus pecetea asupra înfăţişării tale ; semeni cu o pisică sălbatică !

— Ce compliment absolut original şi cu atât mai amuzant cu cât mai multe persoane îl consideră pe bunicul drept un animal de pradă. Cred că acest lucru se datorează părului nostru.

Sally se uită la el şi îşi dădu seama că Jeremy nu era încântat să o vadă cum se transformase.

Toate privirile bărbaţilor erau îndreptate către ea. Era îmbrăcată într-o rochie de culoare crem având o curea de culoare verde şi purta un colier simplu de aur în jurul gâtului.

— Din cauza mea ai venit aici ?

— Ce întrebare ! se bosumflă Jeremy.

— Jeremy, îmi place să fiu sinceră cu tine. Aşa cum ţi-am spus, nu te iubesc deloc.

— Nu te-am crezut şi nu te voi crede niciodată.

— Greşeşti. Îţi repet că totul s-a sfârşit între noi.

— Este imposibil. Eu te iubesc ! se tângui el.

— Îmi pare foarte rău, răspunse Sally privindu-l drept în ochi. Este mai bine să mă uiţi.

— Cum, vrei să te scot din viaţa mea ?

Se lăsă o tăcere semnificativă timp de câteva momente.

— Am fost sinceră cu tine şi te-am avertizat de asta înainte ca tu să pleci la Sydney, spuse ea pentru a rupe tăcerea apăsătoare.

— M-am gândit că ești mâhnită din cauza morții tatălui tău și că sentimentele tale nu s-au schimbat. Ce s-a întâmplat cu tine, Sally ? Cu câteva săptămâni în urmă ne făceam planuri de căsătorie.

— Nu-i adevărat, niciodată nu s-a pus problema asta ! protestă ea.

— E adevărat că nu am vorbit în mod expres de această eventualitate, dar eram atât de aproape de a face pasul hotărâtor în viață...

— Țin la tine, tot timpul ai fost atât de drăguț cu mine.

— Prea amabil ! se înfurie Jeremy. Știi de când ți-ai schimbat atitudinea față de mine ?

— Nu, nu-mi dau seama.

— Din ziua când Glen Reardon a venit la tine acasă.

— Adică din ziua înmormântării tatălui meu... Niciodată nu am fost mai nefericită ca în ziua aceea.

— Scuză-mă, draga mea, spuse Jeremy mângâindu-i cu stângăcie obrajii. Să lăsăm timpul să-ți atenueze durerea și cred că vom redeveni cei dinainte.

— Să nu-ți faci prea multe iluzii, eu sunt mult mai sceptică în privința deznodământului fericit al relațiilor noastre.

— Viitorul te va infirma... Atâta timp cât suntem numai noi doi, permite-mi să-ți dau un sfat : nu te încrede în Glen Reardon. Este un om capabil de orice.

— Vrei să-mi explici mai bine ce vrei să insinuezi în legătură cu el ?

— Este inutil. Am impresia că ești îndrăgostită de el, dar nu vei întârzia să regreți acest lucru. Am auzit multe povești triste în legătură cu aventurile galante ale acestui individ.

— Poți să-mi spui de unde ai aflat aceste lucruri ?

Sally simțea că este cuprinsă de furie. Fără să mai dea atenție gesturilor lui, începu să se agite mânioasă.

— Sursele mele de informație sunt sigure. În plus, este monstruos să lucrezi cu un om pe care-l deteşti. Cred că Glen are o atitudine ipocrită.

— Dar Glen nu-l detestă defel pe Sir Charles.

— Vrei să pariem pe acest lucru ?

— Nu țin deloc să fac pariu pe tema asta.

— După toate aparențele, te-ai îndrăgostit de el la prima vedere. Mă surprinde acest lucru la tine.

— Mai ai ceva de adăugat ?

— Adevărul te deranjează, scumpa mea. Te înțeleg cu atât mai mult cu cât Reardon este prototipul eroului de roman de dragoste după care femeile sunt înnebunite.

— Jeremy, îți poruncesc să încetezi, ne apropiem de casă. Te rog să-ți stăpânești gelo-

zia. Dacă ai milă, nu mai aborda acest subiect, îl imploră ea.

Încă din prima clipă, Ana a fost subjugată de farmecul lui Jeremy.

— Într-adevăr este foarte frumos, se destăinui ea lui Sally mai târziu. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru bărbații blonzi.

— Dar Glen este brunet și susții că îl iubești.

— Așa este, dar este bărbatul ideal și în plus este dificil de îmblânzit. În schimb, Jeremy al tău pare atât de amabil...

— Nu este Jeremy **al meu,** remarcă sec Sally.

— Ah, da ? Cel puțin el dă impresia că este al tău.

— Nici măcar nu i-am declarat că-l iubesc.

— Cu toate acestea el este convins de acest lucru, insistă Ana.

— Află că nu-mi stă în caracter să fac pe alții să sufere și-mi pare rău că nu am fost destul de categorică. Din această cauză el continuă să spere.

— Atitudinea ta este surprinzătoare, mai ales dacă mă gândesc că ești atât de independentă. Se poate ca schimbarea majoră din viața ta să-ți fi influențat modul de comportare.

— Nu sunt prea convinsă de asta, în sinea mea am rămas aceeași ființă.

— Poate că nu ești conștientă de influența pe care a avut-o noul mod de a te îmbrăca asupra ta. Înainte erai timidă și ștearsă ; acum nu va mai trece multă vreme și se va vorbi despre mine ca despre „verișoara lui Sally".

— Nu trebuie să te simți jignită. Va veni ziua când strălucirea frumuseții tale mă va alunga în umbră. Spune-mi dacă ținuta mea este destul de serioasă ! adăugă Sally, arătându-i Anei o fustă și o bluză de culoare verde.

— De ce trebuie să ai o ținută serioasă ?

— Voi lucra, și dacă fac o bună impresie voi putea să conving anumite persoane de interesul pe care-l acord muncii.

— Este în legătură cu faimosul proiect de la Smithfield ?

— Da, ai ghicit.

Ana se uită la verișoara ei cu o privire de sinceră amărăciune.

— Sally, nu te va asculta nimeni. Toți se vor preface că sunt convinși de ideile din studiul tău pentru a nu-l necăji pe bunicul, dar nu cred că ai cea mai mică șansă să schimbi punctul lor de vedere.

— Aceasta e meseria mea și am reputația că o fac foarte bine.

— Vreau să te cred pe cuvânt, admise Ana. Totuși corporația Maitland nu-ți va lăsa, cu siguranță, o libertate prea mare de acțiune. Toți te vor trata ca pe o copilă. În plus, ai un handicap major : ești încântătoare.

Spunând acestea, Ana se îndreptă spre ieşire. Înainte de a închide uşa, se întoarse spre Sally şi-i spuse :

— Nu cumva Jeremy este în căutarea unui apartament ?

— Cred că l-am auzit vorbind de aşa ceva în dimineaţa asta.

— Nu-l însoţeşti ?

— Nu cred că are nevoie de mine.

— Dar el nu cunoaşte oraşul, continuă Ana, care avea, evident, o idee fixă.

— Cât cunoaşte este suficient pentru a-l însoţi pe agentul imobiliar. De ce, vrei să mergi cu el ?

— Nu m-am gândit la asta, spuse Ana cu ipocrizie. Cred totuşi că are nevoie de ajutorul meu şi apoi, nu am nimic de făcut în această dimineaţă.

— Cred că Jeremy ar fi încântat de prezenţa ta.

— Este foarte inteligent, nu este asta şi părerea ta ? Altfel nu ar fi fost niciodată angajat la firma noastră ! exclamă Ana cu bucurie, spre marele amuzament al lui Sally.

— Ai dreptate, aşa e.

— Cunosc un apartament liber pe care-l poate închiria şi aş putea să-l conduc acolo : dacă nu-i place, ne vom gândi la altul.

— Excelentă idee.

— Ai aflat că Aurelia vine la noi astăseară ?

— Nu, de ce ?

— Fii atentă, o avertiză Ana cu un surâs încărcat de subînţelesuri. Nu-i place deloc felul în care se uită la tine Maxim.

— Maxim ? Dar suntem veri !

— Acest lucru nu-l deranjează. Maxim este fascinat de farmecul tău, încă de când ai pus piciorul în această casă.

— După părerea ta, Aurelia este la curent cu acest lucru ?

— Aurelia, ca şi Glen, este dotată cu o perspicacitate extraordinară.

— Cred că acesta este singurul lor punct comun.

— Nu eşti prea departe de adevăr, spuse ea însoţindu-şi cuvintele cu un surâs ironic. Ea este o fiinţă distantă şi rece. După moartea tatălui lor, a trecut printr-o criză depresivă care a împins-o în pragul sinuciderii. Inteligenţa ei o face să fie nestatornică. Uneori şi Glen are asemenea oscilaţii...

— Trebuie să mărturisesc, spre cinstea lor, că accidentul lui Julien Reardon a fost o încercare dură pentru copiii săi. Nu ai fost confruntată niciodată cu o asemenea suferinţă dar, crede-mă, sechelele care rămân în urma acestei pierderi pot fi destul de profunde.

— Îmi amintesc de ziua când bunicul a fost paralizat de o criză cardiacă ; erau la pământ cu toţii. Din fericire, Glen era acolo şi s-a ocupat de toate. Tatăl meu nu-şi mai revenea

din şoc şi nu ştia cum să-l ajute pe Sir Charles ; niciodată nu mi-aş fi putut închipui că-şi iubeşte tatăl atât de mult. În asemenea momente fiecare îşi probează tăria sau slăbiciunea de caracter.

Sir Charles şi Joachim luară cina la nişte prieteni de afaceri, astfel că tinerii rămaseră stăpâni în casă. Jeremy, stimulat de amabilitatea gazdelor sale, însufleţi conversaţia sub privirile admirative ale Anei. El adoptă un ton plin de vervă şi nostim, cu care fermecă auditoriul. Niciodată nu mai avusese interlocutori atât de atenţi şi de încântaţi de vorbele lui. Ana îl sorbea din ochi. Jeremy nu se lansă în discuţii politice despre şomaj, inflaţie sau strategii financiare. Căuta să placă şi de aceea abordă subiecte uşoare care se pretau la o masă de seară unde toţi aşteptau glume şi bună dispoziţie. Însăşi Aurelia, care era atât de glacială, schiţă un surâs de două sau trei ori. Maxim, la rândul său, îl găsi pe Jeremy atât de amuzant încât îl invită la o partidă de golf. Fixară întâlnirea a doua zi în zori.

— Dacă nu pornim dis-de-dimineaţă, căldura devine înăbuşitoare şi calitatea jocului va avea de suferit, afirmă Ana pe un ton profesional.

După cină, Jeremy mai avea încă multe de spus.

— Prietenul tău a repurtat un succes deosebit în seara asta ! îi spuse Aurelia lui Sally.

— Niciodată nu l-am văzut într-o asemenea vervă.

— Pot să-ţi mărturisesc că noi două avem aceleaşi caractere hotărâte şi constat că uneori suntem angajate faţă de unele persoane cu care nu ne mai împăcăm.

— Ai impresia că Jeremy şi cu mine...

— Nu... nu acum. Un bărbat trebuie să fie cu totul captivant pentru a-ţi atrage ţie atenţia. Ana, în schimb, se dă în vânt după asemenea discuţii banale.

— Nu fi aşa răutăcioasă, fiecare îşi găseşte fericirea acolo unde crede de cuviinţă că-i va fi bine. Pentru aceasta trebuie să te simţi degajată, dar am impresia că tu, Aurelia, nu poţi să te destinzi niciodată. Mai devreme sau mai târziu acest lucru se va întoarce împotriva ta.

— Nu greşeşti deloc în privinţa caracterului meu morocănos, recunoscu ea fără ranchiună. Dar sper să-mi regăsesc echilibrul şi calmul care m-au cam părăsit în ultima vreme.

— Nu crezi că un doctor ar putea să te ajute în acest sens ? îi propuse Sally uitându-se la mâinile tremurânde ale Aureliei.

— Mă sfătuieşti să consult un psihiatru ?

— Orice doctor capabil să te asculte, să te uşureze şi poate să-ţi prescrie un tratament.

— Niciodată nu am avut curajul necesar, se destăinui Aurelia.

— Totuşi eşti conştientă că ai nevoie de ajutor.

— Oh, Doamne, cine ar putea să-mi fie de folos ?

Simţind că a străpuns carapacea după care se ascundea Aurelia, Sally făcu o încercare :

— Te rog să mă ierţi dacă îţi vorbesc cu sinceritate, dar de când te cunosc am observat că îţi faci un punct de onoare din respingerea oricăror tentative de a te ajuta, din partea celor care te iubesc. Mama ta, ca să dau un singur exemplu, are nevoie de dragostea ta aşa după cum şi tu ai nevoie de iubirea ei. Eu nu am avut niciodată această ocazie şi am resimţit mult lipsa acestei relaţii dintre mamă şi fiică. Ai un frate căruia îi întorci spatele. Au trecut şi ei prin aceleaşi momente de cumpănă, dar au ştiut să reacţioneze la amărăciune şi s-au ajutat unul pe celălalt.

— Ei sunt nişte firi tari !

— Să nu-ţi cauţi scuze ! Dacă ai fi fost alături de mama ta, ea nu ar mai fi atât de descurajată. Laura suferă enorm din cauza indiferenţei tale. Şi încă un lucru cert : Glen ar dori atât de mult să fie din nou lângă tine.

— Ce dar ciudat ai să ghiceşti ce simt ei şi să le ştii dorinţele ! se apără Aurelia de atacul vorbelor lui Sally.

— Şi eu însămi am avut o cădere psihică până în fundul prăpastiei care se cheamă disperare.

— Totuşi ai putut să depăşeşti obstacolele !

— Am toată viaţa înainte : aş fi trădat încrederea tatălui meu dacă m-aş fi lăsat pradă gândurilor negre în loc să mă lupt cu adversităţile vieţii. Trebuie să-ţi urmezi calea cu curaj şi optimism pentru a-ţi atinge ţelul în viaţă... În numele celor care ţin la tine, Aurelia, trebuie din nou să surâzi şi să sfidezi destinul pentru a realiza obiectivele fixate în acord cu tatăl tău.

— El a avut mari speranţe în minte.

— Nu mă îndoiesc de asta şi sunt sigură că ai voinţa să reuşeşti, spuse Sally cu convingere.

— Eşti conştientă de situaţia în care mă aflu acum ? Pentru mine este un lucru insuportabil !

— Ca să spun sincer, nu prea ştiu despre ce este vorba.

— Joachim...

— Viitorul tău socru ?

— Te rog, nu mai învârti cuţitul în rană. Joachim îmi bagă beţe în roate, împotrivindu-se carierei mele.

— Eşti sigură de acest lucru ?

— Absolut sigură.

Răspunsul era clar, net şi nu punea la îndoială sinceritatea Aureliei.

— Joachim Maitland are o mare influenţă şi a început să-i determine şi pe ceilalţi să se alăture opiniei sale.

— Este un lucru îngrozitor !

— Nu trebuie să te înspăimânţi. Sunt sigură că Glen va şti să-l pună la punct : Ştii foarte bine că familia Maitland l-a ucis pe tatăl meu.

— Te rog, Aurelia, ura şi setea de răzbunare nu aduc niciodată soluţia cea mai bună.

— Aceste sentimente conduc fără tăgadă la distrugerea mea lăuntrică. Cu toate acestea, nu sunt ostilă familiei Maitland, se destăinui Aurelia.

— Nu crezi că rişti să te numeri printre victime ?

— Este un risc pe care sunt gata să mi-l asum.

— De ce te-ai logodit cu Maxim ?

— Îl iubesc. Acum îmi dau seama că de fapt el ţine la tine ; iată încă un amănunt neplăcut din viaţa mea !

— Nu trebuie să-ţi faci nici un fel de griji în această privinţă.

— Oricum, eu semăn mult cu Glen ; am hotărât să-mi satisfac propriile interese, mai mult decât orice altceva.

— Chiar cu preţul amărăciunii lui Maxim care totuşi nu este un om rău ?

— Linişteşte-te, exclamă Aurelia pe un ton caustic, Maxim este întrutotul supus voinţei lui Sir Charles. De când s-a născut, n-a luat singur nici cea mai mică hotărâre.

— Cum de poţi să te gândeşti să te măriţi cu un bărbat care îţi inspiră numai dispreţ ?

— Adevărul nu este chiar atât de simplu. Ţin mult la el. Este foarte prietenos, amabil şi printre ceilalţi membri ai familiei face o figură aparte, aproape că este strălucitor.

— Dar la mine ţii ?

— Nu văd ce defect ţi-aş putea găsi, educaţia pe care tatăl tău ţi-a dat-o este desăvârşită, din toate punctele de vedere.

— Nu se poate spune acelaşi lucru despre tine ? Nu pare ca părinţii tăi să fi neglijat educaţia ta.

Aurelia, convinsă de adevărul afirmaţiilor lui Sally, îşi muşcă buzele dar nu dădu nici un răspuns.

Jeremy, supărat că este lăsat deoparte, le întrerupse conversaţia.

— Sally ! Tocmai le-am povestit verilor tăi cum am reuşit să scap de un crocodil şi ei nu mă cred pe cuvânt.

— Totuşi ai spus un adevăr, confirmă Sally.

— Eu continui să cred că ne duce de nas, exclamă Ana cu veselie, surâzând cu căldură.

Aurelia nu a putut să se stăpânească şi a făcut, cu voce joasă, o remarcă sarcastică. Sally îi făcu semn să tacă.

— Pot să dau mai multe amănunte. Jeremy fusese avertizat de riscurile la care se expunea dacă se apropia de apă şi cu atât mai mult dacă dorea să înoate, dar...

— ...Înseamnă că întâmplarea este adevărată ?

Sally confirmă din cap.

Anei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Se apropie de Jeremy şi-l îmbrăţişă ca şi cum ar fi dorit să-l apere.

— De multe ori am fost tentată să vizitez o rezervaţie de animale, mărturisi ea.

— Este un lucru minunat, o întrerupse Jeremy, nici nu ştii ce încântare ai când vezi toate animalele în libertate. Ce senzaţie simţi în momentul când te trezeşti izolat în sânul naturii sălbatice şi ostile ! Nu plouase de câteva luni, iar căldura era copleşitoare...

— Văd că nimic nu-l va împiedica pe acest băiat să vorbească, îl persiflă Aurelia.

Sally se uită la ea şi avu impresia că descoperă pentru prima dată un surâs deschis pe buzele acestei femei de obicei atât de tristă.

CAPITOLUL VIII

Sally aştepta cu emoţie şi speranţă verdictul unchiului şi al celorlalţi directori în privinţa proiectului ei. Nu mică i-a fost decepţia când, după ce au frunzărit paginile proiectului, aceştia au felicitat-o din colţul buzelor, dar nu au făcut nici o remarcă de ansamblu asupra lucrării ei.

Ea se simţi frustrată şi o mare amărăciune îi înecă inima. Cu preţul unui efort uriaş, ea reuşi să rămână calmă până în momentul când rămase singură cu Joachim.

— Ce părere ai despre lucrarea mea ? îl întrebă ea insistentă.

— Proiectul tău este incontestabil fructul unei munci asidue ! Te rog să-mi spui care sunt pretenţiile tale precuniare.

— În primul rând îmi datorezi o apreciere a meritelor mele.

— Chiar aşa ?

— Chiar aşa, unchiule. Ţin foarte mult la acest lucru.

— Nu-mi vine să cred că eşti fiica Deborei ; eşti mult diferită de ea şi atât de directă !

— Eu am impresia că semăn mult cu ea !

— Nu pot nega acest lucru în privinţa asemănării fizice, dar totul se opreşte aici. Ai moştenit caracterul bunicului tău : ai aceeaşi vigoare ca el şi aceeaşi grabă de a face cât mai multe singură.

— Nu văd nimic surprinzător în asta ; după o muncă îndârjită, mi se pare logic să fiu nerăbdătoare să aflu rezultatele muncii mele, replică Sally fără să se fi enervat încă.

— Dar, draga mea, nu eşti decât o copilă !

— Mărturisesc că nu am o experienţă îndelungată !

— Este bine că recunoşti acest lucru.

Unchiul Joachim se întoarse spre mini-barul aflat într-o splendidă mobilă de birou şi îşi turnă un pahar de whisky. Era exact ora zece şi jumătate.

— Nu-ţi pui şi apă minerală ? îl întrebă Sally, îngrozită să-l vadă înghiţind băuturi alcoolice încă de dimineaţă.

— Nu, mulţumesc, răspunse el fără să se gândească. Trebuie să te felicit pentru că ţi-ai dat atâta interes cu acest proiect. Din păcate, nu văd cum am putea să-l folosim. Ştii foarte bine că oamenii protestează dar se calmează tot atât de repede.

— Ar fi generos din partea celebrului grup Maitland de a lansa o campanie de lămurire

în privința subiectului pe care l-am abordat, îi propuse ea. Nu am pretenția să te conving să accepți proiectul meu ; nu sunt decât o debutantă în afaceri, dar ar fi foarte bine să te gândești la o acțiune hotărâtă în problema dezbătută în proiectul meu.

Joachim respinse acest punct de vedere fără nici o justificare practică. Își scoase ochelarii de pe nas pentru a curăța lentilele. Fără ei, personalitatea lui devenea ștearsă.

— Aș vrea să-i arăți lucrarea mea bunicului, spuse Sally.

Fără să mărturisească unchiului, ea ținea mult să-i prezinte proiectul lui Glen.

— În momentul de față este extrem de ocupat cu tratativele care se desfășoară la Hammerfond, se opuse cu vehemență Joachim.

— Înseamnă că nici nu va fi informat de lucrarea mea ?

— Draga mea, înțeleg foarte bine importanța deosebită pe care o acorzi acestui proiect elaborat de tine după o muncă asiduă, dar tatăl meu are alte probleme mai importante de făcut decât să-i ofer prilejul de a-și da părerea despre încercările puterilor unei nepoate... chiar dacă este destul de simpatică.

— În curând voi împlini douăzeci și trei de ani, îl corectă ea, dezamăgită și extrem de amărâtă. Poți să-mi spui la ce vârstă a început bunicul să facă afaceri prospere ?

— Ai tupeul să te consideri la fel de pricepută ca Sir Charles ?

— Departe de mine acest gând, dar nu mă consider nici incapabilă.

Joachim surâse cu îngăduință și ridică receptorul telefonului.

— Fă-mi, te rog, o plăcere, Sally, și dă deoparte ambițiile deșarte de a-ți croi o situație importantă în consiliul de administrație al trustului nostru. Noi avem cei mai buni specialiști financiari și, din păcate, printre ei nu figurează nici o femeie. Totul merge foarte bine, așa că nu avem intenția să schimbăm tradiția.

— Totuși am sentimentul că am reținut atenția unora dintre colaboratorii tăi, domnii Barlow și Morrison. Ei au părut captivați de lucrarea mea. Evident însă că ei nu au putut să se opună părerii tale.

— Scumpă fată, spuse Joachim cu îngăduință, îți faci iluzii ; nu asupra calităților tale evidente ci asupra valorii studiului tău : află că nu folosește la mare lucru.

— Foarte bine, să nu mai vorbim despre asta ! exclamă furioasă Sally, enervată de atâta rea-voință. Ai niște concepții retrograde și depășite. Unele persoane, cel puțin tot atât de competente, au înțeles rolul relațiilor publice și beneficiul de care se pot bucura de pe urma lor. Sunt, cu toate acestea, destul de surprinsă și mărturisesc, sincer dezamăgită de viziunea

ta total sclerozată față de tehnicile moderne de comunicare. După avizul celor mai mari specialiști, ele sunt rezultatul unor progrese evidente ale ultimei jumătăți a secolului nostru.

Ea ieși din birou roșie de furie, cu dosarele sub braț.

— Sally ! se auzi o voce în spatele ei pe culoar.

Ea se întoarse și îl zări pe Glen, urmat de unul din asistenții lui.

— Bună, Glen, ce mai faci ?

— Ce s-a întâmplat cu tine ? Ești atât de agitată și furioasă, remarcă el.

— Nu-i nimic grav, am să-mi revin îndată. Tocmai am primit un refuz categoric din partea unchiului meu în legătură cu programul de investiție de la Smithfield pe care i l-am prezentat.

— Aha, înțeleg.

— Îl detest din tot sufletul, spuse Sally înfuriată.

— Încă nu ai avut timp să te obișnuiești cu modul de gândire al membrilor familiei tale.

— De ce disprețuiește atât de fățiș femeile ?

— Femeile sunt pentru unchiul tău cauza răului în lume. Trebuie să-i acordăm circumstanțe atenuante, deoarece căsnicia lui este de câțiva ani de zile, un eșec total.

— Într-adevăr, ce surpriză !

— Nu ai ştiut acest lucru ?

— Joachim dă impresia a fi un om tracasat şi ascuns. Acum că sunt edificată în privinţa familiei, n-am să permit să-şi descarce toate nebuniile pe mine. Las baltă această onorabilă familie, cu toţi membrii ei cu tot. Plec deîndată la Hundington. Nu mai vreau să-i aud văicărindu-se tot timpul şi nu mai vreau să suport meschinăriile şi minciunile lor. Îl voi anunţa pe bunicul de hotărârea mea şi chiar dacă nu este de acord cu ea, va trebui să se resemneze cu plecarea mea.

— Îţi urez drum bun.

— Decizia mea te lasă indiferent ?

— O aprob din toată inima ; mă simt mult mai bine dacă te ştiu departe de şacalii ăştia !

— Totuşi, tu m-ai adus aici, împotriva voinţei mele.

— Este adevărat. Mi s-a părut perfect legal să-ţi ofer posibilitatea de a-ţi recupera partea ta de moştenire din averea familiei Maitland. Debora a fost prima şi ultima mea iubire, acesta este motivul intervenţiei mele. Nu doream ca fiica ei să fie îndepărtată de la drepturile legale. Ea a fost atât de frumoasă şi de blândă chiar cu mine, care nu eram decât un băiat zăpăcit.

— Cred că ai fost un copil adorabil.

— Îţi mulţumesc.

Privirile lor se încrucişară ca şi cum s-ar fi strecurat în adâncul sufletelor lor, apoi Glen rupse primul tăcerea.

— Vrei să vii o clipă în biroul meu ? Aş vrea să arunc o privire pe dosarul tău.

— Aş fi încântată să aflu şi părerea ta.

Janet, secretara particulară a lui Glen, îi întâmpină cu surâsul pe buze, apoi îl informă pe şeful ei de apelurile telefonice din dimineaţa aceea. El îi ceru să nu fie deranjat în următoarele treizeci de minute. Până la urmă rămase două ore la discuţii cu Sally.

— Trustul familiei Maitland nu poate să-ţi ofere o situaţie la nivelul pregătirii tale, îi spuse Glen. Te sfătuiesc să-ţi prezinţi candidatura la cele mai mari agenţii de relaţii cu publicul, deoarece, după tot ce ai lucrat, talentul tău este evident. Ai stofa necesară pentru a duce la bun sfârşit un proiect de mare anvergură.

— Datorez toată experienţa mea lui James Henderson.

— Indiscutabil că a fost un bun profesor. Cred că pot să pun un cuvânt bun pentru tine pe lângă Bart Brophy.

— De la firma BROPHY şi HOWELL ? îl întrebă ea uimită. Această Agenţie de relaţii publice era printre primele două sau trei agenţii cotate la bursă.

— Crezi că voi fi în stare să fac faţă unei slujbe la această firmă de prestigiu ? continuă Sally.

— Brophy nu are nici o prejudecată în privinţa femeilor.

— Acesta este un lucru foarte bun, dar nu crezi că mă vor considera prea tânără și lipsită de experiență ?

— Și el a debutat când a fost tânăr, dar, spre deosebire de alții, își amintește acest lucru. Este gata să-i ofere unui tânăr posibilitatea de a-și dovedi talentul. Aș vrea să-l prezint dosarul întocmit de tine. Vrei să mi-l împrumuți ?

— Cu plăcere, răspunse ea zâmbind. Îmi pare rău că lucrarea mea va rămâne doar în stadiu de proiect ; aș fi vrut să-l văd pus în practică.

— Ai încredere în mine, nu-l voi lăsa în stadiul acesta mult timp.

— Asta va provoca o dramă cu unchiul Joachim.

— Tot ce este posibil, recunoscu Glen surâzându-i cu ironie.

— Poate că este sincer când susține că lucrarea mea este inutilizabilă.

— Acest lucru nu schimbă datele problemei. Uneori unchiul tău dă dovadă de miopie la ideile îndrăznețe privitoare la problemele legate de interesele trustului, susținu Glen cu tărie și cu o ranchiună stăpânită.

Dorind să schimbe acest subiect care-i stătea pe inimă, el îi surâse lui Sally într-un mod cuceritor.

— Am să-ți dau o veste care te va încânta cu siguranță. Am trecut pe la Laura ieri seară, după orele de la birou, și ce crezi că făcea ?

— Scria.

— Ai ghicit. Am găsit-o în fața mașinii de scris după ce redactase deja vreo cincizeci de pagini. Mi-a mărturisit că inspirația ei este departe de a se epuiza. Nu este un lucru extraordinar ?

— Despre ce scrie ?

— În această privință păstrează secretul.

— Avea o înfățișare mulțumită ?

— Era plină de energie și încredere în viitor. Am avut impresia că în fața mea se află o altă persoană.

— Nici nu știi câtă plăcere îmi faci cu această veste.

— Nu am rezistat tentației de a-ți împărtăși această transformare a Laurei. Ar fi trebuit să te las să afli singură surpriza, căci vei lua masa cu ea, într-una din aceste zile, nu-i așa ?

— Așa e, am hotărât să ne revedem miercuri. Abia aștept să-i împărtășesc entuziasmul meu.

Glen îi luă capul în mâini. Ea simți un impuls interior să se lipească de trupul lui, dar reuși să reziste cu prețul unui efort extraordinar.

— De ce să nu profităm de ocazia care s-a oferit și să ne bucurăm de clipa prezentă fără să ne mai întrebăm ce se va întâmpla după aceea ?

— Este un joc mult prea periculos, cu atât mai mult că nu vreau să-ți completez colecția de femei seduse.

— Colecţia mea de femei, ce veste neaşteptată îmi dai ! Ce vei mai inventa data viitoare ?

Ea nu mai avu timp să-i răspundă. Uşa de la birou se deschise brusc.

— Oh ! Scuză-mă, Glen.

Se întoarse spre uşă şi-l zări în cadrul ei pe Joachim. În spatele acestuia, Janet făcea semne cu mâinile şi dădea din umeri neputincioasă, explicându-le că nu reuşise să-l împiedice pe intrus să pătrundă în birou.

Secretara păru amărâtă că nu putuse să-l împiedice pe Joachim să intre în birou.

— Sally, eşti încă aici ?

— Ce doreşti ? îl întrebă Glen sec.

— Au dispărut anumite documente secrete din dosarul firmei noastre. Bănuiam că tu le-ai luat.

— Ce documente ? îl iscodi Glen, păstrându-şi calmul.

— Aş dori să rămână între patru ochi. Sally, fii amabilă şi lasă-ne singuri !

— Tocmai plecam, răspunse ea ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. Aştept un telefon de la tine peste câteva zile, se adresă ea lui Glen.

— Poţi conta pe mine, o asigură Glen.

— Ştiu acest lucru, doar mi-ai dovedit caracterul tău de nenumărate ori.

În următoarele luni multe întâmplări au zguduit familia Maitland. În primul rând,

Sally a fost angajată imediat de Brophy. În al doilea rând, proiectul ei se dovedi a fi o reușită deplină, în urma insistenței cu care-l susținuse Glen, deși a trebuit să facă față opoziției lui Joachim.

Jeremy deveni prietenul familiei Maitland. Modul de viață al acestei familii îi sucise capul și deși încă nu se împăcase cu ruptura dintre el și Sally, era din ce în ce mai încântat de tovărășia Anei. Aceasta din urmă căuta tot mai mult compania verișoarei sale, reproșându-i totuși atitudinea față de Jeremy.

— Crede-mă, draga mea, dacă nu dai dovadă de mai multă tandrețe, el te va părăsi și toată vina va fi numai a ta !

Oh, dacă lucrurile ar fi fost atât de simple. Jeremy se încăpățâna să o considere ca viitoarea sa nevastă și era de o gelozie maladivă față de Glen. În același timp, Sally căuta să-l îndepărteze cât mai mult din viața sa.

Laura și Sally se vedeau acum în mod regulat, de fiecare dată cu o bucurie și mai mare. Când Laura îi vorbea de fiul ei, Sally susținea că între ei doi sunt numai relații amicale. Această situație bizară o făcea pe Sally să facă niște eforturi uriașe pentru a refuza invitațiile pe care Glen i le făcea fără încetare. Avea certitudinea că nu acesta era adevărul, dar dorea să rămână la această atitudine prudentă.

Agenţia Brophy şi Howell îi încredinţase un post de mare răspundere.

Într-o zi, când trebuia să se întâlnească cu Laura la prânz la un restaurant, a fost reţinută mai mult timp la birou şi pierdu autobuzul, aşa că a trebuit să alerge până la local.

— Te rog să mă scuzi că am întârziat, spuse ea la capătul puterilor, doamnei Reardon, care era deja aşezată la masă şi consulta meniul.

— Nu trebuia să alergi, uită-te în ce hal ai ajuns. Eu am tot timpul la dispoziţie.

— Am să mă duc mai târziu la birou.

— Cum merge cu serviciul ? o întrebă Laura.

Privirile lui Sally scânteiară. Ea purta un taior şi o bluză albă iar în jurul gâtului un şirag de perle. Era imaginea femeii inteligente şi dinamice, bucuroasă de viaţa ei activă, aşa cum Laura ar fi vrut să fie.

— Eşti atât de plină de energie încât mă întreb dacă nu ai cumva adrenalină în loc de sânge ! adăugă Laura.

— Îţi mărturisesc că nu mai am timp liber la dispoziţie, dar nu am de ce să mă plâng. Am ocazia să-mi pun în aplicare toate cunoştinţele. Este un lucru fantastic ! De-abia termin un dosar, că Dave îmi încredinţează altul. Este foarte exigent dar ştie să fie amabil şi-mi mulţumeşte pentru lucrările făcute şi, mai mult, mă ia în serios. Niciodată nu aş fi visat o asemenea reuşită profesională.

— La ce lucrezi acum ?

— La un program într-un domeniu nou pentru mine : politica. I-am mărturisit lui Dave că sunt o ignorantă în materie : el nu a ţinut cont de asta şi mi-a încredinţat acest dosar. A afirmat chiar că lipsa mea de prejudecăţi mi-ar putea permite să revoluţionez tehnicile obişnuite în acest domeniu. Am acceptat provocarea şi lucrez cu asiduitate pentru a reuşi.

— Atunci ai un motiv în plus să te odihneşti bine. Ce vrei să mănânci ?

— Un fel copios, mor de foame ! recunoscu Sally studiind meniul.

În timpul mesei, Laura o informă pe interlocutoarea sa :

— Ieri seară am cinat cu Aurelia.

— Cum se simte ?

De câteva zile, Aurelia era mult mai caldă cu Sally, dar fără a ajunge la gradul de intimitate dintre Sally şi Laura.

— Ţine-te bine, ea are de gând să o rupă cu Maxim.

Sally puse tacâmurile pe masă şi se opri din mestecat. Se uită fix la chipul Laurei care-i păru mult mai destins.

— Găsesc acest lucru excelent, continuă Laura. Aurelia mi-a mărturisit că Maxim nu pare prea nefericit de hotărârea ei. După părerea mea, nu ar fi trebuit niciodată să se logodească.

— Ce expresie avea Aurelia când te-a anunţat de cele hotărâte ?

— Părea împăcată cu ea însăşi, fără urme de regrete sau remuşcări.

— Dacă a simţit nevoia unei destăinuiri, înseamnă că aceasta reprezintă o dovadă de redresare psihică, nu-i aşa ?

— Da, sigur că aşa este ; aproape că o recunosc pe Aurelia din zilele ei bune.

— Şi-a regăsit propria identitate, a adăugat Sally.

— Aş vrea să-ţi fac o confidenţă : eşti îngerul pe care destinul mi l-a scos în cale.

— Nu prea văd ce influenţă am avut asupra ei. Ce am făcut ?

— Eşti un exemplu pentru noi toţi.

— Nu căuta să mă flatezi, sunt doar o fiinţă optimistă, nu am nimic extraordinar.

— Ne-ai arătat că în mijlocul furtunilor cele mai grele, viaţa rămâne generoasă şi bogată.

— Sinceritatea de care dai dovadă mă face să accept acest compliment, dar nu cred că îl merit.

— Nu te mai chinui, pentru că nu-mi stă în caracter să laud fiinţe care nu merită acest lucru. Ştiu că nu ai vorbit mult timp cu fiica mea, dar ai ştiut să-i redai speranţa în forţele ei. Eşti sensibilă şi în acelaşi timp tare ca o stâncă.

— Să nu ai această impresie, spuse Sally surâzând, sunt pur și simplu terorizată de fiul tău.

— Ce amuzant ! Și el se plânge de faptul că tu îl terorizezi !

— Dacă înțeleg bine, amândoi ne chinuim unul pe celălalt.

— Și pentru ce ? Mărturisesc că nu pricep de ce. Sally, fă-mi te rog un serviciu. Vino să petreci week-end-ul cu noi la malul mării, în căsuța mea.

— Oh, Laura.

— Dacă îmi amintesc bine, și Glen a avut aceeași reacție.

— Vom fi numai noi trei ?

— Te deranjează acest lucru ?

— Dacă accept invitația, Ana va fi furioasă.

— Nu simt nici o atracție pentru Ana, deși... în ultimul timp pare că s-a mai îmblânzit. Dacă ții la asta, pot s-o invit și pe ea.

— I-am promis lui Jeremy că-i voi consacra un week-end. Dacă anulez aranjamentul îmi va cere explicații.

— Nu văd nici un inconvenient să-i propui să vină și el, îi spuse Laura cu o lumină șăgalnică în priviri, ca un copil care se pregătește să facă o farsă.

— Ce surpriză ne pregătești ?

— Nimic, absolut nimic. Mă bucur că voi avea posibilitatea să petrec un week-end cu atâţia tineri fermecători.

— Nu vine şi Aurelia ?

— Cred că este îndrăgostită, mărturisi Laura ezitând puţin.

— Aşa de repede ? se miră Sally.

— De două sau trei ori a pronunţat un nume, în timpul unei conversaţii. Lucrează cu el la firma Mc Queens. Acum câteva luni şi-a părăsit postul pentru a-şi întemeia o firmă proprie. Aurelia ţine mult la el.

— Oh !

— Este mult mai potrivit pentru fiica mea, din punct de vedere intelectual, decât Maxim.

— Aşa e, Maxim nu este un intelectual. În schimb este sensibil şi groaznic de complexat.

— Nu cumva este îndrăgostit de tine ? glumi Laura.

— Oh, nu ! Cunosc genul de femeie care i se potriveşte şi eu nu semăn cu acest tip. Într-o zi, Maxim a venit la mine la birou şi una dintre tinerele care lucrează cu mine mi-a vorbit admirativ de el. Cred că i-o voi prezenta în curând.

— Nu te frământa prea mult din cauza vărului tău, el va şti să se descurce foarte bine în problemele amoroase.

Sally tocmai sosise pe plajă pentru a-şi face baia de dimineaţă în ocean, când Jeremy îşi făcu apariţia.

— Am ceva să-ţi spun, amână, te rog, baia.

— Nu mai poţi răbda câteva minute ?

— Nu, este foarte urgent. Să facem câţiva paşi pe plajă.

Fără să mai aştepte răspunsul ei, Jeremy o luă de braţ şi începu să se plimbe pe plajă.

— Reardon a venit ?

— Va sosi mai târziu. Bunicul a aflat că sunt nişte scurgeri de informaţii confidenţiale şi este convins că a fost trădat de unul din colaboratorii săi cei mai apropiaţi, ceea ce îl scoate din sărite.

— Îl înţeleg foarte bine, o aprobă Jeremy, deşi era evident că acest lucru îi era indiferent. Spionajul industrial a devenit un lucru frecvent în zilele noastre şi informatica sporeşte şi mai mult riscul de furt de informaţii. Este foarte simplu să furi o dischetă sau o bandă magnetică...

— Ai dreptate, dar bunicul este neconsolat.

— Sir Charles nu pare niciodată frământat de probleme chinuitoare. Rar am văzut un chip ca al lui. Familia ta este un mister pentru mine. Faţă de străini daţi impresia că sunteţi foarte uniţi şi totuşi, în realitate, sunteţi foarte deosebiţi. Personal cred că Sir Charles şi-a luat nişte riscuri inutile acordându-i încredere lui Reardon. Toată lumea recunoaşte surprinzătoarea rapiditate a ascensiunii lui Glen în şânul trustului familiei Maitland, presupun că datorită faptului că este fiul lui Julien Rear-

don. Julien a fost un mare om de afaceri înainte ca bunicul tău să-şi fixeze ca ţel distrugerea lui. Oare Glen nu se foloseşte de voi două, de Ana şi de tine ?

— Nu te înţeleg. Vrei să-mi explici ce vrei să spui ?

— Este evident că amândouă sunteţi îndrăgostite de el. Mi-am dat seama imediat de acest lucru. Ana este înnebunită după el, dar are, cel puţin, înţelepciunea de a nu-şi face prea multe iluzii. Mi-a mărturisit amărăciunea de a vedea că bunicul nu-i mai acordă aceeaşi atenţie de când ai venit tu în casă. Eşti conştientă de asta ?

— Ana nu face nici un efort de a încerca să vorbească cu el, ripostă Sally nerăbdătoare. Încrederea între două fiinţe nu pică din cer ; bunicul este un om obosit de muncă, plin de griji şi nefericit. Poate să dea impresia de forţă dar de fapt este foarte vulnerabil. Ana nu i-a arătat niciodată că ţine la el. El îi satisface toate capriciile şi nu am văzut-o niciodată pe vara mea că-l sărută sau că-şi încolăceşte braţele în jurul gâtului lui.

— Totuşi, bunicul tău este o fiinţă sentimentală.

— Este ! El este un om interesat de propria familie, dar familia sa nu a ştiut să-i ridice carapacea exterioară pe care şi-a făurit-o în relaţiile cu ceilalţi. Ei nu vor căuta să facă pasul să se apropie de el şi bunicul, ocupat să

câştige bani pentru toţi membrii familiei, nu are timpul să şi-i apropie. Toţi ceilalţi sunt nerecunoscători şi nişte egoişti monstruoşi.

— Nu este cazul să ţipi aşa de tare, o întrerupse Jeremy, şocat de stridenţa vocii ei. Nu l-ai cunoscut decât de puţină vreme şi ai ştiut să-i descoperi taina inimii.

— Aşa e, îl iubesc pe bunicul pur şi simplu.

— În ciuda atitudinii pe care a avut-o faţă de tine când ai fost mică ?

— Chiar dacă m-ar alunga din casă, tot nu ar putea să-mi schimbe sentimentele faţă de el. Chiar şi numai prin legăturile de sânge, el este şi va rămâne în inima mea.

— Scumpa mea ! şopti Jeremy pe neaşteptate. Sărută-mă, te rog.

— Eşti nebun ? ripostă Sally zbătându-se să scape din strânsoarea mâinilor sale.

— Proasto ! urlă el, folosindu-şi toată forţa pentru a o obliga să-l sărute.

— Linişteşte-te !

— Îl iubeşti pe Glen Reardon, te-a subjugat cu farmecul său !

— L-ai găsit pe Glen ca ţap ispăşitor pentru neînţelegerile dintre noi !

Ea îşi dădu seama că singurul mod de a scăpa de Jeremy era să-i vorbească. În timpul discuţiei el va slăbi strânsoarea şi astfel va putea să fugă.

— Jeremy, nu te iubesc. Înainte ca eu să devin o bogată moștenitoare, nu erai atât de insistent. Îmi pare rău dar ești prea arivist.

— Te doresc. Te vreau pe tine și nu pe altcineva, protestă el.

— Nu-mi spune baliverne ; niciodată nu ai fost de acord cu anumite trăsături ale caracterului meu și iată că astăzi, ca printr-o minune, le-ai dat uitării. Ana posedă toate calitățile pe care le cauți tu la o femeie.

— Este adevărat că Ana este încântătoare și foarte atrăgătoare, recunoscu el rușinat. Ești geloasă pe ea, nu-i așa ?

Sally nu catadicsi nici măcar să-i răspundă. Se întoarse brusc și țâșni din mâinile lui ca fulgerul. Cât de frumoasă era, cu pletele în vânt, cu trupul ei perfect mulat într-un costum de baie negru ! Jeremy se uită la ea comparând-o cu o dansatoare. Așadar, Ana nu rămăsese indiferentă farmecului său... Ea avea multe avantaje, recunoscu Jeremy în sinea lui. Era bogată, frumoasă și supusă. Mama lui, doamna Philipps îl pusese în gardă din prima zi când o cunoscuse pe Sally : nu este o femeie de nasul tău. În privința aceasta doamna Philipps dăduse dovadă de clarviziune. Jeremy se apropie de apă, se bălăci puțin, apoi se aruncă vijelios în valurile înspumate.

Sally o ținu într-o goană până la scările care duceau spre casă. Regreta enorm că-l invitase pe Jeremy.

— Ia te uită pe cine văd !

Ea ridică privirea și-l văzu pe Glen, mai ironic și mai seducător ca niciodată.

— Oh, ai sosit deja ?

— Dimineața pe răcoare, aerul de pe țărm este îmbătător, nu-i așa ? Parcă ești drogat, nu alta !

— Ai o senzație de visare.

Glen coborî treptele până ajunse la ea.

— Am impresia că Jeremy a simțit nevoia să se răcorească !

— Ne-ai spionat ?

— Te rog, nu mai întrebuința și tu acest cuvânt, o sfătui el.

— Apropo, ai găsit cine sunt informatorii ?

— Desigur, și când se va afla cine sunt trădătorii, imperiul Maitland va sări în aer.

— Ce vrei să insinuezi ?

— Mai lasă-mi câtva timp și-ți promit să-ți mărturisesc totul deîndată ce va fi posibil.

— L-ai anunțat pe bunicul ?

— Nu, nu încă. Nu pot să dau dovadă de cruzime față de el ; totuși, aștept acest moment de atâta vreme.

— Cunoști deci numele vinovatului ?

— Desigur, aprobă el pironindu-și privirea în ochii ei. Își petrecu un deget pe obrazul ei și lăsă apoi mâna să alunece pe lângă talie.

— Ce faci când nu ești cu mine ? o zeflemisi el.

— Întâlnirile mele cu Jeremy nu te privesc

— Chiar aşa ?

— Jeremy este ca un catâr : nu vrea să înţeleagă că totul s-a terminat între noi.

— Am observat asta. Dacă vrei, pot să-i explic că eşti a mea.

— Nu-mi plac minciunile.

— Este vorba de a-l ajuta să privească adevărul în faţă.

— Te rog să nu te bagi, mă descurc şi singură cu el.

— Foarte bine, dar nu suport să-l văd că-şi dă frâu liber instinctelor cele mai josnice. Dacă-l mai prind că pune mâna pe tine împotriva voinţei tale, voi fi nevoit să întrebuinţez forţa...

— Nu am nevoie de ajutorul tău, rosti Sally calm.

— Nu păreai prea sigură pe tine, dar... adăugă el uitându-se spre apă, acest imbecil este pe punctul de a se îneca !

Glen străbătu într-o clipă distanţa până la ţărm. Sally fugea şi ea în urma lui. Puţin mai departe de Jeremy, un bărbat aflat într-o barcă se apropia de ţărm. Capul lui Jeremy dispărea şi apărea la suprafaţa apei. „Poate l-a atacat un rechin" se gândea Sally. Fără să se gândească la această posibilitate, Glen îşi aruncă pantofii din picioare şi plonjă în valuri, îndreptându-se în direcţia lui Jeremy.

— Încetează să mai faci pe caraghiosul, urlă Glen la adresa lui Jeremy, crezând că a-

cesta făcuse o glumă de prost gust numai pentru a atrage atenția lui Sally.

Ea în schimb era sigură de gravitatea situației. Se aruncă la rândul ei în apa oceanului pentru a-i veni în ajutor lui Jeremy. Glen ajunsese aproape la locul unde Jeremy dispăruse cu câteva clipe mai înainte. Glen se scufundă și în curând două capete apărură la suprafața apei.

Jeremy, lungit pe nisip, vânăt la față și cu o expresie de groază, plângea și gemea încet. În scurt timp apăru și tânărul cu barca.

— Cum se simte înecatul ? Ești un înotător extraordinar, îl felicită acesta pe Glen.

— În general înot fără haine, mă simt mai în largul meu, glumi Glen.

— Să-l faci să te despăgubească pentru hainele udate, îl sfătui malițios tânărul necunoscut. Ai avut cumva o crampă musculară ? adăugă el adresându-se lui Jeremy.

— Nu-i nimic de râs, replică Jeremy, supărat. Nimeni nu este scutit de acest gen de accident. Am crezut că mor de durere.

— Veniți din casa mare de pe plajă ? întrebă pescarul.

— Da, răspunse Sally.

— Nu voi uita niciodată dimineața asta îngrozitoare, comentă Jeremy care se simțea dat la o parte.

— Ce bine arăți ! o admiră tânărul pe Sally. Ești cumva manechin ?

— Nu.

— Ce păcat, ai face senzaţie la prezentările de modă !

Glen o luă de mână ca şi cum s-ar fi asociat la complimentele tânărului pescar.

— Jeremy, te simţi în stare să stai în picioare, sau va trebui să căutăm un cărucior ?

— Mă pot ţine singur pe picioare, sunt proaspăt ca roua dimineţii, reuşi acesta să spună şi se ridică de la pământ.

— Şi eu sunt predispus la crampe musculare, dar îndată ce simt cea mai mică senzaţie neplăcută, ies din apă, mărturisi Glen. Este mai bine să nu faci pe viteazul, ai înţeles ?

— Te rog, scuteşte-mă cu remarcile tale ! se apără Jeremy.

— Data viitoare, să-l laşi în mijlocul apei ! îl sfătui tânărul pescar pe Glen.

— Nu aş putea face acest lucru, familia noastră a crezut întotdeauna că bărbaţii trebuie să se ajute între ei atunci când sunt pe mare.

— Pe mâine, îşi luă tânărul la revedere.

— Pe mâine, răspunse Glen surâzând.

Povestea nefericirilor prin care trecuse Jeremy o înspăimântă pe Ana.

— Îmi imaginez chinul şi disperarea când durerea, frica şi neputinţa de a te apăra te-au cuprins, îl compătimi ea. Nu vrei să stai întins, pentru a te odihni puţin ? îl întrebă ea îngrijorată.

— Ar fi un lucru înțelept, dar eu nu mă las doborât cu una cu două, afirmă Jeremy grozăvindu-se. Am avut noroc, fără Glen m-aș fi înecat cu siguranță.

Jeremy începu să-și recapete culorile în obraji, iar părul său blond și buclat îi făcea un fel de cască aurită în jurul capului. Era tânăr, frumos și puțin cam fragil, toate astea îl făceau iubit de Ana.

După acest început plin de peripeții, ziua se desfășură într-un mod foarte plăcut. Jeremy, după ce mâncă destul de consistent, își uită nefericirile și începu să întrețină conversația, să glumească și să distreze auditoriul. Stăteau cu toții la soare și ascultau vorbele de spirit ale lui Jeremy. Apoi făcură o plimbare prin împrejurimi și vizitară satul din apropiere.

Ana menționă numele unui excelent restaurant unde se serveau fructe de mare, nu departe de acolo.

— Voi doi puteți merge unde vreți, spuse Glen adresându-se Anei și lui Jeremy, dar eu și cu Sally vom petrece o seară cuminte împreună cu mama.

— Doamna Reardon nu vrea să vină cu noi ? sugeră Jeremy spre marea disperare a Anei.

— Mama mea, ca o bucătăreasă pricepută ce este, va fi încântată să ne pregătească una din specialitățile sale renumite. Nu trebuie să

vă pară rău că rămânem cu ea, spuse Glen pe un ton categoric. Puteți merge liniștiți la restaurant.

De fapt, Sally era aceea care pregătise cina. Laura, care se măritase de tânără, avusese întotdeauna o slujnică pricepută la toate, care o scutise de corvoada casei. De aceea nu se apropiase prea mult de mașina de gătit.

— Am mâncat pe cinste, aprecie Glen după ce gustă din preparatele pregătite de Sally. Bărbatul care se va căsători cu tine va fi o ființă binecuvântată de Dumnezeu.

— Sunt bucuroasă că îmi sunt recunoscute calitățile, spuse Sally aruncându-i o privire cu subînțeles Laurei. Sunt frumoasă, fermecătoare, inteligentă, gătesc la perfecție și ador copiii. Ce mai vrei în plus ?

— Ești perfectă, recunoscu Glen... Uită-te la cer, cât de frumos este în seara asta. Hai să spălăm repede vasele și să mergem să ne plimbăm.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru farfurii, se oferi Laura. Am tot timpul să mă descurc singură.

— Scumpă mamă, nu avem intenția să te lăsăm singură să speli vasele.

— Locul ăsta îmi place mai mult ca oricare, suspină Laura. Îți amintești ce vacanțe minunate am petrecut aici cu tatăl tău ?

— Cum aș putea să uit ? mărturisi Glen sărutându-i mâna mamei sale. Cred că vom re-

veni să petrecem Crăciunul în această casă, îi propuse el înainte de a ieşi.

Inima lui Sally se strânse la gândul că nu va petrece această sărbătoare cu tatăl ei. Lacrimile îi întunecară ochii.

Glen se întoarse, cu un platou în mână.

— Vrei să-mi dai o mână de ajutor ? Nu va fi nevoie decât de un minut pentru a spăla vasele.

Căutând să-şi ascundă chinul interior, Sally îşi îndreptă privirile în altă parte. Cu toată strădania, ea nu reuşi să-l ducă de nas pe Glen. Acesta înţelese pe dată frământarea ei lăuntrică, dar îi respectă dorinţa de a nu aborda acest subiect dureros şi nu-i puse nici o întrebare.

— Aş fi curios să ştiu unde sunt acum Ana şi Jeremy, spuse Glen ironic.

— Glumeşti ! se indignă Sally. După ce o arunci în braţele primului venit, te interesezi acum cu nelinişte de ea... Eşti într-adevăr o figură aparte.

Amândoi izbucniră în hohote de râs.

— Ana trebuie să fie încântată că are lângă ea un băiat drăguţ şi ascultător. Deja îl duce de nas şi Jeremy nu aşteaptă decât să fie supus. A luat acest obicei de la scorpia de maică-sa ! Nu trebuie să ne îngrijorăm : se vor înţelege perfect unul cu celălalt.

CAPITOLUL IX

Întunericul era adânc. Secera lunii şi un roi de stele care se reflectau pe suprafaţa liniştită a apei aduceau o notă de mister.

— Cerul este de o frumuseţe neasemuită, suspină Sally.

— Este atât de plăcut aici la ţărmul oceanului ! Ştii ce nume au dat aborigenii constelaţiilor ? Lilgharlilya care înseamnă „Calea Lactee", iar Jirrunjoonga, „Steaua Sudului". Când eram copil, îmi petreceam serile uitându-mă ore întregi la stelele care au stimulat imaginaţia grecilor. Aceştia au inventat o mulţime de legende minunate privitoare la apariţia universului. Triburile primitive din Australia consideră bolta cerească locul etern unde se duc strămoşii lor.

— Măreţia acestui spectacol mă umple de melancolie, mărturisi Sally. Ca să fiu sinceră. sunt în acelaşi timp tristă şi nespus de fericită aici, în mijlocul naturii. Totul este atât de trecător ! Viaţa pare atât de scurtă.

— Vino lângă mine. Oricine am fi, singura noastră posibilitate de a ajunge la fericire

constă în găsirea ființei care este făcută pentru celălalt. Fericirea înseamnă dăruire și iubire.

— Dacă te preocupă găsirea ei, se poate ca drumul spre fericire să fie închis, nu-i așa ?

Se plimbau pe țărm, auzind clipocitul valurilor care se spărgeau de mal, acolo unde oceanul se unește fără odihnă cu pământul, într-un vârtej continuu de spumă.

— Nu fi atât de posomorâtă, scumpa mea, noaptea ne va aduce alinare și speranțe.

— De ce-mi spui asta ? îi reproșă ea.

— Vreau să fiu sincer cu tine : inima mea a vorbit ; cred că asta este singura și unica explicație posibilă a acestei redresări familiare, se scuză Glen.

— Aceste cuvinte și-au pierdut din sensul lor inițial și nu mai înseamnă nimic.

— Pentru mine, aceste două cuvinte rămân încărcate de sensuri, susținu Glen pe un ton care lăsa să se înțeleagă că era sincer.

— Cum aș putea să te cred ? îl întrebă Sally pe un ton destul de serios. Te consider un prieten adevărat, și totuși cu câteva săptămâni înainte nici nu știam că exiști. Ești încă un necunoscut pentru mine.

— Atunci înseamnă că pe ceilalți oameni îi cunoști numai de câteva zile, dacă îți continui raționamentul.

— Ai puțină dreptate. Pentru Jeremy, de exemplu, pe care îl cunosc de atâta vreme...

— Te înțeleg.

— Glen, ai mai fost cumva îndrăgostit ?

— Dă-mi voie să mă gândesc. O dată sau de două ori am avut o ușoară strângere de inimă la vederea unei femei frumoase. Nu constitui o excepție, toți bărbații sunt la fel. Am fost atras fugitiv de o ființă drăguță. În vara când am împlinit șaptesprezece ani am fost îndrăgostit până peste cap...

— Și care a fost deznodământul ?

— Nu sunt în stare să-ți spun care a fost urmarea. Vacanța a luat sfârșit și m-am întors la universitate. Îmi amintesc numai că și ea mă iubea.

— Și de atunci ?

— Încetează să mă mai torturezi supunându-mă la acest interogatoriu ! Am treizeci și patru de ani, m-am distrat destul ; ideea de a mă căsători nu mi-a trecut niciodată prin minte ; un moment m-am gândit că nu sunt în stare să iubesc cu adevărat... Nici o femeie, chiar cea mai frumoasă, n-a știut să trezească în mine dorința de a-mi întemeia un cămin, se destăinui Glen.

— Nu cumva ești prea pretențios ?

— Cred că ai dreptate.

El se opri din mers, o prinse în brațe și o sărută cu foc.

— Dar într-o bună zi femeia din visele mele a devenit realitate. Am întâlnit-o în drumul meu, pur și simplu asta a fost tot. Ea era destul

de abătută și nici măcar nu m-a privit. Te rog să mă asculți fără să fii tulburată !

Sally, care în seara asta era în mod deosebit sensibilă, își simțea inima bătând în piept ca niște ciocane uriașe. Era un moment de cumpănă : dacă nu reușea să-și stăpânească propria dorință de a se dărui cu totul mângâierilor lui Glen, era pierdută. Glen ar fi disprețuit momentul ei de slăbiciune. Se smulse din brațele lui și se pierdu în noapte.

— Sally, scumpa mea ! o strigă el. Din două mișcări Glen o prinse.

— Este mai înțelept să mă lași să plec.

Refuzând să-i dea ascultare, el o prinse de încheietura mâinii.

— Ți-e teamă că mă voi năpusti ca un sălbatic asupra ta ?

— Chiar așa, de asta mi-e teamă.

— Temerile tale sunt justificate. Vreau să te iubesc fără să mai aștept până mâine. De ce te zbați împotriva dorinței tale ?

— Nu știu !

Glen o cuprinse pe după talie și o trase spre el. Corpurile lor, ca atrase de un magnet, răspunseră chemării senzualității lor și se lipiră strâns unul de celălalt.

— Acum câteva clipe te-am auzit tânguindu-te că viața este prea scurtă. Îți împărtășesc acest sentiment și tot acesta este motivul pentru care nu-mi place să-mi irosesc timpul Cu riscul de a-ți părea brutal și grosolan, Sally.

te doresc... Te doresc cu o asemenea violenţă încât tremur din tot trupul.

Sally se înfioră surprinsă de atâta ardoare. Buzele ei ardeau de dorinţa de a-l întreba : „Mă iubeşti ?", dar nu îndrăzni din cauza pudorii. Glen se uită fix în ochii ei şi continuă să vorbească, iar cuvintele sale parcă aduceau o clarificare a îndoielilor.

— Simt nevoia să te ştiu lângă mine, să-ţi vorbesc şi să-ţi sorb aroma trupului, i se destăinui el, plimbându-şi mâinile pe pielea fină a umerilor ei.

— Mă întrebam dacă nu cumva mă doreşti... din alte motive. Sally îl privi cu seriozitate. Văd că ai găsit mijlocul să-ţi iei revanşa asupra clanului Maitland. Nu aş vrea să fiu instrumentul victoriei tale.

— Nu doresc să mă răzbun, dragostea mea, eu **sunt** răzbunat, afirmă Glen cu voce gravă. Nu trage concluzia pripită că ai fost un pion de care m-am servit pentru a-mi atinge scopul. De ce dracu' a trebuit să mă îndrăgostesc ca un nebun tocmai de un membru al familiei Maitland ?

— Îţi pare rău de asta ?

— Cum aş putea să-ţi scot din cap această idee ?

— Niciodată nu m-am gândit la faptul că te-ai putea îndrăgosti de mine, dar nu sunt atât de naivă încât să nu-mi fi dat seama că

acest lucru ar fi totuşi posibil. Mi se întâmplă...

— ...Te rog, să încetăm cu cearta, îi tăie Glen vorbele strângând-o în braţe.

El o luă pe sus şi o duse pe o dună de nisip care era acoperită cu un covor moale de iarbă fragedă presărată cu flori aurii.

— Glen !

— Ce s-a întâmplat ?

— Nu ghiceşti ?

Cum ar fi putut el să facă abstracţie de teama ei evidentă ?

— Nu vreau să-ţi fac rău deloc, îi şopti el plin de tandreţe. Nu te-am brutalizat, nu-i aşa ?

Dorinţa învălui fiecare fibră din trupul ei, risipindu-i teama ca printr-o magie. În ciuda brizei marine, ea simţea focul care i se scurgea prin vine. Întunericul nopţii părea sfâşiat de fulgerele pasiunii. Legătura care o ţintuia lângă el era extrem de puternică şi nimeni şi nimic nu ar fi putut s-o rupă. Când el îi apăsă corpul cu trupul lui atletic ea se cutremură. Urmând impulsul dat de propria sa senzualitate, ea îl înlănţui cu braţele şi-i mângâie spatele musculos, umerii largi şi gâtul puternic...

— Te rog, protestă ea, căutând să-şi domine propriile impulsuri, ca şi pe cele ale lui Glen.

El suspină și luă protestul ei ca pe o chemare. Gura lui îi cuprinse buzele, la început cu gingășie, apoi cu o violență din ce în ce mai mare.

Ea simți că se cufundă într-un ocean de plăceri. Glen își înălță capul și se uită la ea. Cu vârful degetelor îi scoase cu delicatețe sutienul cu broderie. Cu ochii închiși, cuprinsă de senzații încă necunoscute, Sally așteptă cu plăcere căldura pe care i-o vor transmite mâinile lui în contact cu pieptul ei.

Trupul i-a fost zguduit de un fior intens. Gura lui Glen se făcu stăpână — lacomă — pe vârful sânilor.

— Glen, șopti ea transportată de plăcere.

Oare gura ei vorbise sau fusese ceva din adâncul sufletului ei ?

— Oh, ce fericire ! Devin nebun de plăcere ! Corpul tău îmi dă o senzație de fericire divină.

Sally nu a putut să-i răspundă, îmbătată de mângâierile mâinilor lui pe pielea ei catifelată.

— Te doresc, repetă el cu insistență.

O dorință irezistibilă de a i se dărui cu totul o cuprinse pe Sally. Își pierdu complet controlul simțurilor și începu să se supună puterii îmbătătoare a dragostei.

— Trebuie să ne oprim aici, dragostea mea, șopti el pe neașteptate. Știi foarte bine ce se va petrece dacă nu ne oprim la timp.

Sally se întoarse cu greu la realitate.

— Ai dreptate, recunoscu ea fără să aibă voința de a se opune dezmierdărilor lui.

— Ajută-mă, te rog, o îndemnă Glen, înfundându-și fața între sânii ei. M-ai vrăjit și nu mai pot lupta cu mine însumi. Ești o adevărată vrăjitoare.

— Dai vina pe mine, nu-i așa ? gemu ea.

— Vrei să vezi cum se manifestă supărarea mea ? o anunță el tandru.

Glen o acoperi cu sărutări, începu să-i mângâie tot corpul, strângând-o cu pasiune în brațe. Emoția ei depăși limitele suportabilului și izbucni în lacrimi de fericire.

— Ce-o să se aleagă de noi ? hohoti ea.

Adânc mișcat de sensibilitatea ei, Glen se uită la ea. Părea un mugure fragil de trandafir sub razele magice ale lunii.

— Încă din prima clipă când te-am văzut, am știut că vei fi a mea ; atunci chiar mi-am zis că tu vei fi soția mea.

— De ce nu mi-ai spus nimic până acum ?

— Nu ai ghicit asta ? Nici nu-mi vine să cred că Dumnezeu mi-a dat o asemenea fericire. Oare pentru ce am meritat să te posed, să te am numai pentru mine... Ești de acord să te răpesc, să te duc în patul meu și să-ți fac un copil ?

— Dorești acest lucru ?

— Mai mult decât orice pe lume. Doresc acest lucru, îl doresc foarte mult, repetă el.

Dar... să lăsăm raţiunea să-şi ocupe locul în momentele cruciale ale vieţii noastre. Ea ne porunceşte să aşteptăm, pentru a nu strica ceva ce promite a fi sublim.

Vocea lui deveni solemnă când declară :

— Vreau să fii soţia mea, scumpă Sally.

Surpriza a fost prea puternică şi Sally nu reuşi câteva momente să articuleze nici un cuvânt.

— Nu crezi că este ceva precipitat ? reuşi ea să spună.

— Îţi pot lăsa două sau trei luni de gândire, dar nu pot să aştept nici un moment în plus ca să te duc în patul meu.

— Am senzaţia că zbor şi că visez...

— Şi eu, iubita mea. Totul pare prea frumos pentru a fi adevărat. Te consider incredibil de frumoasă. Sensibilitatea ta mă emoţionează şi-mi dau seama că nu te cunosc îndeajuns ; am atât de multe să descopăr la tine.

— Auzi cum bate inima mea ? îl întrebă ea naivă.

— Sunt un bărbat fericit, recunoscu Glen punându-i mâna în dreptul inimii. Fiinţa pe care o iubesc este o creatură seducătoare, ruşinoasă şi neprihănită.

— Ai fi preferat poate să am mai multă experienţă amoroasă...

— Absolut deloc.

Glen continua să-i mângâie pielea mătăsoasă, pântecele suplu, pieptul rotund și tare la contactul cu mâinile lui.

— Sunt foarte sigur că nu voi fi dezamăgit. Abia te-am atins cu degetele și ai devenit un vulcan în erupție. Spune-mi numai câte ore mă vei face să aștept înainte de a mă lăsa să fac din tine o adevărată femeie.

— Am să număr și eu aceste ore, dar mă voi dispreţui că am profitat de ospitalitatea mamei tale dăruindu-mă ţie chiar în casa ei.

— Nu suntem deloc sub acoperișul ei, șopti Glen pe un ton glumeț. Îți înțeleg sentimentele și le respect, continuă el de data asta pe un ton serios. Mai am varianta de a ne culca fiecare în camera sa, de a închide ochii și de a lăsa imaginația să ne poarte pe aripile sale. Îmi voi închipui că ești goală, că ești întinsă pe pat și că vei simţi sărutările mele pe tot corpul tău superb, trezindu-ţi senzualitatea.

— Te rog, Glen, dragostea mea, încetează cu tortura, murmură ea în pragul extazului.

Sir Charles părea extrem de obosit, frământat și bătrân. În mediile economice și financiare, nimeni nu vorbea decât de scandalul care zguduise familia Maitland. Unul dintre concurenţii direcţi ai grupului primise toate amănuntele legate de un proiect de contract în valoare de mai multe mii de dolari. Somnul lui Sir Charles a fost agitat nu

atât de importanţa contractului, cât de identitatea trădătorului. Sally, mereu îngrijorată de starea bunicului, simţea mai bine decât ceilalţi urmările trădării care-l obseda pe Sir Charles. Joachim nu ezitase să sublinieze faptul că Glen avea acces la cele mai secrete acte ale grupului Maitland. Tatăl lui însă, după ce îşi înălţă umerii, respinse această ipoteză. Avea tot atâta încredere în Glen pe cât dispreţuia insinuările răuvoitoare ale fiului său.

— Glen are, desigur, defecte destul de mari, totuşi nu s-ar înjosi la o asemenea mârşăvie. Am o altă pistă, dar înainte de a dezvălui numele trădătorului trebuie să am certitudinea că nu m-am lăsat înşelat de supoziţii.

Toată familia era copleşită de această veste. Chiar şi Maxim se arăta extrem de îngrijorat.

— Dacă Glen ar fi avut un amestec în această afacere, bunicul ar fi ştiut înainte de asta. Cu toate acestea, tatăl meu rămâne convins de vinovăţia lui Glen, deoarece are acces la toate dosarele, inclusiv cele mai confidenţiale, datorită puterii pe care o are în cadrul trustului.

— Dar nu poate fi atât de smintit încât să ruineze un proiect pe care el însuşi l-a elaborat şi negociat până la cel mai mic amănunt, se opuse Sally, căreia îi era silă de uşurinţa cu care fusese Glen acuzat. Nu cumva

tatăl tău profită de ocazie pentru a discredita pe dușmanul său cel mai înverșunat ?

— De ce îl acuzi pe tatăl meu ? Nu cunoști care sunt relațiile dintre tatăl meu și Reardon, iar Glen nu a ascuns niciodată faptul că stă la pândă așteptând momentul prielnic pentru a-și lua revanșa asupra familiei noastre.

— Asta este adevărat, mi-a mărturisit și mie intențiile sale, dar nu este omul care să se comporte cu o asemenea josnicie...

— Uneori poți avea surprize din partea celor de la care nu te aștepți...

Oricine ar fi fost trădătorul, fără îndoială că se deda la un joc periculos. Poliția încă nu fusese prevenită dar Joachim se străduia din toate puterile să arunce bănuiala asupra lui Glen.

— Mă întreb oare ce i-a trecut prin cap. Cred că pofta de câștig l-a înnebunit ! comentă el cu virulență.

Sally se gândea numai la eventualitatea ca Glen să fi fost vinovat. Fără îndoială că era hotărât să-i dărâme pe membrii clanului Maitland, dar știind cât este de puternic și inteligent, ea mai știa că este incapabil să obțină victoria folosind asemenea mijloace.

— Ce mai așteaptă pentru a-și înainta scrisoarea de demisie ? se tânguia în fiecare zi unchiul ei, Joachim.

Glen, în schimb, oferea tuturor o imagine de om împăcat cu sine însuşi, sigur pe sine şi încrezător în privinţa viitorului.

Sally petrecu o săptămână îngrozitoare. Nu putea să se resemneze şi să adopte teoria unchiului său. Seara, la cină, era obligată să suporte aluziile veninoase ale lui Joachim.

— Probele sunt destul de concludente şi în curând ne vom debarasa de acest tip nerecunoscător ! ameninţa Joachim.

Dacă din nefericire, unul dintre membrii familiei avea cea mai mică îndoială, Joachim îl fulgera pe loc cu privirile, devenind şi mai acuzator. Singuri Sir Charles şi Glen îşi păstrau cumpătul.

Sally luă masa cu Laura. Evitară să abordeze subiectul dureros al acuzaţiilor împotriva lui Glen, dar la sfârşitul prânzului, doamna Reardon nu se abţinu să o liniştească pe Sally.

— Glen îl cunoaşte pe vinovat, îi spuse ea.

— De ce nu-l dă în vileag ? se nelinişti Sally.

— Îl va spune, fără îndoială. Trădătorul a fost destul de nepriceput, deoarece a riscat mult copiind documente atât de importante.

Într-o seară, Sally se duse să bată la uşa bunicului deoarece nu-şi mai găsea somnul. Sir Charles era aşezat la birou, ţinându-şi capul în mâini.

— Această întâmplare nefericită îţi frământă prea mult inima. Mai este şi altceva

care te chinuie ? îl întrebă ea, așezându-se pe marginea fotoliului, punându-și mâinile în jurul gâtului lui.

— N-ai asistat la insinuările repetate ale unchiului tău ?

— Cred că se înșeală, Glen nu ar fi putut să facă o asemenea mârșăvie.

— Văd că până la urmă te-a sedus, observă Sir Charles cu oarecare regret.

— Dar, bunicule...

— Conjunctura nu va putea schimba situația, îi tăie Sir Charles vorba, mângâindu-i obrajii. Îl iubești, am aflat acest lucru de mult. Cât despre el, știu că visa o fată ca tine. Ați fost predestinați unul celuilalt, dacă nu mă înșel. În general sunt sceptic față de aceste fenomene, totuși în cazul vostru nu pot să neg realitatea ; ea este concludentă și-ți sare în ochi. Toate acestea nu pot fi străine de faptul că Joachim a pierdut-o pe Laura, care l-a preferat pe tatăl lui Glen.

— Ce spui, bunicule ? spuse Sally surprinsă de confidența bunicului.

— Purul adevăr. N-ai auzit despre povestea asta ? Curios lucru, lumea e la curent cu istoria lor de dragoste ! În urma pierderii Laurei, unchiul tău s-a închis în sine. Pe atunci era destul de seducător, dar nu se putea compara cu Julien Reardon. Joachim o adora pe Laura și nu și-a mai revenit de atunci.

— N-am știut nimic de drama asta.

— Încă nu ştii destul, recunoscu Sir Charles mângâind-o pe frunte. Mai am câteva revelaţii de făcut, dar pot să-ţi spun că ziua în care Laura s-a măritat cu Julien ne-a marcat pe toţi. Vieţile noastre au acum un gust de regret şi de amărăciune.

A doua zi spre seară, Glen se prezentă la conac. De-abia pătrunse în casă şi toţi membrii familiei avură senzaţia că situaţia tensionată va fi, în sfârşit, lămurită. Glen avea o expresie severă, de parcă dorea să-i impresioneze pe cei din clanul duşmănit.

— Ce s-a întâmplat, Glen? spuse Felicité, precipitându-se pentru a rupe tăcerea glacială care se lăsase după intrarea lui Glen.

— Am să-i las lui Sir Charles plăcerea de a vă explica rezultatele întrevederii noastre de după-amiază, răspunse el sec. Glen ridică privirea şi o zări pe Sally care cobora scara şi care se oprise la vederea lui, incapabilă să mai facă un pas. Privirile lui căutară să o liniştească, dar nu-i spuse nici un cuvânt. Ca de obicei, el era îmbrăcat cu eleganţă şi ducea în mână o servietă neagră burduşită cu documente.

— Ai ajuns deja ! îi spuse Sir Charles care pătrunse în salon.

— Bună seara, Sir Charles, îl salută Glen.

Sir Charles îşi coborî privirea asupra servietei negre şi apoi se întoarse spre membrii familiei sale.

— Apropie-te şi să începem discuţia. Dumnezeu să-l aibă în pază pe trădător !

Felicité părea înţepenită. Sally se apropie de-ea.

— Mătuşico, nu te simţi bine ?

Felicité avea lacrimi în ochi.

— Nu ghiceşti ce se va petrece ?—

— Nu.

— Ei bine, Glen se pregăteşte să-l sacrifice pe unul din membrii familiei noastre.

— Nu cred acest lucru, Glen nu este atât de crud. Înseamnă că bănuieşti pe cineva, nu-i aşa ?

Pentru prima oară, Felicité păru bucuroasă de prezenţa nepoatei sale. Dând deoparte mândria sa obişnuită, o strânse pe Sally la piept.

— Ce nenorocire, Sally ! Ce se va întâmpla cu noi ?

— Eşti îngrijorată de unchiul Joachim, nu-i aşa ?

— De ce nu este şi el aici cu noi ? se miră Felicité.

— Este foarte ocupat.

— Ştii foarte bine că nu poate lucra, mai ales în astă-seară.

— Nu te frământa, mătuşico, o consolă Sally.

— De câtva timp prevăd numai nenorociri Ştiam că unchiul tău este în stare să declanşeze o catastrofă. Ai aflat deja de nefericirea pe care i-a provocat-o mama lui Glen ?

— Bunicul mi-a relatat chiar aseară acest episod dureros.

— A iubit-o ca un nebun, suspină Felicité, cu o expresie de mâhnire. Totul trebuia să se termine tragic. Acum poate să se întâmple orice. Odată ce se va termina bătălia, vom căuta cu toţii cea mai bună cale să ne pansăm rănile.

— Ce vrei să spui ?

— Gelozia este o cangrenă, nu-i aşa, Sally ? Este adevărat că tu eşti diferită de noi... de ceilalţi membri ai familiei Maitland... eşti generoasă şi talentată...

Sally, stânjenită de atâtea elogii, o întrerupse pe Felicité :

— Vrei să insinuezi că unchiul Joachim este implicat în furtul acestor documente ?

— Nu ştiu ce să mai spun. Un lucru este sigur : Glen nu este amestecat în această afacere, susţinu Felicité, cu o voce disperată. Glen are toate calităţile şi toată puterea ; este nu numai cel mai bun dintre funcţionarii noştri, dar şi un politician de mare valoare. Nu are nici un motiv să-şi murdărească mâinile. Am convingerea, adăugă Felicité cu un glas stins, că Joachim s-a străduit prin toate mijloacele, chiar şi cele mai josnice, să-l ruineze pe Julien. S-a înverşunat împotriva lui fără să nege vreodată zvonurile care circulau pe seama bunicului că ar fi cauzat falimentul şi moartea lui Julien. Sir Charles este un om

dur în afaceri, dar el respectă regulile jocului. Niciodată nu ar fi dorit să mineze pe altul.

— Atunci cine a vrut minarea lui Julien ? se auzi o voce clară. Cine ? Spune-mi, cine ?

— Cele două femei tresăriră speriate. Joachim, înalt, slab şi mai arogant ca niciodată, se îndreptă spre ele.

— În sfârşit, ai apărut ! murmură Felicité, palidă la faţă, agăţându-se de braţul lui Sally.

— Ce veşti avem ? o întrebă el, luând un pahar de whisky.

— Glen este aici.

— Ei şi ?

— Nu te interesează de ce a venit aici ?

— Cred că a venit să-i prezinte tatălui meu demisia, continuă Joachim pe un ton imperturbabil.

— M-ar surprinde acest lucru.

— Cred că nu voi putea să scap de aceşti Reardon până la sfârşitul vieţii !

— Chiar cu riscul de a-i distruge ? adăugă Sally.

— Sally, te rog să-ţi vezi de afacerile tale ! îi spuse Joachim destul de agresiv.

— Chiar asta şi fac.

— Cum adică ?

— Glen mi-a cerut mâna şi nu suport să-l văd terfelit de insinuările tale.

Felicité nu-şi trădă surpriza ; în schimb, Joachim se lăsă să cadă într-un fotoliu şi începu să hohotească cu zgomot.

— Este de necrezut ! se indignă el. Cei din familia Reardon nu încetează să fure femeile din clanul nostru !

— Nu uita că eu sunt nevasta ta, Joachim ! murmură Felicité cu o voce tristă.

— Asta nu te-a împiedicat să ai nenumărate aventuri amoroase !

— Joachim, îţi interzic categoric să-mi vorbeşti pe asemenea ton. Îţi jur că nu am nimic să-mi reproşez. Simt nevoia să fiu cochetă ca orice femeie şi să ştiu că sunt dorită de alţi bărbaţi. Am impresia că ţi-a scăpat tot timpul din vedere sensibilitatea mea.

Chiar în acel moment, Maxim năvăli în salon.

— Tată, rosti el cu dificultate, bunicul te aşteaptă la el în birou.

Joachim nu făcu nici o remarcă. Se ridică, îşi goli paharul, îşi aranjă cravata şi părăsi încăperea cu un pas avântat. Felicité începu să suspine adânc.

Maxim rămase o clipă tăcut, apoi o consolă pe mama sa.

— Reglările de conturi între membrii aceleiaşi familii sunt absurde. Este oare nesăbuit să acordăm un răgaz tuturor pentru ca fiecare să-şi uite amărăciunile şi răutăţile, pentru a ne înţelege între noi mai bine şi fără a apela la ură ? întrebă Sally.

— Chiar dacă am fi de acord cu propunerea ta, Glen nu va fi dispus să depună armele înainte de a ne da lovitura fatală !

— Oh, nu ! gemu Sally îndurerată.

— Tu eşti singura care poţi să-l convingi, susţinu Maxim cu obrajii în flăcări. Tu aparţii familiei Maitland, dar... el ţine la tine ; în ceea ce ne priveşte, se pregăteşte să ne distrugă fără cea mai mică ezitare. Glen este necruţător, deoarece ne consideră vinovaţi de dispariţia tatălui său.

— Nu poate avea pică pe tine sau pe altcineva. Tu eşti blând şi nu eşti în stare să omori o muscă. Ana şi mama ta sunt, de asemenea, străine de drama lui Julien. Aţi fost nişte martori, nimic altceva. Justiţia nu condamnă nişte nevinovaţi.

— Cu toate astea, Glen s-a jurat să-l răzbune pe Julien. Ai fost atentă când a venit în seara asta ? o întrebă Maxim. Este clar că ştie numele vinovatului şi chiar dacă ar fi vorba de fratele său nu s-ar da în lături să-l distrugă.

— Nu-l cunoşti pe Glen. Nu este aşa cum îl descrii tu. Există o cale prin care să-i arătăm că atitudinea lui este veninoasă şi periculoasă.

— Asta nu va schimba cu nimic lucrurile. Orice s-ar întâmpla, tatăl meu este un om sfârşit, spuse Maxim.

O oră mai târziu, Glen Reardon ieşi din biroul lui Sir Charles. Chipul lui părea sculptat într-un bloc de murmură, atât de palid şi de

neclintit părea. Se uita drept în fața lui și era evident faptul că nu avea intenția să le facă membrilor familiei vreo confesiune. Sally veni lângă el.

— Pleci fără să-mi spui un cuvânt ?

— Eram pe punctul să plec fără ca tu să-mi spui ceva ! murmură Glen.

— Pari misterios.

— Nu doresc să-ți răspund la întrebări.

— Pot să te conduc ? îl rugă ea.

— Îți dai seama ce am discutat cu bunicul tău ?

— Bineînțeles.

Privirile lui îi cercetau chipul armonios pentru a putea înțelege atitudinea ciudată a lui Sally.

— Ce ai în mintea ta ? o întrebă el cu dispreț.

Sally rămase câteva secunde fără glas, apoi se înfurie și-i răspunse pe același ton :

— Ura pe care o ai împotriva familiei Maitland ți-a luat mințile !

— Ce naște din pisică, șoareci mănâncă. Mi se pare că ai multe în comun cu Sir Charles. Nu m-ar mira deloc dacă mi-ai propune un târg !

— Dar dacă te-aș pălmui, n-ai fi tot atât de surprins ?

— Încă nu m-am gândit la această alternativă, dar nu te sfătuiesc să pui în practică această idee absurdă, o luă în zeflemea, luându-i mâna pentru a o pune pe umărul său.

Este mai presus de orice îndoială că faci parte din familia Maitland și totuși, în ciuda acestui handicap, ai reușit să-mi placi.

— Nu vreau să te las singur în seara asta, îl rugă ea.

— Ești sigură că n-ai să regreți acest lucru ?

— Numai viitorul îmi va spune dacă am procedat bine.

Glen se dădu un pas înapoi, înclinându-se în fața ei.

— „Nu sta la ușă, pune-ți cel puțin un picior pe pânza mea, spuse păianjenul către fluturaș." cită Glen ironic.

— Unde mergem ? îl întrebă ea.

Glen conducea cu o viteză amețitoare. Ea ar fi vrut să-l calmeze și să potolească furia care-i clocotea în suflet.

— La mine acasă ! Nu ai înțeles unde mergem ?

Sally prefera să nu-i răspundă. Cea mai bună metodă i se părea să-l întrebe direct ce discutase cu bunicul.

— Nu-i așa că Joachim este vinovatul ?

Forțându-l să vorbească, ea spera să-i străpungă carapacea pe care o afișase.

— Trădarea este cel mai abject dintre păcate, cel care-și trădează propriul prieten merită cea mai cruntă pedeapsă.

— Care ar fi reacția ta dacă un alt bărbat ar încerca să mă seducă și aș fi nevoită să te părăsesc ?

— L-aş ucide.

— Nu i-ai acorda nici o indulgenţă ?

— Mama mea nu l-a iubit niciodată pe Joachim. A crezut un timp că ţine la el, aşa cum tu ai crezut că eşti îndrăgostită de Jeremy. Tatăl meu nu a provocat ruptura, a făcut cunoştinţă cu Laura şi ea s-a îndrăgostit fulgerător de el. De ce trebuie să mă justific ? Să nu cauţi să mă înduioşezi, pentru că nu te voi asculta. Am încheiat socotelile cu acest ticălos de Joachim. De cinci ani aştept acest moment !

— Adică ?

— Ca să fiu mai exact, trebuie să recunosc că el a căzut în propria-i capcană.

— Pot să-ţi mai pun o singură întrebare ? i se adresă ea cu prudenţă.

— Nu.

Continuară drumul fără să mai schimbe un singur cuvânt. Sally îşi dădu seama de neputinţa ei faţă de hotărârea implacabilă a lui Glen. „Oare am dreptul să intervin ?" îşi spuse ea în sinea ei. Joachim este lipsit de orice scrupul, este gata să întrebuinţeze orice mijloc pentru a-şi atinge scopul şi dacă se mai iveşte ocazia, tot aşa va acţiona. Şi-a trădat tatăl, dar şi soţia şi fiica... Merită oare indulgenţă şi iertare ?

Razele soarelui în apus scăldau apartamentul lui Glen într-o lumină purpurie.

— Intră, nu-ţi fie frică.

— De ce să-mi fie teamă ?

— Ai dreptate. De ce ai venit aici, Sally

Ea îl înfruntă și-l privi drept în ochi.

— Ca să fiu lângă tine. Pentru a înțelege Pentru că-l iubesc pe bunicul meu și sunt neliniștită pentru el și mai ales pentru că țin mult la tine.

— Bravo ! Discursul tău este perfect, scumpa mea, remarcă el pe un ton sarcastic.

Glen se îndreptă spre fereastră și trase storurile. Priveliștea ce se înfățișa ochilor era minunată. Tot orașul Sydney era vizibil din cameră, luminat cu mii de scântei multicolore : în spate se zăreau portul și vapoarele ancorate la chei.

— De ce cauți să-mi rănești sensibilitatea ? Am spus ce aveam pe suflet, protestă ea cu vehemență.

— Inima ta ! Apropo, cum mai bate ? Știi că nu mi-ai spus până acum „Te iubesc" ?

— Nici eu n-am auzit că mă iubești, cu toate că am o memorie bună, replică ea fără agresivitate.

— Vino în brațele mele, pisicuță cu ochii migdalați.

— Te iubesc, îi spuse ea simplu.

Glen rămase nemișcat, pironindu-și privirile în ochii ei fără să spună un cuvânt. Părea atât de vulnerabil și de amenințător în același timp.

— Nu ai auzit ce ți-am spus ? Vrei să repet ?

— Da, răspunse el.

— Te iubesc, Glen.

— Ești gata să te mariți cu mine ?

— Da, dar este preferabil să așteptăm ca lucrurile să se liniștească, reluă Sally cu o voce marcată de emoție.

— Ce lucruri ?

— Văd că nu mai reții ce s-a întâmplat astă-seară.

— Nu te mai necăji, scumpă fată. Află că nu regret nimic, sunt chiar fericit, foarte fericit că l-am înfundat pe Joachim. Satisfacția pe care am simțit-o distrugându-l pe unchiul tău îți arată alt aspect al personalității mele, care nu cred că-ți convine. Dar așa sunt eu, fie că-ți place sau nu.

— De ce-ți place să mă rănești ?

— Departe de mine acest gând, îi șopti el, luând-o în brațe. Te-am așteptat toată viața mea.

— Înțeleg.

— Într-adevăr ?

— Da. Sally era cu ochii umezi de lacrimi Își mușcă buzele pentru a nu izbucni în hohote de plâns. Joachim s-a purtat ca un mizerabil cu tine, continuă ea, dar nu trebuie să te cobori la nivelul lui. Bunicul se va însărcina să-i dea lecția pe care o merită. Fii sigur de acest lucru. Bunicul are un caracter ferm.

Glen o strânse cu pasiune și o sărută cu patimă pe buze. O ridică de la podea și o duse.

tremurând de plăcere și de teamă, până în camera sa. Aici o așeză cu tandrețe pe pat.

Sally știa că în seara asta nu-l mai putea opri. Dar... oare dorea ea acest lucru ? Încă din prima zi când îl văzuse înțelesese că într-o bună zi îi va aparține cu trup și suflet.

— Chiar dacă aceasta nu schimbă datele problemei, îți mărturisesc că am nevoie de tine.

— Te iubesc. Nu te voi părăsi niciodată... șopti ea.

— Nu mai vorbi, murmură Glen așa cum te-ai adresa unui copil pe punctul de a adormi. Ești atât de frumoasă, adăugă el, plimbându-și mâna pe corpul ei armonios. Atât de frumoasă... Nici nu-mi vine să cred.

— Te iubesc, repetă Sally ghemuindu-se la pieptul lui.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, nu vreau să mai stăm despărțiți.

— Este imposibil, se apără Sally. Bunicul va fi îngrijorat de soarta mea.

Degetele ei lungi și gingașe se pierdeau în părul lui negru, apoi coborâră de-a lungul gâtului. Mângâierile ei blânde și spontane păreau că-l liniștesc.

— Îți ofer viața mea, dar în seara asta trebuie să mă întorc acasă.

— Și ce se va întâmpla dacă nu te las să pleci ? o întrebă Glen lăsând mâinile să coboare pe pieptul ei rotund și tare.

— Simți cum bate inima mea ?

Glen o acoperi cu sărutări. Fruntea, obrajii, gâtul, nimic nu-i rămase nesărutat. El întârzia anume momentul când buzele lor se vor întâlni.

— Lasă-l pe bunicul să desăvârşească opera pe care a început-o. Nu da dovadă de cruzime, dragul meu.

— Eu sunt crud, replică el accentuând cuvintele.

— Uită-te la mine.

— Mi-e teamă să nu mă pierd în privirile tale, mărturisi el, lăsând ca mâinile să-i descopere corpul minunat.

— Să le arătăm tuturor că familia Maitland şi Reardon sunt capabile de înţelegere.

— Când mă gândesc la acest individ mizerabil îmi vine să turbez, nu alta !

— L-ai scos din calea ta, şi nu mai poate să-ţi facă vreun rău. Fii îndurător cu el !

— Ai dreptate.

— Bunicul va şti să ia hotărârile care se impun cu privire la el.

— Dacă mă iau după argumentele tale, ce-mi dai în schimb ?

— Tot ce doreşti, deîndată ce vom fi căsătoriţi.

— Nu mai pot aştepta, murmură el la urechea lui Sally.

— Nu spune prostii. Mai poţi aştepta două sau trei săptămâni !

— Îţi interzic să-ţi baţi joc de mine. Să nu-mi spui mie că trebuie să mai aştept două sau trei săptămâni, când este vorba de cel puţin un an.

— Nu, dragul meu, vom aştepta numai atâta timp cât durează formalităţile oficiale. Am să-ţi fac o confidenţă : şi eu sunt tot atât de nerăbdătoare ca şi tine.

Ca printr-un miracol, privirea lui întunecată care traducea zbuciumul său sufletesc. pe care Sally îl sesizase de la prima întâlnire, dispăru făcând loc unei expresii de fericire intensă.

— Oh, Glen, cât de mult te iubesc, şopti ea cu o imensă tandreţe. Să mergem să-i dăm vestea bună mamei tale.

— Sfârşit —

Dat la cules : 28.06.1994
Bun de tipar : 11.08.1994. Coli tipar 13
Hârtie tipar de 50 g/m²
Apărut 1994

Tiparul executat sub c-da nr. 40070 la
Societatea Comercială — Editură şi Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galaţi
B-dul George Coşbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

Trimis de bunicul lui Sally pentru a o convinge să vină în casa familiei Maitland, Glen Reardon se arată destul de convingător. Deși bunicul îi renegase pe fiica și ginerele său, Sally îl urmează pe Glen... pentru a descoperi o familie ciudată, unde domnește o atmosferă apăsătoare. Oare ce secrete ascund membrii familiei sale? Va putea ea să-i înfrunte și să-și urmeze calea dragostei pentru tenebrosul Glen?

Ea simți că se cufundă într-un ocean de plăceri. Cu vârful degetelor el îi scoase sutienul. Sally nu putu să-i răspundă, îmbătată de mângâierile mâinilor lui.

- Te doresc, șopti el.

O dorință irezistibilă de a i se dărui cu totul o cuprinse pe Sally. Își pierdu controlul simțurilor și începu să se supună puterii îmbătătoare a dragostei.

THE BEST

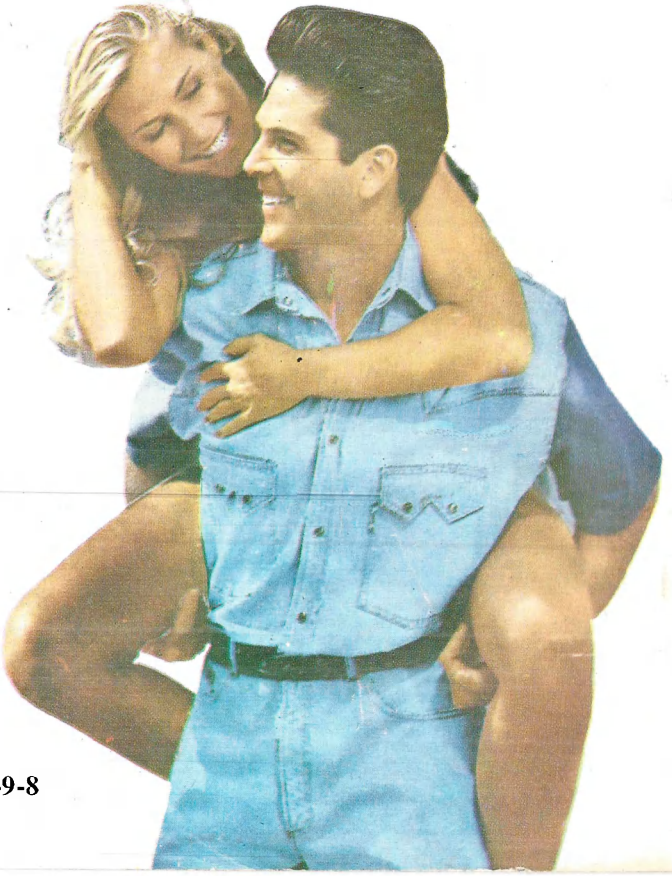

Lei 1400
I.S.B.N. 973-96710-9-8